

Skutky apoštolské – Efezským

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 6.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Skutky apoštolské 1.....	4	Římanům 16.....	33
Skutky apoštolské 2.....	7	1. Korinským 1-3.....	34
Skutky apoštolské 3.....	8	1. Korinským 1.....	34
Skutky apoštolské 4.....	8	1. Korinským 2.....	35
Skutky apoštolské 5.....	8	1. Korinským 3.....	37
Skutky apoštolské 6.....	8	1. Korinským 4.....	39
Skutky apoštolské 7.....	9	1. Korinským 6.....	39
Skutky apoštolské 8.....	9	1. Korinským 9.....	40
Skutky apoštolské 9.....	9	1. Korinským 10.....	41
Skutky apoštolské 10.....	11	1. Korinským 11.....	41
Skutky apoštolské 12.....	13	1. Korinským 12.....	42
Skutky apoštolské 14.....	13	1. Korinským 13.....	42
Skutky apoštolské 15.....	13	1. Korinským 15.....	43
Skutky apoštolské 16.....	14	2. Korinským 2.....	45
Skutky apoštolské 17.....	14	2. Korinským 3.....	45
Skutky apoštolské 18.....	14	2. Korinským 4.....	49
Skutky apoštolské 19.....	16	2. Korinským 5.....	51
Skutky apoštolské 20.....	16	2. Korinským 6.....	52
Skutky apoštolské 21.....	17	2. Korinským 8.....	53
Skutky apoštolské 22.....	17	2. Korinským 8, 9.....	55
Skutky apoštolské 23.....	18	2. Korinským 9.....	55
Skutky apoštolské 24.....	18	2. Korinským 10.....	55
Skutky apoštolské 26.....	19	2. Korinským 11.....	56
Skutky apoštolské 28.....	19	2. Korinským 12.....	57
Římanům 1.....	19	2. Korinským 13.....	58
Římanům 2.....	20	Galatským 1.....	58
Římanům 3.....	21	Galatským 2.....	58
Římanům 4.....	25	Galatským 3.....	59
Římanům 5.....	25	Galatským 4.....	61
Římanům 6.....	26	Galatským 5.....	61
Římanům 7.....	27	Galatským 6.....	62
Římanům 8.....	28	Efezským 1.....	63
Římanům 9.....	30	Efezským 2.....	65
Římanům 10.....	30	Efezským 3.....	66
Římanům 11.....	30	Efezským 4.....	67
Římanům 12.....	31	Efezským 5.....	68
Římanům 13.....	33	Efezským 6.....	69
Římanům 14.....	33		

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KOREKTURY)
Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, Vol.6 (1956) – 6BC*

Skutky apoštolské 1.

1-5. (L 1,1-4). Autorství knihy Skutků apoštolů – Lukáš, pisatel knihy Skutků apoštolů, a Teofil, jemuž je adresována, byli mile spřízněni. Teofil od Lukáše obdržel mnoho poučení a velké světlo. Lukáš byl Teofilův učitel a stále cítil zodpovědnost vést a poučovat ho, podpírat a chránit ho v jeho práci. 6BC 1051.2

V té době bylo zvykem, že pisatel posílal svůj rukopis někomu k posouzení a ohodnocení. Lukáš si vybral Teofila jako člověka, ve kterém měl důvěru, aby vykonal tento důležitý úkol. Nejprve obrací pozornost Teofila k záznamu Kristova života, jak je podán v knize Lukáše, který byl rovněž adresován tímtéž pisatelem Teofilovi. Kristovo učení mělo být uchováno v rukopisech a knihách. – Manuscript 40, 1903 6BC 1051.3

7-8. Každé jednoduché evangelium a ne zarážející dohady – Učedníci by rádi věděli přesný čas zjevení příchodu Božího království, ale Ježíš jim řekl, že nemohou znát časy a doby; protože Otec jim to nezjevil. Pochopit, kdy Boží království bude obnoveno, nebylo pro ně věcí největšího významu, kterou by museli vědět. Měli být shledáni, jak následují Mistra, modlí se, očekávají, bdí a pracují. Měli představovat světu Kristův charakter. To, co bylo podstatné pro úspěšnou křesťanskou zkušenost ve dnech učedníků, je podstatné i v našich dnech. *„On jim však řekl: Není vaše věc znát časy nebo doby, které Otec uložil ve své moci; ale přijmete moc Ducha Svatého přicházejícího na vás.“* A když Duch svatý na ně sestoupí, co mají činit? *„A budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i v Samarii a až do posledních končin země.“* 6BC 1051.4

To je to dílo, kterého se máme zúčastnit také i my. Místo, abychom žili v očekávání nějakého zvláštní období vzrušení, máme moudře využívat dosavadní příležitosti, konajíce to, co musí být vykonáno, aby duše mohly být spaseny. Místo abychom vyčerpávali síly naší mysle na dohady ohledně časů a dob, které Pán uložil ve své vlastní moci a zatajil před lidmi, máme se podřídit vedení Ducha svatého, abychom mohli konat nynější povinnosti a udělovat chléb života, nesmíšený s lidskými názory duším, které hynou nedostatkem pravdy. 6BC 1051.5

Satan je stále připraven naplnit mysl teoriemi a úvahami, které odvádějí lidi od přítomné pravdy, a činí je nezpůsobilými pro hlásání světu poselství třetího anděla. Tak tomu bylo vždy; proto náš Spasitel musel často mluvit káravě k těm, kteří se oddávali spekulacím a vždy byli zvědaví, co se týká těch věcí, které Pán nezjevil. Ježíš přišel na zem, aby lidem oznámil důležitou pravdu, a přál si vstoupit do jejich mysli nezbytnost přijetí a poslušnost vůči jeho přikázáním a poučením, konajíce jejich nynější povinnost, a jeho spojení sloužilo k tomu, aby udělilo poznání pro jejich bezprostřední a každodenní použití. 6BC 1052.1

Ježíš řekl: *„Totot' jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“* Všechno, co byl učiněno a řečeno sledovalo tento jeden cíl – upevnit pravdu v jejich myslích, aby mohli dosáhnout věčný život. Ježíš nepřišel proto, aby lidi naplnil úžasem nějakým velkým ohlášením nějakého zvláštního času, ve kterém by měla nastat nějaká velká událost, ale přišel, aby poučil a spasil ztracené. Nepřišel, aby vzbudil a ukojil zvědavost, protože věděl, že to by jen zvýšilo touhu po zvědavosti a zázracích. Jeho cílem bylo udělit poznání, pomocí něhož by lidé mohli růst v duchovní síle a činit pokroky na cestě poslušnosti a pravé svatosti. Dával jim pouze takové poučení, které by bylo přiměřené potřebám jejich každodenního života, pouze takovou pravdu, jaká mohla být předána jiným pro stejné přijetí. Neučinil nová zjevení lidem, ale otevřel jejich chápání pravd, které byly dlouho zatemněné nebo nevhodné díky falešnému učení kněží a učitelů. Ježíš postavil klenoty božské pravdy na jejich správné místo a v takovém pořadí, v jakém byly dány patriarchům a prorokům. A když jim udělil toto vzácné poučení, slíbil, že jim dá Ducha svatého, který jim připomene všechno, co jim On řekl. 6BC 1052.2

Jsme v neustálém nebezpečí povznést se nad prostotu evangelia. Na straně mnohých lidí existuje silná touha překvapit svět něčím originálním, co by pozvedlo lidi do stavu duchovní extáze a změnilo nynější průběh zkušenosti. Jistě, existuje velká potřeba změny v nynějším pořádku zkušenosti; protože svatost přítomné pravdy není uskutečňována tak, jak by měla být. Ale změna, kte-

rou potřebujeme, je změna srdce a jí může být dosaženo pouze osobním žádáním Boha jednotlivě o jeho požehnání, úpěnlivými prosbami vysílanými k Němu o jeho moc, vroucími modlitbami, aby jeho milost mohla sestoupit na nás, a aby naše charaktery mohly být proměněny. To je změna, kterou dnes potřebujeme. A abychom mohli tuto zkušenost získat, měli bychom vynaložit vytrvalou sílu a projevit vroucí horlivost. Měli bychom se ptát s pravou upřímností: Co mám činit, abych byl spasen? Měli bychom znát právě ty kroky, kterými máme směřovat do nebe. *6BC 1052.3*

Kristus předal svým učedníkům pravdy, jejichž šířku hloubku i hodnotu málo ocenili a ani nepochopili, a stejné poměry existují mezi Božím lidem dnes. Také selháváme v chápání velikosti a vnímání krásy pravdy, kterou nám Bůh dnes svěřil. Kdybychom učinili pokrok v duchovním poznání, viděli bychom, jak se pravda rozvíjí a rozšiřuje v oblastech, o kterých se nám ani nesnilo. Nikdy se však nerozvine v nějaké oblasti, která nás povede k představě, že můžeme znát časy a doby, které Otec uložil ve své vlastní moci. Znovu a znovu jsem byla varována ohledně určování času. Už nikdy nebude poselství pro lid Boží, které by se zakládalo na čase. Nemáme znát přesně stanovený čas ani pro vylití Ducha svatého, ani pro příchod Kristův. – RH March 22, 1892 *6BC 1052.4*

8. (J 15,26-27). Nedostižný dar – Kristus určil, že když vystoupí z této země, udělí dar těm, kteří v Něho věří, a také těm, kteří v Něj uvěří. Jaký dar mohl být udělen, který by byl dost bohatý na to, aby podtrhl a poctil jeho vystoupení k prostřednickému trůnu? Musí být hoden jeho velikosti a jeho královské důstojnosti. Rozhodl, že pošle svého Zástupce, třetí osobu Božství. Tento dar nemohl být dostižen. Chtěl dát všechny dary v jednom, a proto Boží Duch, který je proměňující, osvětlující, a posvěcující mocí, bude jeho darem. ... *6BC 1052.5*

Kristus toužil po takovém postavení, ve kterém by pomocí několika málo jednoduchých prostředků mohl vykonat nejdůležitější dílo. Plán vykoupení je rozsáhlý; ale jeho částí je jen několik a každá část závisí na druhé, zatímco všechny působí společně v nejvyšší jednoduchosti a v naprostém souladu. Kristus je představen svatým Duchem; a když je tento Duch oceněn, když ti, kteří jsou vedeni Duchem, předávají jiným sílu, kterou jsou naplněni, neviditelná struna, která podnítl celý celek, je dotčena. Kéž bychom všichni mohli pochopit, jak neomezené jsou božské zdroje. – SW Nov. 28, 1905 *6BC 1053.1*

Duch svatý udílí božskou moc. – Ježíš říká: „*Přijmete moc Ducha svatého přicházejícího na vás.*“ Spojení Ducha svatého a svědectví Živého svědka mají varovat svět. Boží pracovník je nástrojem, skrze který přichází nebeské poselství, a Duch svatý uděluje slovu pravdy božskou moc. – RH April 4, 1893 *6BC 1053.2*

8-9. Viz komentář EGW ke kap. 2,1-4. *6BC 1053.3*

9. (Ž 24,7-10; 47,5-6; 68,17-18; Ef 4,8). Kristus vystoupil jako Král – (Citace Ž 47,5-6; 68,17-18). Kristus přišel na zem jako Bůh v rouše lidství. Vystoupil na nebesa jako Král svatých. Jeho nanebevstoupení bylo hodné jeho vznešeného charakteru. Šel jako muž mocný v boji, jako vítěz, vedl jaté vězně. Byl doprovázen nebeskými zástupy uprostřed výkřiků a provolávání chvály a nebeských písní. ... *6BC 1053.4*

Pouze na malý okamžik mohli učedníci naslouchat andělským písním, když jejich Pán vystupoval vzhůru s rukama roztáženými k udělení požehnání. Neslyšeli pozdravy, když byl přijímán. Celá nebesa se spojila v jeho uvítání. Nemusel prosit o vstup. Celá nebesa byla poctěna jeho přítomností. ... *6BC 1053.5*

Pečeť nebes byla vtisknuta na Kristovo smíření. – Manuscript 134, 1897 *6BC 1053.6*

9-11. (L 24,50-51). Plnost slávy nanebevstoupení byla zastřena – Nejvzácnější skutečností pro učedníky během Ježíšova nanebevstoupení bylo to, že jejich božský Učitel odešel od nich do nebe viditelným způsobem. ... *6BC 1053.7*

Učedníci nejenom viděli Pána vystupujícího vzhůru, ale také obdrželi svědectví andělů, že odešel zaujmout trůn svého Otce v nebi. Poslední vzpomínkou, kterou učedníci měli mít na svého Pána bylo, že měl být pro ně jako soucitný Přítel, oslavený Vykupitel. Mojžíš zahalil svou tvář, aby skryl slávu zákona, která se v ní odrážela, a stejně tak sláva Kristova nanebevstoupení byla před lidským zrakem zahalena. Jas nebeského doprovodu a otevření nádherných Božích bran k jeho uvítání nebyl lidským smrtelným zrakem postřehnutelný. *6BC 1053.8*

Kdyby Kristova cesta do nebe byla zjevena učedníkům v celé její nepopsatelné slávě, nemohli by snést tento pohled. Kdyby spatřili myriády andělů a slyšeli projevy triumfu z nebeského cimbuří, když byly pozdvihnuty věčné brány, rozdíl mezi tou slávou a jejich vlastními životy v světě utrpení by byl tak obrovský, že by sotva byli schopni znovu zvednout břímě jejich pozemského života a přičinění vykonat s odvahou a věrností poslání, který jim Spasitel svěřil. Dokonce Utěšitel – Duch svatý, který jim byl poslán, by nebyl správně doceněn, ani by dostatečně nemohl posílit jejich srdce, aby byli schopni snést výtky, urážky, vězení a smrt, bude-li to potřeba. ^{6BC 1053.9}

Jejich smysly nemohly být tak zaslepené nebeskou slávou, aby ztratili z očí charakter Krista na zemi, který měli mít na sobě vyražený. Měli jasně ve svých myslích udržovat krásu a majestát jeho života, dokonalý soulad všech jeho vlastností a tajemné spojení božského a lidského v jeho přirozenosti. Bylo lépe, aby pozemská známost učedníků s jejich Spasitelem skončila v slavnostním, tichém a vznešeném způsobu, právě tak, jak se to stalo. Jeho viditelný odchod ze světa byl v souladu s tichostí a pokorou jeho života. – 3SP 254-255 ^{6BC 1053.10}

11. Svaté lidství přenesené do nebe – Kristus vystoupil do nebe, nesouce na sobě posvěcenou, svatou lidskou podobu. Vzal toto lidství do nebeských dvorů a bude ho nosit po věčné věky jako Ten, který vykoupil každého člověka nacházejícího se v Božím městě. – RH March 9, 1905 ^{6BC 1054.1}

(J 12,45; Ko 1,15; Žd 1,3). Osobní Spasitel – Kristus přišel jako osobní Spasitel světa. On představil osobního Boha. Vystoupil na výsost jako osobní Spasitel, a vrátí se opět tak, jako vystoupil do nebe - jako osobní Spasitel. – Manuscript 86, 1898 ^{6BC 1054.2}

(Mt 28,20; J 14,2-3; 16,24; Žd 9,24). Nový pohled na nebe – Jakým zdrojem radosti bylo pro učedníky poznání, že mají v nebi takového Přitele, který se za ně přimlouvá! Díky viditelnému Kristovu nanebevstoupení se změnily všechny jejich pohledy a rozjímání o nebi. Jejich mysle se předtím obíraly tím, že nebe je oblast nekonečného prostoru, obývané duchy bez těla. Nyní bylo nebe spojené s přemýšlením o Ježíši, kterého milovali a ctili nad všechno ostatní, s kterým rozmlouvali a putovali, kterého se dotýkali, dokonce jeho vzkříšeného těla, který mluvil o naději a utěšoval jejich srdce a který v době, kdy tato slova byla na jeho rtech, byl vzat vzhůru před jejich zraky, a jeho hlas se k nim ozvěnou vrátil, když Ho vítal oblačný vůz andělů: „*A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ ^{6BC 1054.3}

Nebe se jim již více nemohlo jevit jako neurčitý, nepochopitelný prostor, naplněný nehmotnými duchy. Nyní na nebe pohlíželi jako na svůj budoucí domov, kde byly pro ně jejich milujícím Vykupitelem připraveny příbytky. Modlitba byla oděna novým významem, protože od té doby to bylo společenství s jejich Spasitelem. S novým a dojímavým vzrušením a neochvějnou důvěrou, aby jejich modlitba byla vyslyšena, se shromažďovali v horní místnosti, aby vysílali své prosby a dožadovali se zaslíbení Spasitele, který řekl: „*Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.*“ Modlili se v Ježíšově jménu. ^{6BC 1054.4}

Měli hlásat evangelium – Kristus v lidské podobě jako muž bolesti; Kristus ponížený, zajatý bezbožnými rukama a ukřižovaný; Kristus vzkříšený a vystupující do nebe, do Boží přítomnosti, aby byl Obhájcem člověka; Kristus přijde opět s mocí a velikou slávou na nebeských oblacích. – 3SP 262-263 ^{6BC 1054.5}

14. Víra Ježíšových bratří utvrzena – (Citace Sk 1,9-14). „... *a s jeho bratry.*“ Tito mnoho ztratili kvůli své nevěře. Byli mezi těmi, kteří pochybovali, když se Ježíš objevil v Galileji. Ale nyní pevně věřili, že Ježíš byl Synem Božím, zaslíbeným Mesiášem. Jejich víra byla utvrzena. – Letter 115, 1904 ^{6BC 1054.6}

26. (Joz 7,16-18). Nevěřit ve vrhání losů – Necht' se nikdo nedá odvést od zdravých, rozumných zásad, které Bůh ustanovil pro poučení svého lidu, aby byl závislý pro zjištění směru na každý takový prostředek jako je házení mincí. Takový způsob je velmi potěšující pro nepřítel duší; protože on působí, aby ovládal minci, a jejím prostřednictvím uskutečnil své plány. Necht' se nikdo nenechá tak snadno oklamat, aby se spoléhal na nějaké takové pokusy. Necht' nikdo nesnižuje, nepodceňuje svou zkušenost, uchylováním se k laciným prostředkům k zjištění správné cesty v důležité záležitosti spojené s Božím dílem. ^{6BC 1054.7}

Pán nepracuje nijakým náhodným způsobem. Hledejte Ho co nejhorlivěji na modlitbě. On působí na mysl, dá slova a schopnost mluvit. Boží lid má být poučen, aby nespolehal na lidské vý-

mysly a nejisté důkazy jako na prostředky poznání Boží vůle ve vztahu k nim. Satan a jeho pomocníci jsou vždy připraveni, aby využili vhodnou příležitost, která se naskytne, aby odvedli duše od čistých zásad Božího slova. Lid, který je veden a vyučován Bohem, nedá žádný prostor výmyslům, pro které neplatí „tak praví Pán“. – Sp. T. ser. B, no. 17. p. 28 ^{6BC 1054.8}

Nevěřím ve vzhazování losů. Máme v Bibli jasné „tak praví Pán“, co se týče všech duchovních povinností. ... Čtete své Bible s mnohými modlitbami. Nesnažte se pokořit jiné, ale pokořte se sami před Bohem, a jednejte s druhými něžně. Metat losy pro úředníky církve není podle Božího řádu. – Letter 37, 1900 ^{6BC 1054.9}

Skutky apoštolské 2.

Čtete a představujte Skutky 2. kap. – Čtete, přijímejte a představujte jiným druhou kapitolu knihy Skutků apoštolských. Potřebujeme hlubší zbožnost a pravou tichost Velkého Učitele. Byla jsem poučena, ... že celá kniha Skutků apoštolských je naší učebnicí. Všichni potřebujeme pokořit svá vlastní srdce a mít každodenní obrácení. – Letter 32, 1910 ^{6BC 1055.1}

1-4. (kap. 1,8,9; Ef 4,8). Kristovo zaslíbení naplněno – Nyní nadešel čas. Duch čekal na ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Krista. Po deset dnů přinášeli učedníci své prosby o vylití Ducha a Kristus v nebi k nim přidal svou přímlovu. To byla doba jeho nanebevstoupení a uvedení do úřadu, jako slavnost v nebi. Vystoupil na výsost, vedl jaté vězně a nyní se dožadoval daru Ducha, aby ho mohl vylít na své učedníky. – SW Nov. 28, 1905 ^{6BC 1055.2}

Nebeská zásobárna moci není uzavřena – (Citace Sk,1-4). Bůh nám chce dát podobné požehnání, když ho budeme opravdově hledat. ^{6BC 1055.3}

Pán nezavřel zdroj nebes po vylití jeho Ducha na prvotní učedníky. Také i my můžeme obdržet plnost jeho požehnání. Nebe je plné pokladů jeho milosti, a ti, kteří přicházejí k Bohu ve víře, se mohou dožadovat všeho, co On zaslíbil. Jestliže nevlastníme jeho moc, tak je to kvůli naší duchovní strnulosti, naší netečnosti a lhostejnosti. Vyjděme z tohoto formalismu a strnulosti. – RH June 4, 1889 ^{6BC 1055.4}

(Oz 6,3; Jl 2,23,28-29; Za 10,1; Zj 18,1). Letnice se budou opakovat s větší mocí – S opravdovou touhou pohlížím kupředu na dobu, kdy se události dne letnic budou opakovat ještě s větší mocí než v té době. Jan říká: „*Viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvěcena byla od slávy jeho.*“ Tehdy, tak jako v době letnic, uslyší lidé pravdu hláсанou jim každý ve svém vlastním jazyce. ^{6BC 1055.5}

Bůh může vdechnout nový život do každé duše, která Mu opravdově touží sloužit, může se dotknout rtů řěavým uhlím z oltáře a způsobit, aby se stala výmluvným jeho chválou. Tisíce hlasů budou naplněny mocí, aby mluvily úžasné pravdy Božího Slova. Koktavý jazyk bude rozvázán a bázlivý bude učiněn silným, aby nesl odvážné svědectví pravdy. Snad Pán pomůže svému lidu očistit chrám duše od každého poskvnění a udržet s Ním takové úzké spojení, aby mohli být účastníky pozdního deště, když bude vylit. – RH June 20, 1886 ^{6BC 1055.6}

1-4,14,41 (Ef 4,30). Žeň Kristovy setby – V díle, které bylo učiněno v den letnic, můžeme vidět, co může být vykonáno používáním víry. Ti, kteří věřili v Krista, byli zapečetěni Duchem svatým. Když se učedníci shromáždili spolu, „*stal se rychle zvuk, ... jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli. I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich.*“ A Petr povstal mezi nimi a promluvil s velikou mocí. Mezi těmi, kteří ho poslouchali, byli zbožní židé, kteří byli upřímní ve své víře. Ale moc, která doprovázela slova řečníka, je přesvědčila, že Kristus byl skutečně Mesiášem. Jaké mocné dílo bylo vykonáno! Tři tisíce duší bylo obráceno v jednom dni. ^{6BC 1055.7}

Toto semeno bylo zaseté největším Učitelem světa, jakého kdy svět poznal. Po tři a půl roku Boží Syn pobýval v zemi judské, hlásající poselství evangelia pravdy a konající mocná znamení a divy. Semeno bylo zaseto a po jeho nanebevstoupení nastala velká žeň. Více bylo obrácených následkem jednoho kázání ve dni letnic než bylo obrácených během všech let Kristovy služby. Tak mocně Bůh působí, když se lidé odevzdají vedení Ducha. – Manuscript 85, 1903 ^{6BC 1055.8}

1-12. (kap. 4,13). Druhé vydání Kristova učení – Když učedníci obdrželi křest Duchem svatým, kněží a přední mužové žasli nad slovy, která oni mluvili, protože je znali jako lidi neučené a prosté. Poznali však, že byli s Ježíšem. *6BC 1055.9*

Jejich učení bylo druhým vydáním Kristova učení, vyslovením jednoduchých, velikých pravd, které zazářily světlem do zazemněných myslí a obrátily v tomto dni tisíce. Učedníci začali chápat, že Kristus byl jejich Obhájcem v nebeských dvorech a že byl oslavený. Mohli mluvit, protože Duch svatý jim dal výmluvnost. – Manuscript 32, 1900 *6BC 1056.1*

17-18. Viz komentář EGW k Joel 2,28-29. *6BC 1056.2*

Skutky apoštolské 3.

17. Žádná omluva pro úmyslnou nevědomost – „*Vím, že jste to z nevědomosti učinili,*“ řekl Petr; ale tato nevědomost neomluvila tento jejich čin, protože jim bylo uděleno velké světlo. Tato výpověď jim byla učiněna proto, aby věděli, že Kristus byl Knížetem života, kterého neměli ukřižovat. Proč to však nevěděli? Protože to nechtěli vědět. Neměli zájem hledat a zkoumat a jejich nevědomost je dovedla do věčné záhuby. Měli nejmocnější svědectví, na němž mohli zakládat svou víru, a byli zavázáni před Bohem přijmout svědectví, které jim On dal. Jejich nevěra je učinila vinnými krve jednorozeného Syna nekonečného Boha. – Manuscript 9, 1898 *6BC 1056.3*

Skutky apoštolské 4.

12. Viz komentář EGW k 1 Tm 2,5. *6BC 1056.4*

13. Viz komentář EGW ke kap. 2,1-12. *6BC 1056.5*

Skutky apoštolské 5.

1-11. Posvátnost slibů a závazků – Lidem je třeba vštípit posvátnost jejich slibů a závazků vůči Boží věci. Takové sliby nejsou všeobecně považovány za tak závazné jako dlužní úpis člověka vůči člověku. Ale je slib méně posvátný a závazný, protože je dán Bohu? Protože postrádá některé odborné výrazy a nemůže být vynucen zákonem, bude křesťan přehlížet závazek, na který dal své slovo? Žádná zákonná poznámka nebo pouto není více závaznější než slib daný Boží věci. – RH May 23, 1893 *6BC 1056.6*

29. Co mluví Bůh? – Nemáme se ptát: Jaké jsou zvyky lidí nebo co je zvykem světa? Nemáme se ptát: Jak mám jednat, abych mohl mít uznání lidí? Nebo co bude svět tolerovat? Otázka velkého zájmu pro každou duši zní: Co řekl Bůh? Máme číst jeho slovo a řídit se jím, neodchylující se ani o jednu jotu nebo puntík od jeho požadavků, ale jednat bez ohledu na lidské tradice a soudní pravomoc. – RH Oct. 1, 1895 *6BC 1056.7*

31. (Ř 2,4). Pokání je Kristovým darem – (Citace Sk 5,31). Pokání je stejně tak Kristovým darem jako odpuštění a nemůže být nalezeno v srdci, ve kterém Ježíš nepůsobí. Bez Kristova Ducha se nemůžeme kát, aby mohlo být probuzeno svědomí, stejně tak, jak nám bez Krista nemůže být odpuštěno. Kristus přitahuje hříšníka zjevením své lásky na kříži a toto zjemní srdce, zapůsobí na mysl a vyvolá lítost a pokání v duši. – RH April 1, 1890 *6BC 1056.8*

Skutky apoštolské 6.

1-7. Zodpovědnosti v Božím díle mají být rozděleny – Pán nám zde dává příklad péče, jaká by měla být prokazována při výběru lidí pro jeho službu. V této věci nemá být jeden člověk zatížen nesením velkých povinností. Bylo vybráno sedm mužů, a oni měli být ve svém díle úzce spojeni. – Manuscript 91, 1899 *6BC 1056.9*

Skutky apoštolské 7.

22. Viz komentář EGW k Ex 2,11. *6BC 1056.10*

Skutky apoštolské 8.

4. Viz komentář EGW ke kap. 18,2. *6BC 1056.11*

9-24. (2 Pt 1,14). Pavel a Petr mučedníky v Římě – Apoštol Pavel a Petr po mnoho let působili na místech od sebe vzdálených. Posláním Pavla bylo přinášet evangelium pohanům, zatímco Petr pracoval hlavně pro Židy. Ale z prozřetelnosti Boží podali oba svědectví o Kristu v hlavním městě světa a na jeho půdě prolili svou krev jako símě pro hojnou žně svatých a mučedníků. *6BC 1056.12*

Asi v době Pavlova druhého uvěznění byl také Petr zatčen a uvězněn. Pavel se stal zvlášť nepohodlný úřadům pro svou horlivost a úspěch při odhalování podvodů a zmaření úkladů kouzelníka Šimona Velikého, který šel za ním do Říma, aby se protivil a překážel dílu evangelia. Nero věřil v magii a podporoval Šimona. Proto se na apoštola velice rozzlobil a okamžitě nařídil, aby byl uvězněn. – LP 328 *6BC 1056.13*

27. Příklad poslušnosti – Když Bůh určil Filipovi jeho úkol, učedník neřekl: „Pán to tak nemyslí.“ Ne; „on vstal a šel“. Naučil se lekci podřízení se Boží vůli. Uvědomil si, že každá duše je v Božích očích vzácná a že andělé jsou posíláni, aby přivedli ty, kteří hledají světlo, do spojení s těmi, kteří jim mohou pomoci. *6BC 1057.1*

Dnes tak jako tenkrát andělé čekají na to, aby mohli přivést lidi ke svým spolubližním. ... V této zkušenosti Filipa a Etiopana je představeno dílo, ke kterému Pán vyzývá svůj lid. – RH March 2, 1911 *6BC 1057.2*

Skutky apoštolské 9.

1-2. Nová víra vykvetla v Damašku – Zdá se, že v Damašku nová víra získala nový život a sílu. Tam musí být započato dílo pronásledování a pro toto dílo byl vybrán Saul. – YI Nov. 15, 1900 *6BC 1057.3*

(Kap. 22,4; 26,11). Saul je sveden a oklamán – Saul měl velké množství energie a horlivost pro uskutečnění klamně víry v pronásledování Božích svatých, zavírajíce je do vězení a vydávající je na smrt. I když svou vlastní rukou nikoho nezabil, přesto měl hlas při činění rozhodnutí a horlivě ho podporoval. Připravoval cestu a předával věřící v evangelium do rukou, které je zbavily života. S ohledem na svou horlivost Pavel sám o sobě říká: „Náramně jsem se rozlítil na ně.“ „Já jsem tu cestu pronásledoval až na smrt, svazoval jsem a dával do vězení muže i ženy.“ *6BC 1057.4*

„*Saul pak ještě dychtě po pohrůžkách a po mordu proti učedníkům Páně*“, nešel k nejnižším nevzdělaným třídám, ale k nejvyšším náboženským autoritám světa, k lidem, kteří sehráli svou roli při odsouzení Krista na smrt, k lidem, kteří vlastnili ducha a postoj Kaifáše a jeho spolku. Saul si myslel, že tito velcí lidé, kdyby měli náboženské, odhodlané pomocníky, mohli by s jistotou umlčet tuto malou hrstku fanatických lidí. A tak Saul šel k nejvyššímu knězi. „*A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma.*“ Kristus to dopustil a mnozí, velmi mnozí ztratili své životy za svoji víru v Něho. *6BC 1057.5*

Pavel si upřímně myslel, že pronásledoval slabou, primitivní, fanatickou sektu. Neuvědomoval si, že on sám byl tím, který byl sveden a oklamán a kráčel nevědomky pod praporem knížete temnosti. – Manuscript 142, 1897 *6BC 1057.6*

1-4. (kap. 26,9; 1 K 15,9). Saulova nevěra upřímná, ale neomluvitelná – Mysl, která odporuje pravdě, vidí všechno v převráceném světle. Je zapletena do jistých osidel nepřítelů a vidí věci ve světle nepřítelů. *6BC 1057.7*

Saul z Tarsu byl toho příkladem. Neměl žádné morální právo být nevěřícím. Ale on se rozhodl přijmout raději názory lidí než Boží rady. Znal proroctví poukazující na Mesiáše, ale výroky rabínů, slova lidí, byla upřednostňována. Ve své vlastní moudrosti Saul neznal Boha ani Ježíše Krista, kterého poslal Bůh. Později, když si připomínal svou zkušenost, prohlásil, že si myslel, že konal mnoho věcí v rozporu se jménem Ježíše z Nazareta. Saul byl upřímný ve své nevěře. Neměl žádné neoprávněné nároky a Ježíš ho zastavil na jeho cestě života a ukázal mu na čí straně pracuje. Pronásledovatel přijal Kristova slova a obrátil se od nevěry k víře v Krista. 6BC 1057.8

Saul nezacházel s lhotejností s nevěrou, která ho vedla k následování po satanově cestě a byla příčinou utrpení a smrti nejvzácnějších země – těch, kterých svět nebyl hoden. Neobhajoval se, že jeho chyba úsudku byla odpustitelná. Dlouho po svém obrácení mluvil o sobě jako o nejpřednějším z hříšníků. „*Nebo já jsem nejmenší z apoštolů,*“ řekl, „*kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží.*“ Neučinil ani jednu omluvu za své kruté jednání, když věrně následoval svědomí, které bylo falešné. – Manuscript 9, 1898 6BC 1057.9

3-6. Viz komentář EGW k 1 K 2,1-5. 6BC 1058.1

3-9. Učiněn slepým, aby mohl vidět – Jaké ponížení to bylo pro Pavla, když se dozvěděl, že po celou tu dobu používal své síly proti pravdě, a domnívající se, že koná Boží službu, byl pronásledovatelem Krista. Když se sám Spasitel zjevil Pavlovi v jasných paprscích své slávy, byl naplněn odporem ke své práci a sám k sobě. Moc Kristovy slávy ho mohla zničit, ale Pavel byl vězněm nádeje. Byl učiněn fyzicky slepým slávou přítomnosti Toho, jemuž se rouhal. Ale stalo se to proto, aby mohl mít duchovní zrak, aby mohl být probuzen ze strnulosti, která otupovala a umrtvovala jeho vnímání. Jeho svědomí, probuzené, nyní působilo se sebeobviňující silou. Horlivost jeho práce, jeho vážný odpor vůči světlu, které na něho zářilo skrze Boží posly, nyní přineslo odsouzení na jeho duši a on byl naplněn hořkou lítostí. Již se déle nepovažoval za spravedlivého, ale odsouzeného zákonem v myšlení, v duchu, i v skutku. Považoval se za hříšníka, naprosto ztraceného, bez Spasitele, kterého pronásledoval. Ve dnech a nocích své slepoty měl čas na přemýšlení a vrhl se celý bezmocný a zoufalý na Krista, na Toho, který mu jedině mohl odpustit a přiodít ho spravedlností. – Manuscript 23, 1899 6BC 1058.2

6. Božská a lidská spolupráce je nezbytná – Pán vždy uděluje lidskému nástroji jeho práci. Je to božská a lidská spolupráce. Zde člověk pracuje v poslušnosti a podřízenosti vůči božskému udělenému světlu. Kdyby Saul řekl: Pane, já vůbec nejsem nakloněn řídit se tvými zvláštními pokyny k uskutečnění mého vlastního spasení, tehdy by Pán nechal zářit desetkrát větší světlo na Saule a i tak by to bylo zbytečné. Dilem člověka je spolupracovat s Bohem. A je to velmi tvrdý, nelitostný boj, který přichází, jde ruku v ruce s cílem a hodinou velkého předsevzetí a rozhodnutí člověka podřídit vůli a cestu vůli Boží a Boží cestě. ... Charakter bude určovat povahu předsevzetí i činu. Takové jednání není v souladu s pocity nebo sklony, ale s poznanou vůlí našeho Otce, který je v nebesích. Následujte a podříďte se vedení Ducha svatého. – Letter 135, 1898 6BC 1058.3

8-9. (2 K 12,7-9; Ga 6,17). „**Znamení Pána Ježíše**“ – (Pavel) vždy nosil s sebou znamení Kristovy slávy na svém těle, na svých očích, které byly oslepeny nebeským světlem. – LP 34 6BC 1058.4

18-19. Pavlův křest – Pavel byl pokřtěn Ananiášem v řece, v Damašku. Pak se posílil pokřtem a ihned začal kázat Ježíše věřícím ve městě, právě těm, kvůli kterým se vydal z Jeruzaléma za účelem jejich zničení. – LP 32 6BC 1058.5

25-27. (Ga 1,17-18). Setkávají se dvě velké osobnosti – Brány města byly ve dne v noci pečlivě střeženy, aby byl znemožněn jeho útek. Strach učedníků je přitáhl na modlitbách k Bohu; málokdo z nich mohl spát, protože byli příliš zaměstnání vymýšlením možností a způsobů pro útek vyvoleného apoštola. Nakonec vymysleli plán, že ho v noci vysadí z okna a spustí ho dolů přes zeď v koši. Tímto ponižujícím způsobem se Pavlovi podařilo utéct z Damašku. 6BC 1058.6

Nyní se odebral do Jeruzaléma, protože se chtěl seznámit s tamějšími apoštoly a zvláště s Petrem. Velice se toužil setkat s galilejskými rybáři, kteří žili, modlili se a rozmlouvali s Kristem na zemi. ... 6BC 1058.7

Pokusil se přidružit ke svým bratřím učedníkům; ale jak veliký byl jeho žal a zklamání, když zjistil, že ho nechtěli přijmout mezi sebe jako svého. Pamatovali si na jeho dřívější pronásledování a podezírali ho z toho, že je chce znovu oklamat a zahubit. Slyšeli sice o jeho podivuhodném obra-

cení, ale protože ihned odešel do Arábie a už se o něm dále nic určitého nedozvěděli, nevěřili zprávám o jeho veliké změně. 6BC 1058.8

Barnabáš, který štedře přispíval svými penězi na podporování Kristovy věci a na zmírnění nouze chudých, znal Pavla z doby, kdy ještě pronásledoval věřící. Nyní k němu přistoupil a obnovil tuto svou známost, vyslechl Pavlovo svědectví o jeho podivuhodném obrácení a o tom, co zažil od té doby. Plně Pavlovi uvěřil a přijal ho, vzal ho za ruku a přivedl ho k apoštolům. Vypravoval jim jeho zážitky, které právě slyšel – že se mu Ježíš osobně zjevil na jeho cestě do Damašku, že s ním rozmlouval, že Pavel znovu nabyl svůj zrak v odpovědi na Ananiášovy modlitby a potom hlásal v městských synagógách, že Ježíš je Syn Boží. 6BC 1058.9

Apoštolové již déle neváhali; nemohli odporovat Bohu. Petr a Jakub, kteří byli v té době jedinými apoštoly v Jeruzalémě, podali pravici společenství bývalému krutému pronásledovateli jejich víry; a od této chvíle ho tak velmi milovali a vážili si ho, jak se mu dříve vyhýbali a obávali se ho. Zde se setkaly dvě velké osobnosti nové víry – Petr, jeden z vyvolených společníků Krista, když byl zde na zemi, a Pavel, farizeus, který od doby Ježíšova nanebevstoupení se s Ním setkal tváří v tvář, rozmlouval s Ním, viděl Ho též ve vidění a poznal povahu jeho díla v nebi. – LP 34-36 6BC 1059.1

Skutky apoštolské 10.

Nebe je blízko tomu, kdo hledá duše – V desáté kapitole Skutků apoštolských máme ještě další příklad služby nebeských andělů, mající za následek obrácení Kornelia a jeho druhů. Čtete tuto kapitolu (v. 8-10) a věnujme ji zvláštní pozornost. V ní spatříme, že nebesa jsou mnohem blíže křesťana, který se účastní díla záchrany duší, než si mnozí myslí. Z toho bychom se měli také naučit lekci, jak Bůh pohlíží na každou lidskou bytost, a že každý by měl jednat se svým bližním jako s jedním z pomocníků Páně k dokončení jeho díla na zemi. – Manuscript 17, 1908 6BC 1059.2

1-4 (Fp 4,18). Modlitba a dávání almužen jako vonné kadidlo – (Citace Sk 10,1-4). Úžasná výsada pro každého člověka v tomto životě je mít doporučení od Boha jako Kornelius. A co bylo podstatou tohoto uznání? – „*Modlitby tvé a almužny tvé jsou vstoupily na paměť před tváří Boží.*“ 6BC 1059.3

Žádná modlitba ani dávání almužen nemá samo o sobě nějakou účinnost, nějakou moc, aby doporučilo hříšníka Bohu; jediné Kristova milost, díky jeho usmířující oběti, může obnovit srdce a učinit naši službu přijatelnou Bohu. Tato milost pohnula srdcem Kornelia. Kristův Duch promluvil k jeho duši; Ježíš ho přitáhl a on se tomu podvolil. Jeho modlitby a almužny nebyly od něj žádány ani vymáhány; nebyly cenou, kterou chtěl zaplatit, aby si mohl zajistit nebe; byly však ovocem lásky a vděčnosti vůči Bohu. 6BC 1059.4

Taková modlitba plynoucí z upřímného srdce stoupá jako vonné kadidlo před Pána; a přinášené oběti pro jeho věc a dary pro potřebné a trpící jsou obětmi, které jsou mu dobře příjemné. Proto také dary Filipenských bratří, které sloužily potřebám apoštola Pavla, když byl vězněm v Římě, jsou nazvány „vůni rozkošnou, oběti vzácnou a dobře libou Bohu.“ 6BC 1059.5

Modlitby a almužny jsou spolu úzce spojeny – vyjadřují lásku k Bohu a k našim bližním. Jsou uskutečněním dvou velkých zásad Božího zákona: „*Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze vší síly své*“; a „*milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ I když nás tedy naše dary nemohou doporučit Bohu nebo si získat jeho přízeň, přece však jsou důkazem toho, že jsme obdrželi Kristovu milost. Jsou zkouškou upřímnosti našeho vyznání lásky. – RH May 9, 1893 6BC 1059.6

1-6. (Žd 1,14). Služební andělé zaznamenávají každého jednotlivě – Ten stejný svatý Strážce, který říká: Znam Abraháma, znal také Kornelia a poslal svého anděla s poselstvím k muži, který přijal a zužitkoval veškeré světlo, které mu dal Bůh. Anděl řekl: „*Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží. Protož nyní posli muže některé do Joppen, a povolej Šimona, kterýž se přijímá Petr.*“ Pak mu byly dány zvláštní pokyny: „*Tenť hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě, co bys měl činiti.*“ Takto působí anděl Páně, aby přivedl Kornelia do spojení s lidským nástrojem, aby skrze něho mohl přijmout větší světlo. Studujte pečlivě celou tuto kapitolu a uvidíte jednoduchost celé této záležitosti. Pak přemýšlejte o tom, že

Pán zná každého z nás jménem, a stejně tak místo, kde žijeme, i ducha, kterého vlastníme a každý skutek našeho života. Služební andělé procházejí sbory, zaznamenávají naši věrnost v naší jednotlivé oblasti povinností. – Letter 20a, 1893 *6BC 1059.7*

Ti, kteří opravdově hledají, nezůstanou v temnotě – Zde máme položený jasný důkaz, že Pán neponechá v temnotě ty, kteří následují veškeré světlo, které jim bylo dané, ale pošle své anděly, aby s nimi rozmlouvali. Kornelius žil v souladu s pokyny danými v písmech Starého zákona, a proto mu Pán poslal posla, aby mu pověděl, co má činit. *6BC 1060.1*

Bůh mohl předat Korneliovi veškeré pokyny, které potřeboval skrze anděla, ale to nebylo jeho plánem. Jeho cílem bylo postavit Kornelia do spojení s těmi, kteří obdrželi poznání shůry, a jejichž úkolem bylo udělit toto poznání těm, kteří hledají světlo. Takto Bůh vždy jedná se svým lidem. ...

6BC 1060.2

Kornelius byl poslušný daným pokynům. Připojil se k se s církví a stal se užitečným a vlivným spolupracovníkem Božím. *6BC 1060.3*

Bůh používá Jím ustanovené nástroje – (Citace Sk 10,1-4). Anděl mu nepředal světlo, jaké mu mohlo být dáno, ale ukázal mu směr, kterým se má dát, aby mohl vstoupit do spojení s tím člověkem, který by mu mohl oznámit drahocennou pravdu. ... (Citace Sk 10,5-6). *6BC 1060.4*

Kornelius se bezvýhradně podřídil těmto pokynům a ten stejný anděl šel navštívit Petra, aby i jemu předal své pokyny. Tato kapitola. – Skutky 10) má pro nás mnoho drahocenných rad a měli bychom ji studovat s pokornou pečlivostí. Když Pán má své ustanovené nástroje, skrze které pomáhá duším, a lidé si těchto nástrojů neváží a nechtějí od nich přijmout pomoc a usmyslí si, že chtějí být vyučováni přímo Bohem, tehdy Pán jejich tužby neuspokojí. Člověk, který zaujme takové postavení, je v nebezpečí, že přijme hlasy cizích a bude sveden na falešné stezky. Stejně tak Kornelius jako i Petr byli poučeni, co mají dělat, aby uposlechli slov anděla. Kornelius shromáždil celou svou domácnost, aby mohli společně slyšet poselství světla od Petra. Kdyby řekl: Nechci být vyučován nějakým člověkem, anděl Boží by ho ponechal samotného; ale Kornelius takový postoj nezaujal. – RH Oct. 10, 1893 *6BC 1060.5*

Mnozí jsou dnes jako Kornelius – Mnozí jsou dnes ve stejném postavení, v jakém se nacházel Kornelius. Žijí podle světla, které obdrželi, a Bůh s nimi mluví tak, jako mluvil s Korneliem, a přivede je skrze své ustanovené nástroje na místo, kde přijmou pravdu do úrodných a upřímných srdcí. Bůh zjeví sám sebe těm, kteří se snaží formovat takové charaktery, které může schválit. Modlitby těch, kteří se Ho bojí, kteří znají své povinnosti vůči Němu, budou vyslyšeny a zodpovězeny. Pán obrací zvláštní pozornost na ty, kteří chodí ve světle, které jim dal, a kteří svými skutky dokazují, že se snaží Boha ctít. Prostřednictvím Petra představil perlu velké ceny a skrze Kornelia a jeho rodinu mnohé duše, které budou přivedeny k světlu. – RH Aug. 8, 1899 *6BC 1060.6*

Díky úžasnému Božímu působení byl Kornelius pohnut k tomu, aby spojil svůj čínorodý, věrný život do spojení s Kristovými učedníky. Tak tomu bude v posledních dnech. Mnozí si budou cenit Boží moudrost nad každou pozemskou výhodu a budou poslušni Božímu slovu jako nejvyššímu pravidlu. Takoví budou přivedeni k velkému světlu. Takoví přijdou k poznání pravdy a budou se snažit přinést toto světlo pravdy těm svým známým, kteří jako oni sami touží po pravdě. Takto se stanou svědomitými nositeli světla světu. Sami puzeni Boží láskou, budou pudit ostatní a budou využívat každou příležitost k pozvání a pobízení jiných, aby přišli a spatřili krásu pravdy a vložili své schopnosti k pokroku Božího díla. – Manuscript 97, 1898 *6BC 1060.7*

Někteří, kteří jsou počtení mezi obchodníky a knížata, zaujmou své postavení poslušnosti vůči pravdě. Boží oko spočívá na takových, kteří jednají v souladu se světlem, jež obdrželi, zachovávajíce svou bezúhonnost. Kornelius... udržoval svou náboženskou zkušenost, přísně krácejíce v souladu se světlem, které obdržel. Bůh na něho shlédł a poslal k němu svého anděla s poselstvím. Nebeský posel prošel kolem samospravedlivých a přišel ke Korneliovi a nazval ho jménem. – Manuscript 97, 1898 *6BC 1060.8*

Mnoho již bylo řečeno ohledně naší povinnosti k zanedbaným chudým. Neměla by však být věnována určitá pozornost opomíjeným bohatým? Mnozí hledí na tuto třídu jako na beznadějně a činí velmi málo pro to, aby otevřeli oči těch, kteří zaslepení a omámení leskem pozemské slávy nepočítají s věčností. Tisíce bohatých lidí odešlo do hrobu nevarováno. Ale je lhostejné, jak se nám mohou jevit, mnozí mezi bohatými mají obtížené duše. ... *6BC 1060.9*

Bohatství a světská čest nemohou uspokojit duši. Mnozí mezi bohatými touží po nějakém božském ujištění, nějaké duchovní naději. Mnozí touží po něčem, co ukončí jednotvárnost jejich bezcílného života. Mnozí ve veřejném životě cítí svou potřebu po něčem, co nemají. Nemnozí z nich chodí do kostela, protože cítí, že mají z toho malý užitek. Učení, které tam slyší, se nedotýká jejich srdcí. Nemáme jim snad předložit zvláštní výzvu? 6BC 1061.1

Bůh povolává horlivé, pokorné pracovníky, kteří ponesou evangelium k vyšším třídám. Neexistuje žádný příležitostný, náhodný dotyk, kterým by bohaté, svět milující duše mohly být přitaženy ke Kristu. Musí být vynaloženo rozhodné osobní úsilí muži a ženami prodchnutými misijním duchem, těmi, kteří neselžou, ani se nedají odradit. – RH April 6, 1911 6BC 1061.2

Skutky apoštolské 12.

6. Petr připraven položit svůj život – Apoštol nebyl zastrašen vzniklou situací. Od chvíle, kdy po svém zapření Krista byl znovu dosazen na svůj úřad, čelil Petr neohroženě nebezpečí a prokazoval šlechetnou kuráž a smělost při hlásání ukřižovaného, zmrtvýchvstalého a na nebe vstoupeného Spasitele. Když ležel ve své žalární kobce, vzpomněl si na slova, jež mu řekl Kristus: „*Vpravdě, vpravdě ti pravím. Dokud jsi byl mladší, opasával ses sám a chodil, kam jsi chtěl. Až však zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě opasá a povede tě, kam nechceš.*“ Petr věřil, že přišel čas, aby položil svůj pro Kristovu věc. – RH April 27, 1911 6BC 1061.3

Skutky apoštolské 14.

16. Viz komentář EGW k Ř 1,20-21. 6BC 1061.4

Skutky apoštolské 15.

1,5. (Ř 2,24-29; Ga 5,6; Ef 2,14-16; Ko 2,14-17; Tt 1,9-11). Obřízka nemá po kříži žádnou cenu – (Citace Tt 1,9-11.13-14). V Pavlových dnech byli takoví, kteří neustále zdůrazňovali obřízku a přinášeli mnoho důkazů z Bible, aby ukázali její závaznost pro Židy; ale toto učení nemělo v té době již žádný význam; protože Kristus zemřel na kříži Golgoty a obřízka na těle nemohla mít žádný další význam. 6BC 1061.5

Symbolická služba a s ní spojené obřady byly zrušeny na kříži. Velký skutečný Beránek Boží se stal obětí za vinného člověka a stín se setkal se skutečností. Pavel se snažil přivést mysl lidí k velké pravdě pro tento čas; ale ti, kteří tvrdili, že jsou Ježíšovými následovníky, byli zcela zaujati vyučováním tradice Židů a závaznosti obřízky. – RH May 29, 1888 6BC 1061.6

4-29. Viz komentář EGW ke Ga 2,1-10. 6BC 1061.7

11. (Ga 3,8; 1 K 10,4). Pouze jedno evangelium – Neexistuje žádný takový protiklad, jak se často tvrdí, že existuje mezi Starým a Novým zákonem, Božím zákonem a Kristovým evangeliem, židovskými požadavky a těmi v křesťanské době. Každá duše spasená v předcházející době byla spasena Kristem stejně tak, jak jsme spaseni skrze Něho my dnes. Patriarchové a proroci byli křesťané. Zaslíbení evangelia bylo dáno prvnímu páru v Edenu, když se následkem přestoupení sami odloučili od Boha. Evangelium bylo hlášáno Abrahámovi. Všichni Hebrejové pili z té duchovní skály, kterou byl Kristus. – ST Sept. 14, 1882 6BC 1061.8

(Ex 13,21-22; 1 K 10,1-4; 1 Tm 2,5). Kristova krev je pro nás užitečná stejně tak, jako pro Izrael – Zahalen v oblakovém sloupu udržoval Vykupitel světa společenství s Izraelem. Neříkejme, že oni tehdy neměli Krista. Když lid na poušti měl žízeň a začal reptat a naříkat, Kristus byl pro ně tím, čím je pro nás – Spasitelem plným něžného soucitu, Prostředníkem mezi nimi a Bohem. Když jsme vykonali naši povinnost pro očištění chrámu naší duše od poskvrny hříchu, Kristova krev je prospěšná pro nás tak, jak byla pro starověký Izrael. – YI July 18, 1901 6BC 1061.9

Skutky apoštolské 16.

1-3. Viz komentář EGW k 2 Tm 3,14-15. 6BC 1062.1

14. (2 K 8,12). **Světlo pro ty, kteří chtějí** – Boží Duch může osvětlit jenom rozum těch, kteří chtějí být osvěceni. Čteme o tom, že Bůh otevřel uši Lydie tak, aby pozorně naslouchala poselství hlásanému Pavlem. Oznámení celé Boží rady a všeho, co bylo podstatné pro Lydii, aby přijala – to bylo úlohou Pavla, kterou měl sehrát při jejím obrácení; a pak Bůh veškeré milosti použil svou moc a nasměroval tuto duši na správnou cestu. Bůh a lidský nástroj spolupracovali a práce byla zcela úspěšná. – Letter 15, 1900 6BC 1062.2

Skutky apoštolské 17.

22-29. Viz komentář EGW k Ř 1,20-25. 6BC 1062.3

22-34. Viz komentář EGW k 1 K 2,1-5. 6BC 1062.4

28. (J 5,17; Ko 1,17; Žd 1,3; viz kom. EGW k Gn 2,7). **Bůh neustále působí v přírodě** – Bůh neustále působí v přírodě. Ona je jeho služebníkem a On ji řídí, jak chce. Příroda ve svém díle svědčí o inteligentní přítomnosti a aktivním působení Bytosti, která uvádí v pohyb všechna jeho díla podle jeho vůle. Není to následkem její prvotní moci vězící v přírodě, že rok co rok země vydává svá bohatství a svět udržuje svůj ustavičný oběh kolem slunce. Ruka nekonečné moci neustále působí, usměrňující tuto planetu. Je to Boží moc používána každým okamžikem, aby ho udržovala v jeho postavení při jeho oběhu. Bůh nebes neustále pracuje. Je to způsobeno jeho mocí, že rostlinstvo může kvést, že vyraší každý list a každý květ kvete. Není to následkem mechanismu, který byl jednou uveden do pohybu a pokračuje ve své činnosti, že puls tepe a dech následuje po dechu. V Bohu žijeme a pohybujeme se a máme svou existenci. Každý dech, každý tlukot srdce je neustálým důkazem moci stále přítomného Boha. Je to Bůh, který působí, aby na nebi vycházelo slunce. On otvírá okna nebes a dává déšť. On působí, aby na horách rostla tráva. „*Onť dává sníh jako vlnu, jíním jako popelem posypá.*“ (Ž 147,16) „*Kterýžto když vydává hlas, ječení vod bývá na nebi, ... blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.*“ (Jr 51,16) I když Pán ukončil své dílo při stvoření, je neustále zaměstnán tím, že udržuje a používá jako své služebníky ty věci, které stvořil. Kristus řekl: „*Můj Otec až dosavad dělá, i já dělám.*“ – Manuscript 4, 1882 6BC 1062.5

33. (1 K 2,1-4). **Prostota evangelia proti naučením světa** – Na konci svého díla se (Pavel) díval na výsledky své práce. Z velkého shromáždění, které naslouchalo jeho výmluvným slovům, jen tři byli obráceni na víru. Tehdy se rozhodl, že od té doby bude zachovávat prostotu evangelia. Byl přesvědčen, že naučení světa je bezmocné pohnout srdci lidí, ale že evangelium je mocí Boží ke spasení. – RH Aug. 3, 1911 6BC 1062.6

Skutky apoštolské 18.

1-3. (2 K 10,1.7-8; viz kom. EGW ke Sk 20, 17-35). Apoštolové se radili o metodách práce

– Když Pavel přišel do Korintu, požádal o práci Aquilu. Apoštolé se radili a modlili spolu a rozhodli se, že budou hlásat evangelium, tak jak má být kázáno v nezištné lásce k duším, které hynou nedostatkem poznání. Pavel pracoval jako výrobce stanů a učil své spolupracovníky pracovat svými rukama tak, aby se v případě potřeby mohli vydržovat sami. Někteří z jeho sloužících bratří představovali takový směr jako rozporuplný, říkajíce, že kdyby tak jednali, že by ztratili svůj vliv jako služebníci evangelia. Desátá kapitola druhé epístoly ke Korintským zaznamenává těžkosti, s kterými Pavel musel zápolit, a také obhajobu jeho jednání. Bůh vložil na Pavla zvláštní poctu. Dal mu k tomu pověřovací listy a vložil na něho těžkou zodpovědnost. A apoštol píše: „*Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný,*“ – protože se snížil ke konání manuální práce – „*ale v nepřítomnosti důvěrný jsem k vám*“ (citace 2 K 10,7-8). – RH March 6, 1900 ^{6BC 1062.7}

(kap. 20,33-34; 1 Te 2,9; 2 Te 3,8). Pavel se uchýlil ke svému řemeslu – Pavel ... s nimi zůstal (s Aquilou a Priscillou); a protože se ve svém mládí naučil svému řemeslu vyrábění stanů, které bylo hodně používáno v tomto teplém podnebí, pracoval v tomto zaměstnání pro svou vlastní obživu. ... ^{6BC 1062.8}

Pavel byl vysoce vzdělaným a byl obdivován pro své geniální nadání a výmluvnost. Byl vybrán svými krajany za člena Sanhedrinu a byl rabínem vynikajících schopností; přesto jeho vzdělání nebylo považováno za úplné, dokud se nevyučil nějakému užitečnému řemeslu. Těšilo ho, že je schopen se živit fyzickou prací, a často prohlašoval, že jeho vlastní ruce přispěly k uspokojení jeho životních potřeb. Když se ocitl v nějakém cizím městě, nikdy nebyl nikomu na obtíž. Když byly jeho prostředky vyčerpány pro rozvoj Kristovy věci, vracel se ke svému řemeslu, aby si vydělal na živobytí. – LP 99-100 ^{6BC 1063.1}

I když byl chatrného zdraví, (Pavel) pracoval přes den ve službě Kristovy věci, a pak velkou část noci a často celou noc se lopotil, aby mohl uspokojit své vlastní potřeby a také potřeby jiných. – YI Feb. 27, 1902 ^{6BC 1063.2}

Kvalifikovaný pracovník – Pavel, velký apoštol pohanů, se vyučil řemeslu vyrábění stanů. Existovalo vyšší a nižší odvětví výroby stanů. Pavel se vyučil vyššímu odvětví, a proto mohl také pracovat v běžných odvětvích, když to okolnosti vyžadovaly. Výroba stanů nepřinášela tak rychle zisky jako nějaká jiná zaměstnání, a někdy to bylo pouze díky nejpřísnější hospodárnosti, že Pavel mohl uspokojit své životní potřeby. – RH March 6, 1900 ^{6BC 1063.3}

Vychovatel – Pavel byl vychovatelem. Kázal evangelium svým hlasem a svou sběhlou prací ho hlásal svými rukama. Vychovával jiné stejným způsobem, jakým byl vychován on sám těmi, kteří byli pokládáni za moudré lidské učitele. Zatímco Pavel pracoval rychle a obratně svými rukama, popisoval svým spolupracovníkům pokyny, které dal Kristus Mojžíšovi ohledně stavby svatostánku. Ukazoval jim, že dovednost, moudrost a nadání vnesené do této práce byly uděleny Bohem, aby byly použity k jeho slávě. Učil je, že nejvyšší čest má být vzdána Bohu. – RH March 6, 1900 ^{6BC 1063.4}

2. (kap. 8,4; Ř 1,7-8). Odpor neumlčel evangelium – Po Kristově nanebevstoupení apoštolové vyšli a všude kázali Slovo. Nesli svědectví o Kristově díle učitele a lékaře. Jejich svědectví v Jeruzalémě, v Římě, i na jiných místech bylo přesvědčivé a mocné. Židé, kteří nechtěli přijmout pravdu, museli uznat, že Kristovy následovníky doprovázel mocný vliv, protože je provázel Duch svatý. Toto vyvolalo větší odpor; ale přes tento odpor dvacet let po ukřižování Krista byla v Římě živá, horlivá církev. Tato církev byla silná a horlivá a Pán působil v její prospěch. ^{6BC 1063.5}

Závist a hněv Židů proti křesťanům neznala žádných mezí a nevěřící obyvatelé byli neustále pobuřováni. Šířili stížnosti, že křesťané ze Židů tropí výtržnosti a jsou nebezpeční pro veřejné blaho. Neustále uváděli do pohybu něco, co by mohlo roznítit spory. To způsobilo, že křesťané byli

vykázání z Říma. Mezi těmi, kteří byli vypovězeni, byli i Aquila a Priscilla, kteří odešli do Korintu a tam si otevřeli živnost jako výrobci stanů. – RH March 6, 1900 6BC 1063.6

22-26. Vzdělaného Apolla poučili prostí výrobci stanů – Apollo... získal nejvyšší řecké vzdělání, a byl učencem a řečníkem. ... Aquila a Priscilla mu naslouchali a zjistili, že jeho nauky jsou vadné. Neměl důkladné poznání Kristova poslání, jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení a také díla jeho Ducha, Utěšitele, kterého On poslal na zem, aby zůstal s jeho lidem v době jeho nepřítomnosti. Proto poslali pro Apolla a vzdělaný řečník od nich získal poučení s udivující vděčností a radostí. Díky jejich učení získal jasnější porozumění Písma svatého a stal se jedním z nejšlachopnějších obránců křesťanské církve. Takto se svědomitý učenec a oslnivý řečník dozvěděl o cestě Páně dokonaleji z učení křesťanského muže a ženy, jejichž prostým zaměstnáním bylo vyrábění stanů. – LP 119 6BC 1063.7

Skutky apoštolské 19.

11-12,17. (L 8,46). Zázraky nejsou povzbuzením k slepé pověrčivosti – Když se Pavel dostal do přímého kontaktu s modlářskými obyvateli Efezu, pozoruhodně se skrze něho projevila Boží moc. Apoštolové nebyli vždy schopni podle vlastní vůle konat divy. Pán uděluje svým služebníkům tuto zvláštní moc, když to vyžaduje pokrok jeho věci nebo čest jeho jména. Podobně jako Mojžíš a Áron na faraónově dvoře měl apoštol nyní obhájit pravdu proti lživým zázrakům kouzelníků; proto také zázraky, které teď konal, byly jiného charakteru než ty, které až dosud konal. Když okraj Kristova roucha udělil uzdravující moc té, jež hledala úlevu dotekem víry, tak při této příležitosti, šaty byly učiněny uzdravujícím prostředkem pro všechny, kteří věřili; „*a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich*“. Přesto tyto zázraky nedávají žádné povzbuzení k slepé pověrčivosti. Když Ježíš pocítil dotek trpící ženy, zvolal: „*Moc ode mne vyšla*.“ Tak Písmo prohlašuje, že Pán konal zázraky Pavlovou rukou a že bylo zvelebens jméno Pána Ježíše a ne jméno Pavlovo. – LP 135 6BC 1063.8

19. Hodnota obětovaných knih – Když byly knihy stráveny ohněm, přistoupili ke spočítání hodnoty této oběti. Byly oceněny na padesát tisíce kusů stříbra, což se rovná asi deseti tisícům dolarů. – LP 137 6BC 1064.1

33. Viz komentář EGW k 2 Tm 4,13-14. 6BC 1064.2

Skutky apoštolské 20.

17-35. (kap. 18,1-3; 1 Te 2,9; 2 Te 3,8). Všestranný kazatel – Jeho (Pavlovy) upracované ruce, jak je představoval před lidmi, svědčily o tom, že nebyl na nikom závislý při obstarávání své obživy. Ony nic neubíraly, jak se domníval, na síle jeho dojmavým výzvám, moudrým, rozumným a výmluvným vůči těm lidem, kteří měli svou účast v křesťanské kazatelské službě. 6BC 1064.3

Ve Skutcích apoštolských 20,17-35 vidíme nástin charakteru křesťanského kazatele, který věrně koná svou povinnost. On byl všestranným kazatelem. Nemyslíme si, že všichni kazatelé jsou povinni pracovat po všech stránkách tak, jako Pavel. Přesto však můžeme říci, že Pavel byl křesťanský džentlmen nejvyšší typu. Jeho příklad ukazuje, že namáhavá práce nemusí nutně zmenšovat vliv kohokoliv, že práce vlastníma rukama v jakémkoliv poctivém zaměstnání nečiní člověka drsným, hrubým a nezdvořilým. – YI Jan. 31, 1901 6BC 1064.4

30. (2 Tm 4,3-4; 2 Pt 2,1). Potlačte nejisté teorie – Podle světla, které mi dal Pán, povstanou lidé mluvící převrácené věci. Vskutku již působí a mluví věci, které Bůh nikdy nezjevil, přinášejíce svaté pravdy na úroveň s všedními věcmi. Sporné otázky byly a stále budou vycházet z lidských domýšlivých klamů a ne z pravdy. Vynálezy lidských myslí budou vytvářet měřítka, která vůbec nejsou žádnými měřítky, a když bude představené pravé měřítko nápadným, bude postaveno na stejnou úroveň s lidmi vymyšlenými měřítky, která nemají žádnou cenu. Můžeme očekávat, že všechno bude představeno a smíšeno se zdravým učením, ale jasným duchovním rozeznáním, ne-

beským pomazáním, musíme odlišit svaté od obecného, které je představeno, aby zmátlo víru a zdravý úsudek a znehodnotilo velkou, vznešenou zkušební pravdu pro tuto dobu. ... 6BC 1064.5

Nikdy, nikdy neexistovala doba, v níž by pravda více utrpěla tím, že byla překrucována, znevažována a znehodnocována zvrácenými diskusemi lidí, než v těchto posledních dnech. Lidé sami vnášejí různorodé množství kacířství, které předkládají lidem jako živá slova. Lidé jsou okouzleni nějakou neznámou novou věcí a nejsou natolik moudří ve své zkušenosti, aby rozeznali povahu myšlenek, které lidé mohou přizpůsobit k čemu chtějí. Avšak ony vyvolají poněkud velké následky a spojení jich s Božími výroky z nich neučiní pravdu. Ó, jak to svědčí o nízké úrovni zbožnosti ve sborech. Lidé, kteří chtějí předložit něco originálního, vymyslí nové a nezvyklé věci a bez uvážení půjdou vpřed v těchto nestálých teoriích, které byly vzájemně propojeny jako drahocenné teorie. A budou předkládány jako otázka života a smrti. ... 6BC 1064.6

Máme pravdu, spolehlivou pravdu v Božím slově a všechny tyto dohady a teorie by měly být raději zničeny v zárodku, než aby byly živeny a vyneseny do popředí. Máme slyšet Boží hlas z jeho zjeveného Slova, tu přepevnou řeč prorockou. Ti, kteří vyvyšují sami sebe a chtějí vykonat nějaké podivuhodné věci, by měli raději získat zdravou mysl. – Letter 136a, 1898 6BC 1064.7

(Ž 119,126; 1 Tm 4,1). Zrádci pravdy se stanou jejich nejhoršími pronásledovateli – Mnoho takzvaných křesťanů je pokládáno za pravé, věrné, solidní, je to však proto, že ti, kteří to tvrdí, nezakusili žádné pronásledování pro věc pravdy. Když nastane den, kdy Boží zákon bude učiněn neplatným a církev bude třibena ohnivými zkouškami, které mají prověřit všechny, kteří žijí na zemi, velká část těch, kteří jsou považováni za pravé, budou věnovat pozornost svůdným duchům a stanou se zrádci a zradí svatou důvěru. Projeví se jako naši nejhorší pronásledovatelé. „*Z vás samých povstanou muži, jenž budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě*“ a mnozí budou naslouchat svůdným duchům. 6BC 1065.1

Ti, kteří žili tělem a krví Syna Božího – jeho svatý Slovem – budou posíleni, zakořeněni a utvrzeni ve víře. Uvidí vzrůstající důkazy, proč si mají cenit a být poslušni Slovu Božímu. Řeknou spolu s Davidem: „*Zrušili zákon tvůj. Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.*“ (Ž 119,126.127) Zatímco jiní je budou považovat za smetí, oni povstanou, aby obhájili víru. Všichni, kteří budou usilovat o své pohodlí, libosti a požitky, neobstojí ve své zkoušce. – RH June 8, 1897 6BC 1065.2

33,34. Viz komentář EGW ke kap. 18,1-3. 6BC 1065.3

Skutky apoštolské 21.

20-26. (Ga 2,11-12). Pavlovi rádci nejsou neomylní – Tento ústupek nebyl v souladu s jeho učením ani s neochvějnou bezúhonností jeho charakteru. Jeho rádcové nebyli neomylní. I když někteří z těchto mužů psali pod vnuknutím Ducha Božího, přesto však, když nebyli pod jeho přímým vlivem, někdy se mýlili. To nám chce připomenout, že v jednom případě se Pavel postavil tváří v tvář proti Petrovi, protože hrál dvojakou hru. – LP 214 6BC 1065.4

39. (kap. 22,3.25-28). Pavlova minulost – Jeho (Pavlův) otec byl člověkem dobré pověsti. Byl Sicilan, a přece však byl římským občanem; protože Pavel prohlašuje, že se narodil jako svobodný občan. Jiní získávali toto občanství za veliké peníze, ale Pavel se narodil jako římský občan. Pavel byl vychován nejvzdělanějšími učiteli té doby. Byl vyučen Gamaliel. Pavel byl rabínem a státníkem. Byl členem sanhedrinu. – Manuscript 95, 1899 6BC 1065.5

Skutky apoštolské 22.

3-4. Viz komentář EGW k 1 K 2,1-5. 6BC 1065.6

3,25-28. Viz komentář EGW ke kap. 21,39. 6BC 1065.7

1. Viz komentář EGW ke kap. 9,1-2. 6BC 1065.8

5-16. (kap. 26,9-16). Pavel nikdy nezapomněl na své pozoruhodné obrácení – Apoštol nemohl nikdy zapomenout na své obrácení z pronásledovatele všech, kteří věřili v Krista, na věřící-

ho v Něj. Jaký vliv mělo toto obrácení na celý jeho pozdější život! Jakým povzbuzením to bylo, že mohl pracovat na straně Toho, jemuž se kdysi vysmíval a jímž pohrdal. Nikdy však nemohl zapomenout na udělené mu ujištění v prvním období jeho služby. Mohl mluvit moudře, protože měl zkušenost osobního poznání Pána Ježíše Krista. Měl živou, trvalou víru, protože rozvíjel vědomí Kristovy přítomnosti ve všech svých skutcích. Získával sílu na modlitbě a jako věrný Kristův voják se stále obracel na svého Vůdce pro příkazy. Žádné množství překážek před ním nahromaděných nemohlo způsobit, aby pohlížel na dílo jako na neuskutečnitelné, protože si uvědomoval, že „všechno je možné tomu, kdo věří“. – Manuscript 114, 1897 6BC 1065.9

Na každém místě, kde byl apoštol Pavel po svém obrácení povolán jít, podal živé představení služby nebeských andělů při svém obrácení. – Manuscript 29, 1900 6BC 1065.10

Skutky apoštolské 23.

3. Inspirované odsouzení – Pod vlivem Ducha svatého Pavel vyslovil prorocké odsouzení podobné tomu, které pronesl Kristus, když káral pokrytectví Židů. Soud vyslovený apoštolem se strašně naplnil, když zkažený a pokrytecký velekněz byl zavražděn úkladnými vrahy v židovské válce. – LP 222 6BC 1065.11

20-23. Lysiáš se obával o své vlastní bezpečí – Lysiáš s radostí využil tuto příležitost, aby se zbavil Pavla ze svých rukou. ... Krátce předtím římský rytíř daleko vyšší hodnosti než samotný Lysiáš byl násilně zajat a vláčen rozzuřenými Židy kolem zdí Jeruzaléma a nakonec přišel o hlavu, protože dostal úplatek od Samaritánů. Při podezření z podobných zločinů byli jiní vysocí úředníci uvězněni a potupeni. Kdyby byl Pavel zavražděn, velitel by byl obviněn z toho, že byl podplacen, aby dal tichý souhlas k jeho smrti. Nyní zde byl dostatečný důvod pro to, aby ho poslal tajně pryč, a tak se zbavil trapné zodpovědnosti. – LP 227 6BC 1065.12

Skutky apoštolské 24.

2-3. Felix podlý a ničemný – Terullus se zde snížil k nestoudné lži. Felixův charakter byl podlý a ničemný. ... 6BC 1066.1

Příklad nespoutané nevázanosti, která poskvnila jeho charakter, je viděn v jeho svazku s Druzillou, které bylo dovršeno asi v tuhle dobu. Skrže podvodné triky Šimona kouzelníka, cyperského čaroděje, Felix přiměl tuto kněžnu, aby opustila svého manžela a stala se jeho ženou. Druzilla byla mladá a krásná a navíc židovka. Byla věrně oddána svému muži, který přinesl velkou oběť, aby získal její ruku. Nebyla to vsutku maličkost přemluvit ji, aby se vzdala svých nejsilnějších přesudků a aby na sebe snesla opovržení svého národa kvůli vytvoření cizoložného spojení s krutým a postarším prostopášníkem. Přesto však satanské podvody kouzelníka a zrádce měly úspěch a Felix uskutecnil svůj cíl. – LP 235-236 6BC 1066.2

22. Felix se nenechal oklamat ohledně Pavla – Felix sám tak dlouho pobýval v Cezareji – kde křesťanské náboženství bylo známé po mnoho let – takže získal lepší známost tohoto náboženství, než si Židé připouštěli, a nebyl oklamán jejich představami. – LP 239 6BC 1066.3

27. Spor v Cezareji; Felix odstraněn – Na konci této doby vznikl strašný spor mezi obyvateli Cezareje. Vznikaly časté spory, které se staly trvalými hádkami mezi Židy a Řeky ohledně jejich příslušných práv a výsad ve městě. Veškerá sláva Cezareje, její chrámy, její paláce a její amfiteátr vděčí ctižádosti Heroda prvního. Dokonce přístav, za který je Cesarea zavázána za celý svůj blahobyt a důležitost, byl vybudován skrže něho v nesmírném nákladu peněz a úsilí. Židovští obyvatelé byli početní a zámožní a považovali město za své, protože jejich král učinil pro něho tak mnoho. Řekové se stejnou vytrvalostí udržovali své právo na nadřazenost. 6BC 1066.4

Na konci dvou let vedly tyto spory k nelítostnému boji na tržišti, mající za následek porážku Řeků. Felix, který sympatizoval s pohanskou politikou, přišel se svými vojenským oddílem a přikázal Židům, aby se rozptýlili. Příkaz nebyl ihned vítěznou stranou uposlechnut, a proto rozkázal svým vojákům, aby je napadli. Potěšení touto příležitostí uspokojit svou nenávist vůči Židům, splni-

li rozkaz nanejvýš nelítostným způsobem a mnozí byli odsouzeni na smrt. Jako by toho nebylo dost, Felix, jehož nepřátelství vůči Židům rostlo každým rokem, nyní dal svým vojákům svolení k vyloupení domů zámožných Židů. *6BC 1066.5*

Tyto troufalé činy nespravedlnosti a krutosti nemohly projít bez povšimnutí. Židé vznesli formální stížnost proti Felixovi a on byl předvolán do Říma, aby se zodpovídal z jejich obvinění. Dobře věděl, že jeho vydírání a útlak jim poskytl dostatečný podklad pro obvinění, ale stále doufal, že si je usmíří. Z tohoto důvodu, ačkoli měl upřímnou úctu k Pavlovi, se rozhodl uspokojit jejich zlobu tím, že nechá Pavla ve vězení. Ale všechno jeho úsilí byl marné; ačkoli unikl vyhnanství nebo smrti, byl odstraněn z úřadu a zbaven většiny jeho neprávem nabytého majetku. Druzilla, spoluúčastníce jeho zločinu, pak zahynula s jejich jediným synem při výbuchu Vesuvu. Jeho vlastní dny skončily hanbou a temnotou. – LP 245-246 *6BC 1066.6*

Skutky apoštolské 26.

9. Viz komentář EGW k Mt 9,1-4. *6BC 1066.7*

9-16. Viz komentář EGW ke kap. 22,5-16. *6BC 1066.8*

10. Viz komentář EGW ke kap. 9,1-2. *6BC 1066.9*

26-28. Jaké byly Agrippovy myšlenky? – Vráti se snad Agripova mysl při vypravování těchto slov k uplynulým dějinám jeho rodiny a jejich marného úsilí proti Tomu, kterého Pavel kázal? Myslel snad na svého praděda Heroda a na masakr nevinných dětí v Betlémě? Pomyslel na svého prastrýce Antipase a na vraždu Jana Křtitele? Vzpomněl si na svého vlastního otce Agrippu I. a na mučednickou smrt apoštola Jakuba? Viděl v pohromách, které rychle postihly tyto krále, projev Boží nelibosti jako důsledek jejich zločinů proti jeho služebníku? Připomene snad pýcha a okázalost tohoto dne Agrippovi dobu, kdy jeho vlastní otec, panovník mocnější než on sám, stanul v tom stejném městě, oděn v třpytivém rouše, zatímco lid křičel, že je bohem? Zapomněl snad na to, že ještě dříve než obdivuhodné výkřiky utichly, postihla chvástavého krále rychlá a strašná pomsta? Něco z toho všeho prolétlo Agrippovou myslí; ale jeho ješitnost byla polichocená oslnivou scénou rozprostírající se před ním a pýcha a domýšlivost vypudily všechny ušlechtilější myšlenky. – LP 255-256 *6BC 1066.10*

Skutky apoštolské 28.

1-2. Služba chvály v bouřlivé ráno – Když se kontroloval stav věci, nikdo nechyběl. Téměř tři sta lidí – námořníci, vojáci, cestující a vězni – stanuli toho bouřlivého listopadového rána na břehu ostrova Malty. A byli někteří, kteří doprovodili Pavla a jeho bratry, aby prokázali svou vděčnost Bohu, který zachoval jejich životy a provedl je bezpečně do země přes nebezpečné hlubiny. – LP 270 *6BC 1067.1*

*****

Římanům 1.

1. Počátky Pavlova apoštolského úřadu – Pavel pokládal své formální ustanovení za znamení začátku nové a důležité epochy ve svém životním díle. Tento okamžik slavnostního obřadu, který se uskutečnil těsně předtím, než odešel na svou první misijní cestu, kdy byl „oddělen pro Boží evangelium“, později prohlásil za začátek svého apoštolského úřadu v křesťanské církvi. – RH May 11, 1911 *6BC 1067.2*

7-8. (viz kom. EGW k Sk 18,2). Mocná církev v Římě – Navzdory opozici, dvacet let po ukřižování Krista, existoval v Římě živý a horlivý sbor. Tento sbor byl silný a horlivý a Pán působil v jeho prospěch. – RH March 6, 1900 *6BC 1067.3*

14. (Mt 28,19-20). Dlužník kvůli přijetí Krista – V jakém smyslu byl Pavel dlužníkem jak Židům, tak i Řekům? Bylo mu dáno pověření, tak jak je uděleno každému učedníku Krista: „*Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. Učíte je zachovávatí všechno, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.*“ Když Pavel přijal Krista, přijal toto pověření. Uvědomoval si, že na něm spočinula povinnost pracovat pro všechny třídy lidí – pro Židy a pohany, učené i prosté, pro ty, kteří zaujímají vysoké postavení, ale i pro ty nejnižší postavené. – Letter 262, 1903 ^{6BC 1067.4}

17. Růst pochopení víry – Kristova spravedlnost je zjevena od víry k víře; tzn. z vaší nynější víry k vzrůstajícímu pochopení té víry, která působí skrze lásku a očišťuje duši. – RH Sept. 18, 1908 ^{6BC 1067.5}

20. Viz komentář EGW ke kap. 12,1-2. ^{6BC 1067.6}

20-21. (Sk 14,17). Příroda působí jako němý kazatel – Hmotný svět je pod Boží kontrolou. Zákonům, které řídí celou přírodu, je příroda poslušná. Všechno vyjadřuje a koná vůli Stvořitele. Mraky, déšť, rosa, sluneční svit, lijáky, vítr, bouře, všechno je pod Božím dohledem a prokazuje bezvýhradnou poslušnost vůči Tomu, který je používá. Malinké stéblo trávy vyrazí na svou cestu zemí, nejprve stéblo, pak klas a potom plné obilí v klasu. Pán používá tyto své poslušné služebníky, aby konali jeho vůli. Ovoce je nejprve viditelné v pupenu, ukrývající v sobě budoucí hrušku, broskev, nebo jablko, a Pán je rozvíjí ve vhodném čase, protože se nebrání jeho působení. Neodporují jeho ustanovenému pořádku. Jeho díla, jak jsou viděna v přírodním světě, nejsou ani z jedné poloviny pochopeny ani doceněny. Tito němí kazatelé budou učit lidské bytosti jejich lekcím, pokud jen budou pozornými posluchači. – Letter 131, 1897 ^{6BC 1067.7}

20-25. (Ž 19,1-3; Sk 17,22-29; 1 K 1,21; Ko 2,9; Žd 1,3). Zjevení přírody je nedokonalé – Nejtěžší a nejvíce pokořující lekce, jíž se člověk musí naučit, je jeho vlastní neschopnost spoléhání na lidské moudrosti a naprosto jistá neschopnost jeho vlastních úsilí rozumět knize přírody. Hřích tak zatemnil jeho pohled, a on sám nemůže vysvětlit přírodu bez toho, aniž by ji vyvýšil nad Boha. Nemůže v ní poznat Boha, ani Ježíš Krista, kterého poslal. Je ve stejném postavení v jakém byli Athéňané, kteří postavili své oltáře pro uctívání přírody. Stojící na Marsově pahorku Pavel představil před Athéňany majestát živého Boha v protikladu k jejich modlářskému kultu (citace Sk 17,22-29 ^{6BC 1068.1}

Ti, kteří vlastní pravé poznání Boha, se nestanou tak zaslepenými zákony hmoty nebo jevy přírody, aby přehlédli nebo odmítli uznat neustálé působení Boha v přírodě. Příroda není Bohem, ani Bohem nikdy nebyla. Hlas přírody svědčí o Bohu, ale příroda není Bohem. Jako jeho stvořené dílo ona jednoduše svědčí o Boží moci. Božství je tvůrcem přírody. Svět přírody sám v sobě nemá žádnou moc, ale jen tu, kterou mu Bůh dodává. ^{6BC 1068.2}

Zde je osobní Bůh – Otec; zde je osobní Kristus – Syn. (Citace Žd 1,1-2; Ž 19,1-3). ^{6BC 1068.3}

Starověcí filozofové se pyšili svým vyšším vzděláním. Čtème apoštolovo inspirované chápání hmoty. „*Měvše se za moudré,*“ říká on, „*blázní učinění jsou. Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obrazu porušitelného člověka, i ptactva, i hověd čtvernohých, i zeměplazů. ... směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli.*“ (Ř 1,22-25) Svět ve své lidské moudrosti nemůže poznat Boha. Jeho moudří mužové získávají nedokonalé poznání Boha z jeho stvořených děl a pak ve své pošetilosti vyvyšují přírodu a přírodní zákony nad Boha přírody. Ti, kteří nemají poznání Boha skrze přijetí zjevení, které přinesl sám v Kristu, získají pouze nedokonalé poznání Boha v přírodě; a toto poznání, tak vzdálené toho, aby bylo celé přivedeno do souladu s jeho vůlí, činí z lidí modloslužebníky. Prohlašují se za moudré, ale stali se bláznivy. ^{6BC 1068.4}

Ti, kteří si myslí, že mohou získat poznání Boha bez jeho Zástupce, o kterém Slovo prohlašuje, že je „*bleskem jeho slávy, a obrazem jeho osoby*“, se musí stát bláznivy podle svého vlastního mínění dříve, než se mohou stát moudřími. Je nemožné získat dokonalé poznání Boha pouze z přírody samotné; protože příroda sama o sobě je nedokonalá. Ve své nedokonalosti nemůže představovat Boha, nemůže zjevit Boží charakter v jeho mravní dokonalosti. Ale Kristus přišel jako osobní Spasitel světa. Představil osobního Boha. Jako osobní Spasitel vystoupil vzhůru; a přijde opět tak, jak

vystoupil do nebe – jako osobní Spasitel. Je odrazem osoby Otce. „*V něm přebývá všechna plnost božství tělesně.*“ – RH Nov. 8, 1898 6BC 1068.5

Římanům 2.

4. (Sk 5,31). Pokání prvním ovocem působení Ducha – Pokání z hříchu je první ovocem působení Ducha svatého v životě. To je jediný proces, kterým nekonečná čistota odráží Kristův obraz v jeho vykoupených poddaných. V Kristu přebývá všechna plnost. Věda, která není v souladu s Ním, je bezcenná. On nás učí, abychom pokládali všechny věci pouze za škodu pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše našeho Pána. Toto poznání je nejvyšší vědou, jakou člověk může vůbec získat. – Manuscript 28, 1905 6BC 1068.6

(J 14,26) Duch představuje pravdy Starého i Nového zákona – V přivádění lidí k pokání není úředním dílem Ducha svatého zjevovat nové pravdy, ale představovat mysl drahocenná naučení, které Kristus oznámil ve Starém a Novém zákoně, a probouzet jimi svědomí. – Manuscript 32, 1900 6BC 1068.7

4. Viz komentář EGW ke Ga 6,7-8. 6BC 1069.1

23-29. Viz komentář EGW ke Sk 15,1-5. 6BC 1069.2

Římanům 3.

19. (Mt 27,21; 2 K 5,10; Ju 15; Zj 20,12-13). Roztrhané kusy lidského rozumování – Celý svět stojí odsouzen před velkým mravním měřítkem spravedlnosti. V onom velkém dni soudu každá duše, která žila na zemi, bude odsouzena podle toho, zda její skutky byly dobré či zlé ve světle Božího zákona. Každá ústa budou umlčena, když bude představen kříž s jeho umírající Obětí, a jeho skutečný význam bude viděný každou myslí, která byla hříchem zaslepená a nakažená. Hříšníci budou stát odsouzení před křížem s jeho tajemnou Obětí sklánějící se pod nekonečným břemenem lidského přestoupení. Jak rychle bude odstraněna každá výmluva, každá lživá omluva! Lidské odpadnutí se objeví v jeho odporném charakteru. Lidé poznají, jaká byla jejich volba. Tehdy pochopí, že si zvolili Barabáše místo Krista, Knížete pokoje. 6BC 1069.3

Tajemství vtělení a ukřižování bude jasně poznáno; protože bude představeno před zrakem mysle a každá odsouzená duše bude moci přechít, jaký byl charakter jejího zavržení pravdy. Všichni pochopí, že zbloudili od pravdy přijímáním falešných výkladů a okouzlujících lží satana, místo aby přijali „každé slovo vycházející z Božích úst“. Budou číst prohlášení: „Ó, ty človče, zvolil sis postavit se pod prapor velkého odbojníka – satana, a přitom si se zničil sám.“ Bez ohledu na to, jaké mohly být udělené schopnosti, jaká mohla být zdánlivá moudrost, ten, kdo zavrhuje pravdu, nebude mít v té době žádnou možnost vrátit se zpět k Bohu. Dveře jsou zavřeny, jako byly zavřeny dveře korábu ve dnech Noemových. 6BC 1069.4

Velcí mužové tohoto světa pak pochopí, že odevzdali svou mysl i srdce klamně filozofii, která uspokojila jejich tělesné srdce. Naděje, milost a každý podnět byly nabízeny Tím, který si je zamiloval a dal svůj život za ně, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl věčný život, ale oni odmítli Boží lásku. Jejich vysoká mínění, jejich lidské úsudky byly vyvyšovány; považovali se za schopné, aby porozuměli božským tajemstvím, a domnívali se, že jejich vlastní schopnost úsudku je dost silná na to, aby mohli poznat pravdu sami pro sebe. Stali se snadnou kořistí satanovy lstivosti, protože jim předkládal zdánlivé omyly lidské filozofie, která zaslepuje lidské mysl. Odvrátili se od Zdroje vši moudrosti a uctívali rozum. Poselství a Boží poslové byli kritizováni a odmítáni jako nehodní jejich lidských, nadutých myšlenek. Tropili si žerty z pozvání milosrdenství, popírali božství Ježíše Krista a vysmívali se myšlence jeho preexistence předtím, než přijal lidskou přirozenost. Ale cary lidského rozumování budou shledány ve velkém Božím dni jako provazy z písku. – ST March 7, 1895 6BC 1069.5

Bezbožní pocítí muka kříže – Ti, kteří zavrhli tak hojně nabídnuté milosrdenství, poznají cenu toho, čím pohrdli. Budou pociťovat muka, která musel Kristus vytrpět na kříži, aby získal vy-

koupení všem, kteří Ho přijmou. Pak si uvědomí, co ztratili – věčný život a nesmrtelné dědictví. – RH Oct. 4, 1883 6BC 1069.6

(Mt 7,23; 27,40-42; Ř 14,11; Ju 15; Zj 1,7; 6,15-17). Nepopsatelný zmatek bezbožných – Když jsou hříšníci přinuceni hledět na Toho, který přioděl své božství lidstvím a který stále nosí tento oděv, jejich zděšení je nepopsatelné. Šupiny padají z jejich očí a oni vidí to, co by nikdy předtím neviděli. Uvědomují si, čím mohli být, kdyby přijali Krista a využili udělené jim příležitosti. Vidí zákon, kterým pohrdali, vyvýšený dokonce tak vysoko, jako je vyvýšen Boží trůn. Vidí samotného Boha vzdávajícího úctu svému zákonu. 6BC 1069.7

Jaká to bude scéna! Žádné pero ji nemůže popsat! Nahromaděná vina světa bude obnažena a bude slyšet hlas soudce, jak říká bezbožným: „*Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.*“ 6BC 1070.1

Tehdy ti, kteří Krista probodli, si vzpomenou, jak opovrhovali jeho láskou a zneužívali jeho soucit; jak si místo Něj zvolili Barabáše, lupiče a vraha; jak vložili na hlavu Spasitele trnovou korunu a byli příčinou toho, že byl bičován a ukřižován; jak se mu v jeho smrtelných mukách posmívali, říkájce: „*Nechat' nyní sestoupí s kříže, a uvěříme jemu.*“ „*Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci.*“ Bude se jim zdát, jakoby znovu uslyšeli jeho prosebný hlas. Každý tón jeho péče bude znít v jejich uších tak zřetelně, jako když k nim Spasitel promlouval. Každý čin pohany a výsměchu spáchán na Kristu vyvstane tak živě v jejich paměti, jako kdyby tyto satanské činy byly zrovna spáchány. 6BC 1070.2

Budou volat ke skálám a horám, aby padly na ně a skryly je před tváří Toho, který sedí na trůnu a před hněvem Beránka. „Hněv Beránka“ – Ten, který se vždy projevoval jako plný něžnosti, trpělivosti a dlouho shovívavý, který položil sebe jako oběť, byl veden jako beránek na zabití, aby zachránil hříšníky od záhuby, nyní dopadá na ně, protože Mu nedovolili, aby sňal jejich vinu. – RH June 18, 1901 6BC 1070.3

19-28. (Ga 2,16-17; 3,10-13,24). Žádné spásonosné vlastnosti v zákonu – Vyzývám všechny, kteří touží získat nebesa, aby přijali varování. Nevěnujte váš drahocenný čas milosti na to, abyste sešivali fíkové listy k přikrytí nahoty, která je důsledkem hříchu. Když se podíváte do Pánova velkého mravního zrcadla, jeho svatého zákona, jeho měřítka charakteru, ani na chvíli se nedomnívejte, že vás může očistit. V zákonu nejsou žádné spásné vlastnosti. Nemůže odpustit přestupníku. Trest musí být vymáhán. Pán nespasí hříšníky tím, že zruší svůj zákon, základ své vlády na nebi i na zemi. Trest nesl hříšníkův Zástupce. Bůh není krutý a nemilosrdný, a Kristus tak milosrdný, že zemřel na kříži Golgoty, aby zrušil zákon tak tyranský, že musel být zrušen, pronásledovaný mezi dvěma lotry. Boží trůn nesmí nést jedinou poskvrnu přestoupení, jedinou poskvrnu hříchu. V nebeské radě, dříve než byl stvořen svět, Otec a Syn uzavřeli spolu smlouvu, že jestli se člověk osvědčí nevěrným vůči Bohu, Kristus, jedno s Otcem, zaujme místo hříšníka a ponese trest spravedlnosti, která musí na něj dopadnout. – Manuscript 145, 1897 6BC 1070.4

(kap. 5,1). „Toto je ospravedlnění skrze víru“ – Když kající hříšník, zkroušený před Bohem, vidí Kristovo smíření v jeho prospěch a přijme toto smíření jako svou jedinou naději v tomto i budoucím životě, tehdy jeho hříchy budou odpuštěny. To je ospravedlnění skrze víru. Každá věřící duše by měla zcela podřídít svou vůli Boží vůli a zůstat ve stavu pokání a lítosti, uplatňovat víru v usmiřující zásluhy Vykupitele a postupovat od síly k síle, od slávy k slávě. 6BC 1070.5

Odpuštění a ospravedlnění je jedno a totéž. Skrze víru věřící prochází z postavení vzbouřence, dítěte hříchu a satana, do postavení věrného poddaného Ježíše Krista, ne kvůli nějaké vrozené dobrotě, ale protože ho Kristus přijímá za své dítě osvojením. Hříšník přijímá odpuštění svých hříchů, protože tyto hříchy nesl jeho Zástupce a Ručitel. Pán mluví ke svému nebeskému Otcí, říká: „To je mé dítě. Já ho omilostňuji od odsouzení smrti, dávám mu své životní pojištění – věčný život – protože já jsem zaujal jeho místo a trpěl za jeho hříchy. Je dokonce mým milovaným synem.“ A tak člověk, jemuž bylo odpuštěno a který byl oděn překrásným rouchem Kristovy spravedlnosti, stojí před Bohem bez vady a poskvrny. 6BC 1070.6

Hříšník může bloudit, není však opuštěn bez milosrdenství. Jeho jedinou nadějí je však lítost vůči Bohu a víra v Pána Ježíše Krista. Otcovou výsadou je odpustit naše přestoupení a hříchy, protože Kristus vzal na sebe naši vinu a omilostnil nás, připočetl nám svou vlastní spravedlnost. Jeho oběť plně uspokojila požadavky spravedlnosti. 6BC 1070.7

Ospravedlnění je protikladem odsouzení. Boží nekonečné milosrdenství je prokazováno vůči těm, kteří jsou naprosto nehodní. Odpouští přestoupení a hříchy pro Ježíše, který se stal usmířením za naše hříchy. Skrze víru v Krista je vinný hříšník přiveden do Boží přízně a má silnou naději věčného života. – Manuscript 21, 1891 6BC 1070.8

Znamení pro svět – Ospravedlnění skrze víru v Krista se projeví změnou charakteru. Je to znamením pro svět o pravdě, o učení, které vyznáváme. Každodenní důkaz pro to, že jsme živou církví, je vidět ve skutečnosti, že v životě uplatňujeme Slovo. Živé svědectví proniká do světa v důsledném křesťanském jednání. 6BC 1071.1

Hlásá odpadlému světu, že je zde lid, který věří, že naše jistota tkví v přidržení se Bible. Toto svědectví se jasně liší od toho, které se nachází ve velké odpadlické církvi, která přijímá lidskou moudrost a autoritu místo moudrosti a autority Boží. – Letter 83, 1896 6BC 1071.2

20. Viz komentář EGW k 1 J 3,4. 6BC 1071.3

20-31. (Ga 6,14; Ef 2,8-9; Tt 3,5; Žd 7,25; Zj 22,17). S poníženými srdci zkoumejme smíření – Necht' nikdo nezaujme tak omezený, úzkoprsý postoj, že jakékoli skutky člověka mohou pomoci v tom nejmenším možném způsobu zrušit dluh jeho přestoupení. To je osudný klam. Jestliže byste chtěli tomu porozumět musíte se přestat dohadovat o vašich oblíbených myšlenkách a s poníženými srdci prozkoumat smíření. 6BC 1071.4

Tato záležitost je tak matně chápána, že tisíce a tisíce těch, kteří se považují za Boží syny, jsou dětmi zla, protože spoléhají na své vlastní skutky. Bůh vždy vyžadoval dobré skutky, rovněž zákon je vyžaduje, ale protože člověk padl do hříchu, kde jeho dobré skutky byly bezcenné, může mu pomoci pouze Ježíšova spravedlnost. Jedině Kristus může spasit, neboť je stále živ, aby se za nás přimlouval. 6BC 1071.5

Všechno, co člověk může vůbec učinit pro své vlastní spasení, je přijmout pozvání: „*Kdo chce, nabeř vody života darmo.*“ (J 22,17) Žádný hřích nemůže být spáchán člověkem, za který by nebylo zapláceno na kříži Golgoty. Takto kříž, v opravdových výzvách, neustále nabízí hříšníkovi dokonalé smíření. – Manuscript 50, 1900 6BC 1071.6

24-26. (viz kom. EGW ke kap. 5,11). Otec nadmíru uspokojen – Smíření, které Kristus vykonal pro nás, plně a vydatně Otce uspokojilo. Bůh může zůstat spravedlivým, a přesto ospravedlnit ty, kteří věří. – Manuscript 28, 1905 6BC 1071.7

(Kap. 5,1). Ospravedlnění znamená úplné odpuštění – (Citace Ř 3,24-26). Zde je pravda předložena v jasných obrysech. Toto milosrdenství a добрota jsou zcela nezasloužené. Kristova milost je ochotná ospravedlnit hříšníka bez zásluh nebo požadavků z jeho strany. Ospravedlnění je plné, naprosté odpuštění hříchu. V okamžiku, kdy hříšník přijímá Krista vírou, v tomto okamžiku je mu odpuštěno. Kristova spravedlnost je mu připočtena a on už více nepochybuje o Boží odpouštějící milosti. 6BC 1071.8

V samotné víře není nic, co by ji mohlo učinit naším spasitelem. Víra nemůže odstranit naši vinu. Kristus je mocí Boží ke spasení všem, kteří věří. Ospravedlnění přichází skrze zásluhy Ježíše Krista. Zaplatil cenu za hříšníkovo spasení. Přesto se to děje pouze skrze víru v jeho krev, že Ježíš může ospravedlnit věřícího. 6BC 1071.9

Hříšník nemůže spoléhat na své vlastní dobré skutky jako na prostředek ospravedlnění. Musí dosáhnout takového bodu, kdy se zřekne veškerého svého hříchu a přijme jeden paprsek světla za druhým, tak jak září na jeho stezce. Jednoduše se chopí vírou bezplatného a dostatečného opatření učiněného v krvi Krista. Věří zaslíbením Božím, která jsou skrze Krista učiněná pro jeho posvěcení, spravedlnost a spasení. A když následuje Ježíše, bude pokorně kráčet ve světle a radovat se v něm a bude rozšiřovat toto světlo na jiné. Jsouce ospravedlněn skrze víru projevuje veselou mysl ve své poslušnosti v celém svém životě. Pokoj s Bohem je výsledkem toho, čím je Kristus pro něho. Duše, které jsou v poddanosti vůči Bohu, které Ho ctí a jsou činiteli jeho Slova, obdrží božské osvícení. V drahocenném Božím slově se nachází čistota a vznešenost, jakož i krása, kterou nejvyšší síly člověka, pokud nejsou podporovány Bohem, nemohou dosáhnout. – ST May 19, 1898 6BC 1071.10

(Ž 18,36; 89,14; Zj 4,3; viz kom. EGW k J 3,16). Spojení soudu a milosrdenství – Tak jako duha na oblaku vzniká spojením slunečního světla a deště, tak duha obklopující trůn představuje spojení moci milosrdenství a spravedlnosti. Není možné udržovat pouze spravedlnost; protože by to

zatemnilo slávu duhy zaslíbení nad trůnem; člověk by mohl vidět pouze trest zákona. Kdyby nebylo spravedlnosti ani trestu, nebylo by žádné stálosti Boží vlády. 6BC 1071.11

Spojení soudu a milosrdenství činí spasení úplným a dokonalým. Je to spojení těchto obou dvou, jež nás vede k tomu, že když se díváme na Vykupitele světa a na zákon Hospodina, zvoláme: „*Tvá dobrotivost mne zvelebila.*“ Víme, že evangelium je dokonalý a úplný systém, zjevující neměnnost Božího zákona. Naplňuje srdce nadějí a láskou k Bohu. Milosrdenství nás zve, abychom vešli branami do města Božího, a spravedlnost je obětována, aby udělila každé poslušné duši plné výsady být členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále. 6BC 1072.1

Jestliže budeme mít vady ve své povaze, nebudeme moci projít bránami, jež milosrdenství otevře pro poslušné; protože u vstupu stojí spravedlnost a vyžaduje svatost, čistotu u všech, kteří chtějí vidět Boha. Kdyby byla spravedlnost odstraněna a božskému milosrdenství by bylo umožněno otevřít brány celému lidskému rodu, bez ohledu na charakter, tehdy by v nebi nastal horší stav nespokojenosti a vzpoury než před vypuzením satana. Pokoj, štěstí a soulad nebes by byl zničen. Přestoupení ze země do nebe nezmění lidské charaktery; štěstí vykoupených v nebi je výsledkem povah vytvořených v tomto životě, podle Kristova obrazu. Svátí v nebi budou nejdříve svatými na zemi. 6BC 1072.2

Spasení, které Kristus tím, že přinesl takovou oběť, zajistil pro člověka, má cenu pouze tehdy, když zachraňuje od hříchu – oné příčiny všech neštěstí a bídy na našem světě. Milosrdenství prokázané hříšníkovi ho stále přitahuje k Ježíši. Jestliže na ni odpoví, přicházejíce v pokání a vyznání, a ve víře se uchopí naděje předložené mu v evangeliu, Bůh nepohrdne zlomeným a zkroušeným srdcem. Takto Boží zákon nebude oslaben, ale moc hříchu bude zlomena a z pochybovače o milosrdenství se stane kající se hříšník. – Letter 1f, 1890 6BC 1072.3

24-28. (viz kom. EGW ke Ga 2,16; 1 Te 4,3). Spekulace o spravedlnosti skrze víru – Mnozí se dopouštějí omylu, snažíce se přesně vymezit jemné body rozdílu mezi ospravedlněním a posvěcením. Do vymezení těchto dvou pojmů často vnášejí své vlastní myšlenky a spekulace. Proč se snaží být přesnější, než je samotná Inspirace v této životně důležité otázce ospravedlnění skrze víru? Proč se pokouší pochopit každý přesný bod, jako kdyby spasení duše záviselo na tom, abyste měli zrovna vaše porozumění této věci? Všichni ji nemohou vidět v tom stejném pohledu. – Manuscript 21, 1891 6BC 1072.4

24. Viz komentář EGW ke kap. 7,12. 6BC 1072.5

25. Viz komentář EGW k Ef 2,8-9. 6BC 1072.6

26. Viz komentář EGW ke kap. 4,3-4. 6BC 1072.7

31. (kap. 6,15; 1 S 15,22; Zj 22,14; viz kom. EGW k 2 K 3,7-18; Ef 2,14-16; Zj 2,6). Boží měřítko se nezměnilo – Evangelium o dobré zprávě nemá být vykládáno tak, jakože dovoluje lidem žít v neustálé vzpouře proti Bohu přestupováním jeho spravedlivého a svatého zákona. Proč nemohou ti, kteří tvrdí, že rozumí Písmu svatému, vidět, že Boží požadavek pod milostí je přesně tentýž, jaký byl oznámen v Edenu – dokonalá poslušnost jeho zákona. Na soudu se Bůh zeptá těch, kteří vyznávají, že jsou křesťany: Proč jste tvrdili, že věříte v mého Syna a neustále přestupujete můj zákon? Kdo to od vás požadoval, abyste šlapali po mém měřítku spravedlnosti? „*Aj, poslouchatí lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušnosti státi, nežli tuk skopců přinášeti.*“ Evangelium Nového zákona nesnižuje měřítko Starého zákona tak, aby vyhovělo hříšníkovi a aby mohl být spasen ve svých hříších. Bůh požaduje ode všech svých poddaných poslušnost – úplnou poslušnost vůči všem svým přikázáním. Stejně tak nyní jako i vždy požaduje dokonalou spravedlnost jako jediné právo na nebe. Kristus je naše naděje a naše útočiště. Jeho spravedlnost je připočtena pouze poslušným. Přijmeme ji skrze víru, aby Otec při nás neshledal žádného hříchu. Ti však, kteří šlapou po svatém zákonu, nemají žádné právo činit si nárok na tuto spravedlnost. O kéž bychom mohli spatřit nezměnnost plánu spasení jako děti poslušné vůči všem Božím požadavkům, věřice, že máme pokoj s Bohem skrze Ježíše Krista, naši usmiřující oběť! – RH Sept. 21, 1886 6BC 1072.8

(1 J 2,4). Víra se projevuje ve skutecích poslušnosti – Bůh požaduje v této době právě to, co požadoval od svatého páru v ráji, dokonalou poslušnost vůči svým požadavkům. Jeho zákon zůstává stejný v každé době. Velké měřítko spravedlnosti představené ve Starém zákonu není snižené

v Novém. Dilem evangelia není oslabit požadavky Božího svatého zákona, ale přivést lidi tam, kde mohou zachovávat jeho přikázání. *6BC 1073.1*

Víra v Krista, která zachraňuje duši, není tím, co mnozí představují. „Věř, věř,“ je jejich volání; „pouze věř v Krista a budeš spasen. To je vše, co musíš učinit.“ Zatímco pravá víra důvěřuje zcela v Krista pro spasení, povede k dokonalé shodě s Božím zákonem. Víra se projevuje skutky. A apoštol Jan prohlašuje: „*Dí-liť kdo: Znáám jej, a přikázání jeho nezachovává, je lhář, a pravdy v něm není.*“ – RH Oct. 5, 1886 *6BC 1073.2*

Oddělení zákona od evangelia? – Nepřítel vždy usiloval o to, aby oddělil zákon od evangelia. Ony jdou ruku v ruce spolu. – Manuscript 11, 1893 *6BC 1073.3*

Ctíme Otce i Syna, když mluvíme o zákonu. Otec nám dal zákon a Syn zemřel, aby ho zvelebil a učinil ho slavným. – Manuscript 5, 1885 *6BC 1073.4*

Je pro nás nemožné, abychom mohli vyvýšit zákon Hospodina, pokud se nechopíme spravedlnosti Ježíše Krista. – Manuscript 5, 1889 *6BC 1073.5*

Zákon Hospodinův je strom, evangelium jsou vonné květy a ovoce, které přináší. – Letter 119, 1897 *6BC 1073.6*

Římanům 4.

3-5. (kap. 3,28; 5,1; Ef 2,8). Víra se chápe Kristovy spravedlnosti – Víra je podmínkou, na základě které Bůh viděl za vhodné přislíbit odpuštění hříšníkům; ne proto, že by ve víře byla nějaká síla, zasluhující si spasení, ale protože víra se může chopit Kristových zásluh, onoho prostředku určenému na hřích. Víra může představit Kristovu dokonalou poslušnost namísto hříšníkova přestoupení a selhání. Když hříšník věří, že Kristus je jeho osobním Spasitelem, pak shodně s jeho neomylnými zaslíbeními Bůh odpustí jeho hřích a zdarma ho ospravedlní. Kající duše si uvědomí, že její ospravedlnění pocházející od Krista, který za ni zemřel jako její Zástupce a Ručitel, je jejím usmířením a spravedlností. *6BC 1073.7*

„*Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za spravedlnost. Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu. Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost.*“ Spravedlnost je poslušnost vůči zákonu. Zákon požaduje spravedlnost a tu hříšník dluží zákonu; ale on není schopen ho splatit. Jediný způsob, jakým může získat spravedlnost, je skrze víru. Skrze víru může přinést Bohu Kristovy zásluhy a Pán vloží poslušnost svého Syna na hříšníkův účet. Kristova spravedlnost je přijata namísto neschopnosti člověka a Bůh přijímá, odpouští a ospravedlňuje kající, věřící duši, jedná s ní, jako kdyby byla spravedlivá, a miluje ji tak, jak miluje svého Syna. Takto je víra počtena za spravedlnost. – RH Nov. 4, 1890 *6BC 1073.8*

Římanům 5.

1. (kap. 3,19-28; 4,3-5; Ga 2,16; Žd 11,1; viz kom. EGW ke Ga 5,6). Víra je prostředkem, ne cílem – Víra není základem našeho spasení, ale je velkým požehnáním – je okem, které vidí, uchem, které slyší, nohama, které běží, rukama, které uchopí. Je prostředkem, ne cílem. Jestliže Kristus dal svůj život, aby spasil hříšníky, proč bych neměl přijmout toto požehnání? Moje víra se ho uchopí a tak má víra je podstatou věcí nadějných a důvodem věcí neviditelných. Takto spočívající a důvěřující mám pokoj s Bohem skrze Pána Ježíše Krista. – Letter a, 1905 *6BC 1073.9*

(2 K 5,7). Víra a pocit není totéž – Víra a pocit jsou tak rozdílné, jako východ a západ. Víra není závislá na pocitech. Musíme opravdově ve víře volat k Bohu bez ohledu na pocity a pak žít podle naší modlitby. Naší jistotou a svědectvím je Boží slovo a potom tomu, oč jsme žádali, musíme věřit bez pochybování. Chválím Tě, ó Bože, chválím Tě. Ty jsi mě nezklamal ve splnění Tvého slova. Ty jsi se mi sám zjevil a já jsem tvůj, abych činil Tvou vůli. – Letter 7, 1892 *6BC 1073.10*

Jednoduchost a moc víry – Víra je jednoduchá ve své působnosti a mocná ve svých následcích. Mnozí vyznávající křesťané, kteří mají známost svatého Slova a věří jeho pravdě, zklamali v

dětině důvěře, která je v náboženství Ježíše nezbytná. Nejsou zasaženi tím zvláštním dotekem, který přináší léčivou moc duši. – Redemption: The Miracles of Christ p. 97 6BC 1074.1

11. (kap. 3,24-26). Božský lék na hřích – Kristovo usmíření není pouhý obratný způsob, jak mít naše hříchy odpuštěny; je to božský lék na uzdravení přestoupení a obnovení duchovního zdraví. Je to nebesy ustanovený prostředek, pomocí něhož může být Kristova spravedlnost nejen v nás, ale i v našich srdcích a charakterech. – Letter 406, 1906 6BC 1074.2

12-19. (Mt 4,1-11; 1 K 15,22,45; Fp 2,5-8; Žd 2,14-18; 4,15). Síla ve spolupráci s Bohem – (Citace Ř 5,12,18-19). Apoštol staví proti sobě neposlušnost Adama a úplnou, naprostou poslušnost Krista. Přemýšlejte o tom, co Kristova poslušnost znamená pro nás! Ona znamená, že v jeho síle můžeme být také poslušnými. Kristus byl lidskou bytostí. Sloužil svému nebeskému Otci z celé síly své lidské přirozenosti. Má dvojí přirozenost, současně lidskou i božskou. Je Bohem i člověkem. 6BC 1074.3

Kristus přišel na tento svět, aby nám ukázal, co Bůh může učinit a co můžeme učinit my ve spolupráci s Bohem. V lidském těle odešel na poušť, aby byl pokoušen nepřítelem. Ví, co je to hlad a žízeň. Zná slabosti a nemoci těla. Byl pokoušen ve všem tak, jak jsme pokoušeni my. 6BC 1074.4

Naše výkupné bylo zapláceno naším Spasitelem. Nikdo nemusí být otrokem satana. Kristus stojí před námi jako náš božský příklad, náš všemocný Pomocník. Byli jsme vykoupeni za cenu, kterou nelze spočítat. Kdo může změřit dobrotu a milost vykupující lásky? – Manuscript 76, 1903 6BC 1074.5

Kristus – svobodná morální bytost – Druhý Adam byl svobodnou morální bytostí, byl zodpovědný za své jednání. Obklopen prudce zákeřnými a klamnými vlivy byl v mnohem méně příznivé situaci, než byl první Adam, aby mohl vést bezhříšný život. Přestože se nacházel uprostřed hříšníků, odolával každému pokušení k hříchu a zachoval svou nevinnost. Vždy zůstal bezhříšným. – SW Sept. 29, 1903 6BC 1074.6

Člověk ve výhodném postavení vůči Bohu – Když se lidé spřiznili s prvním Adamem, neobdrželi od něho nic než vinu a rozsudek smrti. Ale Kristus kráčel a prošel územím, na kterém Adam padl, a podstoupil každou zkoušku v zájmu člověka. Vykoupil Adamovo hanebné selhání a pád tím, že vyšel z této zkoušky neposkvrněný. Tímto postavil člověka do výhodného postavení před Bohem. Postavil ho tam, kde skrze přijetí Krista jak svého Spasitele se stane účastníkem božské přirozenosti. Takto se spojí s Bohem a Kristem. – Letter 68, 1899 6BC 1074.7

Římanům 6.

1-4. (Mt 28,19; 2 Pt 1,2,5-7). Křest je oboustranný slib – Při křtu se odevzdáváme Pánu jako nádoba k použití. Křest je nejslavnostnějším zřeknutím se světa. Vlastní já je prohlášeno za mrtvé pro život v hříchu. Vody přikryjí kandidáta křtu a v přítomnosti celého nebeského vesmíru je učiněn oboustranný slib. Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého je člověk ponořen do vodního hrobu, pohřben s Kristem ve křtu a povstává z vody, aby žil nový život věrnosti vůči Bohu. Tři velké mocnosti nebes jsou svědky; jsou neviditelné ale přítomné. 6BC 1074.8

V první kapitole druhé epištoly Petra je představeno postupující dílo v křesťanském životě. Celá tato kapitola je velmi důležitým naučením. Jestliže člověk v získání křesťanských ctností působí podle plánu růstu, Bůh sám slíbil, že bude působit v jeho prospěch podle plánu násobení. „*Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.*“ Toto dílo leží před každou duší, která potvrdila svou víru v Ježíše Krista křtem a stala se držitelem slibu tří osob – Otce, Syna i Ducha svatého. – Manuscript 57, 1900 6BC 1074.9

Věrnost vůči našim křestním slibům – Věrnost vůči našim křestním slibům srdci uděluje přípravu nezbytnou pro spasení duše. – RH May 26, 1904 6BC 1074.10

(2 K 6,17-18; 7,1; Ko 3,1). Pečeť Boží přijata skrze křest – Kristus učinil křest vstupem do jeho duchovního království. Učinil to jasnou podmínkou, které musí vyhovět všichni, kteří chtějí být uznáni jako poddaní moci Otce, Syna i Ducha svatého. Ti, kteří se podrobili obřadu křtu, tímto učinili veřejné vyznání, že se zřekli světa a stali se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále. 6BC 1075.1

Ti, kteří toto učinili, tím dávají najevo, že veškerá světská uvažování učinili druhořadými vzhledem k jejich novému vztahu. Veřejně prohlásili, že již déle nebudou žít v pýše a sebeuspokojování. Kristus přikazuje těm, kteří přijali tento obřad, aby si pamatovali, že jsou zavázáni slavnostní smlouvou žít pro Pána. Mají pro Něho používat všechny jim svěřené schopnosti a nikdy neztratit ze zřetele skutečnost, že nesou Boží pečeť poslušnosti – sobotu čtvrtého přikázání a že jsou poddanými Kristova království, účastníky božské přirozenosti. Mají odevzdat všechno, co mají a čím jsou, Bohu, používajíce veškeré své dary k oslavě Jeho jména. 6BC 1075.2

Ti, kteří byli pokřtěni v trojitém jménu Otce, Syna i Ducha svatého, při samotném vstupu do jejich křesťanského života veřejně prohlašují, že přijali pozvání: „*Vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ „*Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očistěte se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.*“ „*Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí.*“ 6BC 1075.3

Nechť ti, kteří obdrželi Boží pečeť skrze křest, věnují pozornost těmto slovům, pamatujíce, že na ně Pán umístil svůj podpis, prohlašující je za své syny a dcery. 6BC 1075.4

Otec, Syn a Duch svatý, nekonečné a vševědoucí mocnosti, přijmou ty, kteří opravdu vstoupili do spojení s Bohem. Jsou přítomni při každém křtu, aby přijali kandidáty, kteří se vzdali světa a přijali Krista do chrámu své duše. Tito kandidáti vstoupili do Boží rodiny a jejich jména jsou zapsána do knihy života Beránka. – Manuscript 27, 1900 6BC 1075.5

Dveře spojení s nebem – Při svém křtu jsme slíbili, že přerušíme veškeré spojení se satanem a jeho pomocníky a vložíme naše srdce, mysl i duši do díla budování Božího království. Celá nebesa pracují pro tento cíl. Otec, Syn i Duch svatý se zavázali, že budou spolupracovat s posvěcenými lidskými nástroji. Jestliže jsme věrni svému slibu, jsou nám otevřeny dveře spojení s nebesy – dveře, které žádná lidská ruka nebo satanský nástroj nemůže zavřít. – RH May 17, 1906 6BC 1075.6

Mnozí jsou pohřbeni zaživa – Nové narození je zřídka se objevující zkušenost v této době existence světa. To je důvod, proč je ve sborech tak mnoho zmatku. Mnozí, tak mnozí, kteří přijímají jméno Kristovo, jsou neposvěcení a bezbožní. Byli sice pokřtěni, ale byli pohřbeni zaživa. Jejich vlastní „já“ nezemřelo, a proto nepovstali k novotě života v Kristu. – Manuscript 148, 1897 6BC 1075.7

(2 K 6,17). Křest není maturitní zkouškou – Každá příležitost, každá přednost, každá výsada je nám dána proto, abychom mohli získat bohatou křesťanskou zkušenost; nenaučíme se však všechno najednou. Musí zde být růst. Mnozí, kteří se nemnoho naučili ve škole, si myslí, že jsou připraveni k vykonání závěrečné zkoušky. Myslí si, že znají všechno, co by měli znát. Nemáme si myslet, že jakmile jsme pokřtěni, jsme připraveni vykonat závěrečnou zkoušku v Kristově škole. Když jsme přijali Krista a ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého jsme se zavázali sloužit Bohu – Otci, Kristu i Duchu svatému – tyto tři důstojnosti a mocnosti nebes se zavázaly, že nám budou dány všechny prostředky, jestliže splníme své křestní sliby, a „vyjdeme z jejich prostředku, a oddělíme se od nich... a nečistého se nebudeme dotýkat.“ Když budeme věrni vůči svým slibům, On říká: „*Já přijmu vás.*“ – Manuscript 85, 1901 6BC 1075.8

3-4. Viz komentář EGW k Dt 26,18. 6BC 1075.9

3-5. Viz komentář EGW k Mk 16,1-2. 6BC 1075.10

15. Viz komentář EGW ke kap. 3,31. 6BC 1076.1

19,22. (1 Te 3,13; 4,7; Žd 12,14). Všechno pro Boha – Svatost znamená všechno pro Boha. Duše se má odevzdat Bohu. Vůle a dokonce i myšlenky mají být přivedeny do podřízenosti Kristovy vůle. Ježíšova láska naplňuje duši a stále se vylévá v jasném, osvěžujícím proudu, potěšující srdce ostatních. – Manuscript 33, 1911 6BC 1076.2

23. Hlas slyšen v nebi – Přestoupení postavilo celý svět do nebezpečí, pod rozsudek smrti. Ale v nebi bylo slyšet hlas, říkající: „Já jsem našel výkupné.“ – Letter 22, 1900 6BC 1076.3

Římanům 7.

7. Viz komentář EGW k 2 K 3,7-18. 6BC 1076.4

7-9. (Fp 3,5-6; Jk 1,23-25). Pavlova zázračná změna – Pavel říká že „podle zákona“ – co se týče vnějších skutků – byl „bezúhonný“, ale když poznal duchovní charakter zákona, když se podíval do svatého zrcadla, viděl, že je hříšníkem. Posuzován podle lidského měřítka se zdržoval hříchu, ale když se podíval do hlubin Božího zákona a viděl se tak, jak ho vidí Bůh, sklonil se v pokoře a vyznal svou vinu. Neodešel od tohoto zrcadla, aby zapomněl na to, jakým člověkem byl, ale projevil opravdovou lítost vůči Bohu a víru vůči našemu Pánu Ježíši Kristu. Byl umyt, byl očištěn. Říká: „*Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, kdyby byl zákon neřekl: Nepožádáš. Ale příčinu vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez zákona zajisté hřích mrtev jest. Jáť pak byl jsem živ někdy bez zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil. A já umřel.*“ 6BC 1076.5

Hřích se mu pak zjevil v jeho pravé ohavnosti a jeho sebeláska byla pryč. Stal se pokorným. Více si již nepřipisoval dobrotu a zásluhu. Přestal smýšlet o sobě více než se má a připsal veškerou slávu Bohu. Nebažil již po velikosti. Přestal toužit po pomstě a nebyl již citlivým na výtky, přehlížení či opovržení. Již více nevyhledával pozemské spolky, postavení nebo pocty. Neponižoval jiné, aby sebe vyvýšil. Stal se něžným, blahosklonným, tichým a pokorným srdcem, protože se naučil lekci v Kristově škole. Hovořil o Ježíši a jeho nesrovnatelné lásce, a stále více se stával podobnějším k jeho obrazu. Použil všechny své síly k tomu, aby získával duše pro Krista. Když na něj přicházely zkoušky kvůli jeho nezištné práci pro duše, sklonil se v modlitbě a jeho láska k nim rostla. Jeho život byl skryt s Kristem v Bohu a miloval Ježíše horlivostí své přirozenosti. Každý sbor mu byl drahý; každý člen církve byl pro něho osobou, která vzbudila jeho zájem; protože se na každou duši díval jako na vykoupenou krví Kristovou. – RH July 22, 1890 6BC 1076.6

9. Boží zákon nepřestal existovat – Apoštol Pavel v souvislosti se svou zkušeností představuje důležitou pravdu vztahující se k dílu, které musí být vykonáno při obrácení. Říká: „*Jáť pak byl jsem živ někdy bez zákona*“ – nepocíťoval žádné odsouzení; „*ale když přišlo přikázání,*“ když Boží zákon začal působit na jeho svědomí, „*hřích ožil, a já jsem umřel*“. Tehdy jsem se viděl hříšníkem, odsouzeným božským zákonem. Všimni si, že to byl Pavel, který zemřel, a ne zákon. – 4SP 297 6BC 1076.7

12. (kap. 3,25; Ef 1,7). Zákon si uchovává svou důstojnost – Prostřednictvím plánu spasení zákon zachovává svou důstojnost při odsouzení hříšníka a hříšník může být spasen skrze Kristovo smíření vykonané za naše hříchy, „*v němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů*“. Zákon nebyl změněn v žádné podrobnosti, aby vyhověl člověku v jeho padlém stavu. Zůstane takovým, jakým byl vždy – svatým, spravedlivým a dobrým. – RH May 23, 1899 6BC 1076.8

Římanům 8.

11. (Mt 26,39; L 22,42-43; viz kom. EGW k 1 K 15,20.40-52). Kalich požehnání – „*Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.*“ Ó, jak drahá jsou tato slova pro každou truchlící duši! Kristus je našim Vůdcem a Utěшитelem, který nás posiluje ve všech našich souženích. Když nám dává pít hořký koflík, rovněž drží u našich úst kalich požehnání. Naplňuje srdce poddajností, radostí a pokojem ve víře a uschopní nás k tomu, abychom poslušně řekli: „Ne má vůle, ale tvá vůle, ó, Bože, se staň.“ – Letter 65a, 1894 6BC 1076.9

11. Viz komentář EGW k 1 K 9,24-27. 6BC 1077.1

15-21. (1 Tm 1,9-10; Jk 1,22-25; viz kom. EGW k 2 K 3,6-9). Ne poslušní, ale přestupníci, jsou v otroctví – Pavel ve své epištole k Timoteovi popisuje právě ty lidi, která jsou v otroctví zákona. Jsou přestupníky zákona. Nazývá je nezákonnými, neposlušnými, hříšníky, bezbožnými, rouhavými, vrahy, smilníky, lháři a všemi těmi, kteří odpadli od zdravého učení. 6BC 1077.2

Zákon Boží je zrcadlem ukazujícím člověku nedostatky jeho charakteru. Není však příjemný pro ty, kteří si libují v nespravedlnosti, aby viděli své morální vady. Necení si tohoto věrného zrcadla, protože ono jim zjevuje jejich hříchy. Proto místo toho, aby zahájili boj proti svým tělesným žádostem bojují proti pravému a věrnému zrcadlu, které jim dal Hospodin právě proto, aby nemuseli být oklamáni, ale aby mohli díky němu odhalit nedostatky svého charakteru. 6BC 1077.3

Mělo by je snad zjištění těchto nedostatků vést k tomu, aby nenáviděli zrcadlo, nebo aby nenáviděli sami sebe? Měli by snad odstranit toto zrcadlo, které jim odhaluje tyto nedostatky? Ne; hříchy, které pěstují a které jim věrné zrcadlo odhaluje, že existují v jejich charakterech, zavrou před nimi brány nebes, jestliže nebudou odstraněny a dokud se nestanou dokonalými před Bohem. – RH March 8, 1870 6BC 1077.4

(Ga 4,24-31). Poslušnost není otroctví – Nikdo z těch, kdo věří v Ježíše Krista, není pod otroctvím Božího zákona; protože jeho zákon je zákonem života a ne smrti pro ty, kdo jsou poslušni jeho přikázání. Všichni, kteří chápou duchovnost zákona, všichni, kteří si uvědomí jeho moc jako dektoru hříchu, jsou v právě tak bezmocném stavu jako sám satan, jestliže nepřijmou nabídnuté jim smíření v uzdravující oběti Ježíše Krista, který je našim smířením – usmířením s Bohem. 6BC 1077.5

Skrze víru v Krista je možná poslušnost vůči každé zásadě zákona. – Manuscript 122, 1901 6BC 1077.6

(Ga 3,6-9). Otroctví zákonického náboženství – Duch otroctví je zrozen tenkrát, když se snažíme žít v souladu se zákonickým náboženstvím, když se snažíme plnit požadavky zákona ve své vlastní síle. Je pro nás naděje pouze tenkrát, když vejdemo v Abrahámovu smlouvu, která je smlouvou milosti skrze víru v Ježíše Krista. Evangelium kázáno Abrahámovi, díky kterému měl naději, je to stejné evangelium, které je dnes kázáno nám, díky kterému máme naději my. Abrahám vzhlížel k Ježíši, který je také Původcem a Dokonavatelem naší víry. – YI Sept. 22, 1892 6BC 1077.7

17. (Ga 4,7). Výsady pro poslušné Boží děti – Bůh miluje své poslušné děti. Připravil království, ne pro neposlušné poddané, ale pro své děti, které zkoušel a vyzkoušel na světě poskvrněném a zkaženém hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu vejít do příbuzenského vztahu s Bohem. „*Jestliže synové,*“ říká, „*tedy i dědicové*“ nesmrtelného dědictví. ... Kristus a jeho lid jsou jedno. – Letter 119, 1897 6BC 1077.8

18. Viz komentář EGW k 2 K 4,17-18. 6BC 1077.9

22. Viz komentář EGW k Gn 3,17-18. 6BC 1077.10

26. Viz komentář EGW k Mt 3,13-17. 6BC 1077.11

26,34. (Ef 5,2; Žd 7,24-28; 8,1-2; 9,24; 1 J 2,1; Zj 8,3-4; viz kom. EGW ke Sk 1,11; Žd 7,25). Přímluva Krista a jeho Ducha – Ježíš Kristus je představen, jak neustále stojí před oltářem, aby v každé chvíli přinášel oběť za hříchy světa. Je služebníkem toho pravého stánku, který Pán vystavěl, a ne člověk. Symbolické stíny židovského stánku nemají již více žádný význam. Každodenní a výroční symbolické smíření není již více konáno, ale usmiřující oběť skrze prostředníka je nezbytná kvůli neustálému páchání hříchu. Ježíš slouží v Boží přítomnosti, předkládá svou prolitou krev, jak tomu bylo při zabíjení beránka. Ježíš předkládá oběť přinesenou za každé přestoupení a za každý nedostatek hříšníka. 6BC 1077.12

Kristus, náš Prostředník, a Duch svatý se neustále přimlouvají ve prospěch člověka. Duch ale za nás neprosí tak, jak to činí Kristus, který předkládá svou krev, prolitou od založení světa. Duch působí na naše srdce, aby nás přivedl k modlitbám a pokání, chvále i díkuvzdání. Vděčnost plynoucí z našich rtů je výsledkem působení Ducha na struny duše, kdy ve svatých vzpomínkách probouzí hudbu srdce. 6BC 1077.13

Náboženské služby, modlitby, chvály, kající vyznání hříchu stoupají od pravých věřících jako kadidlo k nebeské svatyni, ale procházejí skrze narušené průduchy lidství a jsou tak poskvrněné, že kdyby nebyly očištěny krví Kristovou, nikdy by neměly u Boha cenu. Nestoupají v neposkvrněné čistotě a kdyby nebylo Přímluvce, který je po pravici Boží, který předkládá a všechny očišťuje svou spravedlností, nebyly by Bohem přijaty. Veškeré kadidlo z pozemských stánků musí být prodchnuto očišťujícími kapkami krve Kristovy. On drží před Otcem kadidelnicí svých vlastních zásluh, v nichž není žádná poskvrna pozemské zkaženosti. Shromažďuje do této kadidelnice modlitby, chvály a vyznání svého lidu a k nim přikládá svou vlastní neposkvrněnou spravedlnost. Potom, provoněné zásluhami Kristova smíření, přichází kadidlo před Boha zcela a naprosto přijatelné. Pak jsou opětovány milostivé Boží odpovědi. 6BC 1078.1

Ó, kéž by všichni mohli poznat, že všechno, co je z poslušnosti, z pokání, z chvály a z díkuvzdání musí projít žhoucím ohněm Kristovy spravedlnosti. Vůně této spravedlnosti stoupá jako oblak kolem trůnu milosti. – Manuscript 50, 1900 6BC 1078.2

29. (2 K 3,18; Ko 3,10). Boží morální obraz obnoven skrze Krista – I když Boží morální obraz byl hříchem Adama téměř vymazán, skrze Ježíšovy zásluhy a jeho moc může být znovu obnoven. Člověk může stát s Božím morálním obrazem ve svém charakteru; protože Ježíš mu ho chce dát. Jestliže Boží morální obraz nebude v člověku spatřen, nikdy nebude moci vejít do Božího města Boha jako vítěz. – RH June 10, 1890 ^{6BC 1078.3}

29-30. Viz komentář EGW k Ef 1, 4-5.11. ^{6BC 1078.4}

34. (Žd 7,25; 1 J 2,1; viz kom. EGW k Mt 28,18). Zachování Kristovými přímlovami – Každý, kdo se chce vytrhnout z otroctví a služby satana, a chce se postavit pod krev zborcenou korouhví Knížete Immanuele, bude zachován Kristovými přímlovami. Kristus, jako náš Prostředník po pravici Otce, nás stále má před očima, protože je to stejně tak nezbytné, aby nás chránil díky svým přímlovám, jako když nás vykoupil svou krví. Kdyby se nás jenom na okamžik přestal zastávat, satan je připraven nás zničit. Ty, kteří jsou vykoupeni jeho krví, nyní obhájí svou přímlovou. – Manuscript 73, 1893 ^{6BC 1078.5}

(Ef 5,2; Žd 7,25-27; 9,23-26; 13,15; Zj 8,3-4). Neustálá potřeba Kristovy přímlovy – Kristus byl základem celého židovského systému. ... Ve službě židovského kněžství nám jsou neustále připomínány oběti a Kristova přímlova. Všichni, kteří dnes přicházejí ke Kristu, by si měli pamatovat, že jeho zásluhy jsou dýmem kadidla, které je smíšeno s modlitbami těch, kteří se kají ze svých hříchů a přijímají odpuštění, milosrdenství i milost. Naše potřeba Kristovy přímlovy je ustavičná. Den po dni, ráno a večer, pokorné srdce musí přinášet modlitby, na které budou opětovány odpovědi v podobě milosti, pokoje a radosti. „*Protož skrze něho obětujeme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce rtů, oslavujících jméno jeho.*“ – Manuscript 14, 1901 ^{6BC 1078.6}

(J 14,6; 1 Tm 2,5; Žd 9,11-14). Oděn do svého kněžského roucha – Kristus je spojujícím článkem mezi Bohem a člověkem. Zaslíbil svou osobní přímlovu prostřednictvím svého jména. Pokládá celou sílu své spravedlnosti na stranu prosebníka. Kristus se přímlovává za člověka a člověk, potřebující božskou pomoc, prosí za sebe v přítomnosti Boží, používající síly vlivu Toho, který položil svůj život za svět. Když přiznáme před Bohem naše uznání Kristových zásluh, k našim prosbám bude přidána vůně. Ó!, kdo může ocenit toto obrovské milosrdenství a lásku! Když se přibližujeme k Bohu skrze moc Kristových zásluh, jsme přioděni jeho kněžským rouchem. Staví nás těsně po svém boku, objímající nás svým lidským ramenem, zatímco svým božským ramenem se chápe trůnu Nekonečného. Přidává své zásluhy jako vonné kadidlo v kadidelnici našich rukou, aby mohl podpořit naše prosby. Slibuje, že vyslyší a odpoví na naše prosby. ^{6BC 1078.7}

Ano, Kristus se stal prostředníkem modliteb mezi člověkem a Bohem. Stal se také prostředníkem požehnání mezi Bohem a člověkem. Spojil božství s lidstvím. Lidé mají být spolupracovníky s Bohem při záchraně svých vlastních duší a potom činit opravdové, vytrvalé a neúnavné úsilí pro záchranu těch, kteří jdou na zahynutí. – Letter 22, 1898 ^{6BC 1078.8}

Římanům 9.

5. Viz komentář EGW k J 1,1-3. ^{6BC 1079.1}

Římanům 10.

6. Viz komentář EGW k Dt 6,6-9. ^{6BC 1079.2}

Římanům 11.

Židé nebudou zanedbáni – Dílo pro Židy, jak je popsáno v jedenácté kapitole epištoly k Římanům, je dílo, s kterým má být nakládáno se zvláštní moudrostí. To je dílo, které nesmí být zanedbáno. Boží moudrost se musí stát součástí našeho lidu. Ve vši moudrosti a spravedlnosti musíme

očistit královskou stezku. Židům má být dána veškerá příležitost, aby mohli přijít ke světlu. – Letter 96, 1910 6BC 1079.3

4-6. (Ef 1,4-5,11; 1 Pt 1,2; 2 Pt 1, 10). Dodržet podmínky volby – Jestliže splníme podmínky, které nám stanovil Pán, tehdy si zajistíme naši volbu pro spasení. Dokonalá poslušnost jeho přikázání je důkazem toho, že milujeme Boha a že nejsme zatvrzelí v hříchu. 6BC 1079.4

Kristus měl v každém věku svou církev. V církvi jsou takoví, kteří se tím, že byli připojeni k ní, nestali o nic lepšími. Sami ruší podmínky své volby. Poslušnost Božích přikázání nám dává právo k výsadám jeho církve. – Manuscript 166, 1898 6BC 1079.5

5. (J 15,4). Jediná volba představena v Bibli – (Citace J 15,4). Právě zde jsou nejdražší klenoty pravdy pro každou jednotlivou duši. V Bibli je představena jediná volba a vy sami můžete dokázat, že jste vyvoleni Kristem, když Mu budete věrni; sami můžete dokázat, že jste vybráni Kristem, když budete zůstat při vinném kmeni. – Manuscript 43, 1894 6BC 1079.6

33. (Jb 11,7; 1 K 2,7-14; viz kom. EGW do Jb 38,1; 1 K 13,12). Hranice, kde končí lidské možnosti – Povinností a výsadou všech je používat rozum tak dalece, jak dalece mohou sahát lidské omezené schopnosti; existuje však hranice, kde lidské možnosti končí. Je mnoho věcí, které nikdy nebudou vysvětleny ani tím nejsilnějším rozumem ani poznány tou nejpronikavější myslí. Filozofie nedovede určit cesty a působení Boží; lidská mysl nemůže změřit nekonečnost. 6BC 1079.7

Hospodin je zdrojem veškeré moudrosti, veškeré pravdy, veškerého poznání. Jsou vysoké znalosti, jichž člověk může dosáhnout v tomto životě skrze moudrost, kterou mu udělí Bůh; ale za tím je nekonečnost ke studování a radost svatých po celé nekonečné věky. Člověk může nyní pouze prodlévat na hranicích tohoto rozlehlého prostoru a nechat představivost, aby se vznášela. Smrtelný člověk nemůže změřit hloubku Božích věcí; protože duchovní věci mohou být pochopeny pouze duchovně. Lidská mysl nemůže obsáhnout moudrost ani moc Boží. – RH Dec. 29, 1896 6BC 1079.8

(J 17,3). Vyhnout se domněnkám v hledání Boha – Lidské schopnosti a lidské domněnky se pokoušely vypátrat Boha. Ale dohady se ukázaly být pouze domněnkami. Člověk nemůže pátráním najít Boha. Tento problém nebyl dán k vyřešení lidským bytostem. Všechno co člověk potřebuje vědět a co může znát o Bohu je zjeveno v jeho Slovu a v životě jeho Syna, velkého Učitele. 6BC 1079.9

Nechť lidé pamatují na to, že mají Vládce v nebi, Boha, s kterým nemůžou žertovat. Ten, kdo dává svůj rozum do činnosti ve snaze vyvýšit sám sebe a živě vykreslit Boha, zjistí, že by mohl daleko lépe stát jako pokorný prosbník před Bohem, přiznávající, že je pouze chybující lidský tvor. 6BC 1079.10

Bůh nemůže být lidmi pochopen. Jeho cesty a skutky jsou nevystižitelné. Pokud jde o zjevení, která přinesl o sobě ve svém slově, můžeme mluvit, ale nadto, řekněme o něm: Ty jsi Bůh, a tvé cesty jsou nevystižitelné. 6BC 1079.11

Existuje jisté poznání Boha a Krista, které všichni, kteří chtějí být spaseni, musí mít. „*Totoť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.*“ 6BC 1079.12

Otázka, kterou bychom se měli zabývat, zní: Co je pravda – Pravda pro tuto dobu, kterou bychom měli opatrovat, milovat, mít v úctě a být jí poslušni? Ctitelé vědy byly zklamáni a sklíčení ve svém úsilí najít Boha. To, co potřebují, je zjistit, co je pravda. – Manuscript 124, 1903 6BC 1079.13

Římanům 12.

Kázání napsané pro naše poučení – Studium dvanácté kapitoly epištoly k Římanům by nám přineslo velký užitek. Je to kázání apoštola Pavla, napsané pro naše poučení. – Manuscript 50, 1903 6BC 1080.1

1. Viz komentář EGW k Ex 20,1-17. 6BC 1080.2

1-2. (kap. 1,20; Ž 19,1-4). Boží skutky jsou jeho učiteli – (Citace Ř 12,1-2). Co Bůh koná a co od nás požaduje osobně v díle záchrany samých sebe? Bůh v nás působí světlem jeho pravdy, které osvětluje každého člověka přicházejícího na svět. Písmo svaté poukazuje na Boží skutky, které jsou zjeveny v našem světě, jako na mnohé učitele, jejichž hlasy zaznívají celou zemí, hlásající

Boží vlastnosti. Mysl musí pochopit pravdu a sklonit se před jejími požadavky, když je nám představena jako založena na biblickém důkazu. – Manuscript 49, 1898 ^{6BC 1080.3}

2. (1 K 4,9; Fp 2,12-13). Důkazem je dobré ovoce. – Člověk, padlý člověk, může být proměněn obnovením mysli, tak, aby mohl „zkusit, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá“. Jak to může poznat? Prostřednictvím Ducha svatého, který ovládl jeho mysl, ducha, srdce i charakter. Odkud tato zkouška přichází? „*Nebo učinění jsme divadlem tomuto světu, i andělům, i lidem.*“ Skutečné dílo je konáno skrze Ducha svatého na lidském charakteru a jeho ovoce bude viditelné. ^{6BC 1080.4}

Tak jako dobrý strom přináší dobré ovoce, tak i strom, který je ve skutečnosti zasazen v Hospodinově zahradě, bude rodit dobré ovoce pro věčný život. Zakořeněné hříchy budou přemoženy, zlé myšlenky vypuzeny z mysli; zlé návyky budou z chrámu duše vymýceny. Sklony, které nás táhly špatným směrem, se obrátí správným směrem. Zlé sklony a pocity jsou změněny, nové zásady jednání poskytnuty a existuje nové měřítko charakteru. Svaté nálady a posvěcené city jsou nyní ovocem, jež se urodilo na křesťanském stromu. Nastala úplná proměna. To je dílo, které má být vykonáno. ^{6BC 1080.5}

Z vlastní zkušenosti víme, že v naší vlastní lidské síle rozhodnutí a záměry nejsou k ničemu. Musíme se tedy vzdát našeho rozhodného úsilí? Ne; i když naše zkušenost svědčí o tom, že nemůžeme sami konat toto dílo, pomoc byla vložena na Toho, který je mocen toto vykonat pro nás. Avšak jediný způsob, kterým si můžeme zajistit Boží pomoc, je svěřit se cele do jeho rukou a důvěřovat Mu, že to pro nás vykoná. Když se Ho uchopíme vírou, On toto dílo vykoná. Věřící může pouze věřit. Když Bůh působí, i my můžeme působit, důvěřující v Něj a konající jeho vůli. – Manuscript 1a, 1890 ^{6BC 1080.6}

3. Semena samohvály přinesou jistou žeň – (Citace Ř 12,3.10.9). Formy nevěry jsou rozmanité, proto satan čeká na každou příležitost, aby mohl vtisknout některou ze svých vlastností. V přirozeném srdci existuje sklon chovat se povýšeně nebo nadutě, jestliže úspěch doprovází vynaložené úsilí. Avšak sebe vyvýšení nemůže mít místo v Božím díle. Bez ohledu na vaši inteligenci, jakkoli vážně a horlivě můžete pracovat, pokud neodložíte stranou své vlastní sklony k pýše a nepodřídíte se vedení Božího Ducha, stojíte na poraženém území. ^{6BC 1080.7}

Duchovní smrt v duši je prokázána duchovní pýchou a ochromenou zkušeností; ti, kteří mají takovou zkušenost, zřídkačdy činí přímé kroky svýma nohama. Jestli je živena pýcha, pravé vlastnosti mysle, které by díky milosti, kdyby byly přijaty, mohly být požehnáním, budou poskvrněné. Pravě ta vítězství, která měla být vůní života k životu, kdyby byla vzdána slávu Bohu, byly poskvrněné vlastní slávou. Mohou se jevit jako malé, nezasluhující si pozornost, ale semeno takto rozptýlené přinese jistou žeň. Tyto malé hříchy jsou tak běžné, že často zůstávají nepovšimnuty, že je satan používá ve své službě. – Manuscript 47, 1896 ^{6BC 1080.8}

(Žd 11,1). Víra je Boží dar – Víra nezíská nic pro nás; je Božím darem, který můžeme přijmout a ochraňovat tím, že budeme činit Krista svým osobním Spasitelem. Můžeme ten dar odmítnout, mluvit pochybnosti a stát se nešťastnými pěstovanou nedůvěrou. Ale toto vyrostě v nepřekonatelnou bariéru, odřízne nás od Božího Ducha a uzavře naše srdce vůči jeho světlu a jeho lásce. – ST May 19, 1898 ^{6BC 1080.9}

11. Viz komentář EGW k Mk 12,30. ^{6BC 1081.1}

12. Viz komentář EGW k Neh 2,4. ^{6BC 1081.2}

17. (2 K 8,21; 1 Pt 2,12). Upřímní jsou navěky jeho klenoty –Pravdivost a upřímnost by měly stále pěstovat všichni, kteří prohlašují, že jsou Kristovými následovníky. Bůh a právo by mělo být jejich heslem. Jednat upřímně čestně a spravedlivě v tomto přítomném zlém věku. Někteří budou poctivými, když zjistí, že poctivost neohrozí jejich světské zájmy, ale všichni, kteří jednají podle této zásady, budou mít jména vymazána z knihy života. ^{6BC 1081.3}

Musí být pěstována přísná poctivost. Můžeme projít světem pouze jednou; nemůžeme se vrátit, abychom mohli napravit nějaké chyby; proto každý krok by měl být učiněn se zbožnou bázni a pečlivou rozvahou. Poctivost a politika nejdou dohromady; buď bude politika potlačena a pravda a poctivost zůstane na lince kontroly, anebo politika bude na lince a poctivost přestane vést. Obě nemohou spolupůsobit; nikdy nemohou být ve shodě. Když Bůh shromažďuje své klenoty, věrní, upřímní, čestní budou jeho vyvoleními, jeho poklady. Andělé pro takové připravují koruny a světlo

z trůnu Božího bude odrážet svou slávu od těchto hvězdami posetých diadémů. – RH Dec. 29, 1896

6BC 1081.4

19. (Ž 119,126; L 18,1-7; Zj 6,9). Ochránce a mstitel – Když bude odpor vůči Božímu zákonu téměř všeobecným, když jeho lid bude utiskován v soužení svými bližními, Bůh zasáhne. Tehdy bude slyšen hlas z hrobů mučedníků, představující duše, které Jan viděl zabité pro Slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista, které zachovali – tehdy budou stoupat modlitby od každého pravého Božího dítěte: „*Časť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.*“ 6BC 1081.5

Vroucí modlitby jeho lidu budou vyslyšeny; protože Bohu se líbí, když Ho jeho lid hledá celým srdcem a spoléhá na Něho jako na svého Vysvoboditele. Bude se snažit konat tyto věci pro svůj lid a povstane jako jejich Ochránce a Mstitel. „*A což by pak Bůh nepomstil vyvolených svých, volajících k němu dnem i nocí.*“ – RH Dec. 21, 1897 6BC 1081.6

Římanům 13.

1. Bůh – Vládce všech národů – Kdo má být tedy považován za Vládce národů? – Pán Bůh Všemohoucí. Všichni králové, všichni vládcové, všechny národy jsou jeho, pod jeho vládou a správou. – Manuscript 119, 1903 6BC 1081.7

1-7. Vládcové jsou Božími služebníky – Jedna z nejžalostnějších věcí na této zemi je skutečnost, že tu existují popudliví vládcové a nespravedliví soudcové. Zapomínají na to, že jsou pod mocí velkého Vládce, všemoudrého Boha, a že On je nad každým vládcem, knížetem, panovníkem či králem. 6BC 1081.8

Vládcové jsou Božími služebníky a mají Mu sloužit ve své době jako jeho učedníci. Je to pro jejich dobro, když věrně následují to jasné „Tak praví Pán,“ a když zachovávají cesty Hospodinovy a činí spravedlnost a soud. Mají používat své síly bez zaujatosti a bez pokrytectví, nenechat se koupit ani prodat, pohrdat všemi úplatky a stát v mravní nezávislosti a důstojnosti před Bohem. Nemají mlčky schvalovat ani jeden čin nepoctivosti nebo nespravedlnosti. Nemají se dopouštět nečestného, nespravedlivého jednání, ani podporovat jiné, aby činili útisk. Moudří vládcové nedovolí, aby byl lid utlačován kvůli závisti a žárlivosti těch, kteří znevažují Boží zákon. ... Všichni potřebují mít na zřeteli věčnost a nejednat takovým způsobem, aby Bůh nemohl uznat jejich rozsudek u nebeského soudu. – RH Oct. 1, 1895 6BC 1081.9

14. Žádná pochybná zbožnost mezi pravými věřícími – Upřímní křesťané nemají žádnou pochybnou zbožnost. Oblékli se v Pána Ježíše Krista a nepečují o tělo podle jeho žádosti. Neustále vzhlížejí k Ježíši pro jeho příkazy tak, jako se služebník obrací na svého pána, nebo jako se služka obrací na svou paní. Kamkoli je Boží prozřetelnost zavede, jsou připraveni jít. Nepřijímají žádnou slávu pro sebe. Nepovažují všechno co mají – vzdělání, schopnosti, majetek – za své vlastnictví, ale pokládají se pouze za správce rozličné Kristovy milosti a za služebníky církve pro Kristovu věc. Jsou posly Páně, světlem uprostřed temnoty. Jejich srdce bijí v souladu s velkým srdcem Krista. – Manuscript 1a, 1890 6BC 1081.10

Římanům 14.

10. Viz komentář EGW k 2 K 5,10. 6BC 1082.1

10. Viz komentář EGW ke kap. 3,19. 6BC 1082.2

Římanům 16.

25. (Ef 3,9-11; Ko 1,26-27; viz kom. EGW k 2 K 12,1-4). Věčný Boží úmysl – Bůh znal budoucí události ještě dříve, než byl stvořen svět. Nepřizpůsobil své plány okolnostem, ale dovolil aby se záležitosti rozvíjely a uskutečnily. Nepůsobil, aby vyvolal určitý stav věcí, ale věděl, že takový stav bude existovat. Plán, který měl být uskutečněn na základě pádu jakékoliv vysoké nebeské by-

tosti, je tajemstvím, které je skryté od věků. A v souladu s věčným plánem byla připravená oběť, aby vykonala právě to dílo, které Bůh chtěl uskutečnit pro padlé lidstvo. – ST March 25, 1897 ^{6BC 1082.3}

(Gn 3,15; Ef 3,9-11; Ko 1,26-27; viz kom. EGW k Jr 23,28). Tajemství skryté po věčné věky – Kristovo vtělení je tajemstvím. Spojení božství s lidstvím je vskutku tajemstvím, skrytým Bohem, „tajemstvím skrytým od věků“. Bylo udržováno Hospodinem ve věčném mlčení a bylo poprvé zjeveno v Edenu v proroctví, že semeno ženy potře hadovi hlavu a že on potře jeho patu. ^{6BC 1082.4}

Představením světu tohoto tajemství, které Bůh udržoval v mlčení po věčné věky dříve, než byl stvořen svět, a dříve, než byl stvořen člověk, bylo úlohou, kterou měl Kristus sehrát v díle, které začal, když přišel na tuto zemi. A toto podivuhodné tajemství, Kristovo vtělení a usmíření, které vykonal, musí být oznámeno každému synu a dceři Adamově. ... Svým utrpením dokonale naplnil požadavky Božího zákona. – ST Jan. 30, 1912 ^{6BC 1082.5}

(1 Tm 3,16). Tajemství všech tajemství – Kristovo vtělení je tajemstvím všech tajemství. – Letter 276, 1904 ^{6BC 1082.6}

*****

1. Korintským 1-3.

Naučení pro každý sbor – Třetí kapitola první epištoly ke Korintským by měla být čtena s pečlivým a zbožným uvážením každým členem církve. První a druhá kapitola této epištoly připravuje cestu pro třetí a v nich jsou naučení pro každý sbor na našem světě. V nich je jasně odhalena příčina všech těžkostí. – Manuscript 74, 1899 ^{6BC 1082.7}

1. Korintským 1.

1. Viz komentář EGW ke kap. 9,15-18. ^{6BC 1082.8}

1-8. Chránit církev před klamem – Poučení v této epištole je určeno Boží církvi v Korintu a je bezprostředně posláno na každé místo, kde se nacházelo společenství svatých, které mělo víru v Ježíše Krista. Jako o členech Kristovy církve je řečeno, že jsou „posvěcenými v Kristu Ježíši,“ a „povolání svatí“. Skrze křest se zavázali, že budou sloužit dobrými skutky v usilování o spasení těch, kteří neznají pravdu. ^{6BC 1082.9}

Sbor v Korintu byla převážně vytvořen z pohanů. Pavel mezi nimi horlivě pracoval a přivedl je k poznání pravdy. Ale po Pavlově odchodu povstali falešní učitelé, kteří zpochybňovali Pavlovu apoštolskou a kazatelskou službu. Mluvili o něm s pohrdáním a pokoušeli se porovnávat s ním, aby ho zlehčili v očích církve. ^{6BC 1082.10}

Pavel neusiloval o sebevyvýšení. Když však klamy hrozily zničit účinek jeho služby, věrnost vůči jeho poslání pro něj učinila nezbytným, aby poctil Boha obhajobou svého charakteru a vyvýšením svého úřadu. Prohlašuje, že má božské poslání, že je „*povoláný apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží*“. ^{6BC 1082.11}

Pavel byl povolán do svého díla Knížetem života. Když se Pavel zapojil do krutého pronásledování Kristových následovníků, zjevil se mu Spasitel a povolal ho za apoštola pohanů. Jako apoštol našeho Pána cítil svatou zodpovědnost za prospěch církve v Korintu. Pod jeho vedením nejenže přijali pravdu, ale ji také učili jiné. Byli tak obohaceni, že neměli nedostatku v žádném daru. Byli přivedeni do užšího a dražšího vztahu s Kristem. ^{6BC 1083.1}

Pavel nemohl svým mlčením dát svolení, aby byl vypuzen z pole falešnými učiteli – učiteli, kteří předkládali falešné názory a teorie, které mohly odvést upřímné duše od pravdy. Sbory musí být chráněny a varovány před klamem. Kristus dal samého sebe za nás, aby nás vykoupil od všelike nepravosti a aby mohl očistit sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků. Jeho církev musí být uchráněna od veškerého falešného učení. – Manuscript 46, 1905 ^{6BC 1083.2}

10. Jednota v rozmanitosti – Síla Božího lidu tkví v jeho jednotě s Ním skrze jeho jednorozeného Syna a jejich jednotou mezi sebou. Neexistují dva listy stromu, které by byly naprosto stejné; ani též všechny mysle nejdou stejným směrem. Ale i když je tomu tak, může existovat jednota v rozmanitosti. Kristus je naším kořenem a všichni, kteří jsou naroubováni na tento kořen, ponesou ovoce, jaké i Kristus nesl. Zjeví vůni jeho charakteru v daru řeči, v pěstování pohostinnosti, laskavosti, křesťanské zdvořilosti a nebeské zdvořilosti. 6BC 1083.3

Pohledte na koberec květin a všimněte si spleti různých barev. Všechny nejsou růžové, všechny nejsou zelené, ani nejsou všechny modré. Různorodost barev je utkána dohromady v jeden dokonalý vzor. Tak to bylo určeno podle Božího plánu. Tím sleduje svůj cíl, když nás staví tam, kde se musíme naučit žít jako jednotlivci. Všichni nejsme způsobilí k tomu, abychom mohli konat stejný druh práce, ale každá práce člověka je Bohem určena k tomu, aby pomáhala uskutečňovat jeho plán. – RH July 4, 1899 6BC 1083.4

10-13. Viz komentář EGW ke Ga 5,1-2. 6BC 1083.5

13. Kristus je jednotícím kamenem – Pavel se ptá: „*Je snad Kristus rozdělen?*“ Není snad pouze jedna duchovní Hlava? Kristus je spojujícím kamenem, hlavním uhelním kamenem, v každé době. Patriarchové, levitské kněžství a křesťané dnes, všichni mají svůj střed v Něm. On je všechno ve všem. – RH Jan. 3, 1899 6BC 1083.6

21. Viz komentář EGW k Ř 1,20-25. 6BC 1083.7

25-29. Bůh neměří lidským měřítkem – Kvůli pýše a ctižádosti dětí lidí, se Bůh rozhodl konat své mocné skutky nejjednoduššími a nejskromnějšími prostředky. Nejsou to lidé, jichž svět považuje za velké, nadané nebo oslnivé, které si Bůh vybírá. On si vybírá ty, kteří budou pracovat v tichosti a pokoře, uznávající Ho za svého Vůdce a zdroj jejich síly. Chce, abychom Ho učinili svým Ochráncem a Průvodcem ve všech povinnostech a záležitostech života. ... 6BC 1083.8

Majestát nebes působí, skrze koho chce. Jeho prozřetelnost někdy vybírá nejskromnější nástroje k vykonání největšího díla, protože jeho moc se zjevuje ve slabostech člověka. Máme své kritérium počítání a podle něho označíme jednu věc za velkou a druhou za malou; ale Bůh neměří podle lidského měřítka; neodstupňoval svou míru podle jejich míry. Nemáme se domnívat, že to, co je velké pro nás, musí být velké i pro Boha a co je malé pro nás, musí být malé i pro Něj. – ST July 14, 1881 6BC 1083.9

1. Korintským 2.

1-3. Bojte se vlastního „já“ – Apoštol Pavel mohl čelit výmluvností proti jejich výmluvnosti, logikou proti jejich logice; mohl rozumně proniknout do všech diskusí. Byl však spokojen s tímto světským poznáním? Píše: „*I já přišel k vám, bratři, nepřišel jsem s důstojností řeči nebo moudrostí, zvěstuje vám svědectví Boží. Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného.*“ 6BC 1083.10

Zde je velmi důležité naučení. Musíme pochopit své postavení. Musíme pochopit, že nejvyšší vzdělání, jaké kdy bylo dáno smrtelníkům, rozvíjí ducha pokory, protože jim zjevuje, jak mnoho se ještě musí naučit. 6BC 1083.11

Čím více se učíte, tím více budete vidět nezbytnost odevzdání celé své mysle a vašeho zájmu do učení pro věc Kristovu. Proč se tedy učíte? Získáváte poznání, abyste se stali rozumnými v pravdě? Jestliže je to vaším cílem, mějte jistotu, že jste ukryli vlastní „já“ v Ježíši Kristu. 6BC 1083.12

„*A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém.*“ Pavel byl velmi velkým učitelem; přesto cítil, že bez Ducha Božího působícího skrze něho veškeré vzdělání, které mohl získat, mělo malou hodnotu. Potřebujeme mít tuto stejnou zkušenost; musíme se bát vlastního „já“. Musíme osobně sedět u Ježíšových nohou a naslouchat jeho slovům poučení. – Manuscript 84, 1901 6BC

1084.1

1-4. Viz komentář EGW ke Sk 17,34. 6BC 1084.2

1-5. (Sk 9,3-6; 22,3-4). Ponaučení pro dnešní církev – (Citace 1 K 2,1-5). Pavel nebyl neučeným člověkem, ale kázání Krista bylo pro něho novým evangeliem. Bylo to dílo zcela odlišné od

toho, než jakého se účastnil, když honil věřící z místa na místo a pronásledoval je až „na smrt“. Kristus se však sám zjevil Pavlovi pozoruhodným způsobem při jeho obrácení. U brány Damašku vidění Ukřižovaného změnilo celý běh jeho života. Pronásledovatel se stal učedníkem, učitel žákem. 6BC 1084.3

Od toho času byl Pavel skutečně obráceným člověkem. Bůh mu udělil zvláštní dílo k vykonání pro věc křesťanství. Jeho poučení v jeho listech ke sborům v jeho době, jsou poučením pro Boží církve až do konce času. – Letter 332, 1907 6BC 1084.4

Výmluvnost v jednoduchosti – (Citace 1 K 2,1-5). Pavel nepřicházel do sborů jako řečník nebo jako učený filozof. Nesnažil se pouze zalíbit uchu květnými slovy a frázemi. Ve výmluvné jednoduchosti oznamoval věci, které mu byly zjeveny. Uměl mluvit s mocí a autoritou, protože často dostával poučení od Boha ve vidění (citace v. 6-10). – Manuscript 46, 1905 6BC 1084.5

(Sk 17,22-34). Duchovní moc nespočívá v lidské moudrosti – (1 K 2,1-9). Apoštol Pavel vlastnil všechny výsady římského občana. Nebyl zbaven hebrejského vzdělání, protože byl vyučen u nohou Gamaliele; ale toto všechno ho neoprávnilo k tomu, aby mohl dosáhnout nejvyšší úrovně. S celým svým vědeckým a literárním vzděláním byl až do té doby, než se mu zjevil Kristus, v takové naprosté temnotě, v jaké jsou mnozí v této době. Pavel si byl plně vědom toho, že znát Ježíše Krista ze zkušenosti, je pro jeho nynější i věčné blaho. Viděl nezbytnost dosažení vysoké úrovně. 6BC 1084.6

Byl to Pavlův obyčej pronést svá kázání v řečnickém stylu. Byl člověkem způsobilým mluvit před králi, před velkými a učenými lidmi Atén a jeho intelektuální schopnosti měly pro něho často význam v přípravě cesty pro evangelium. Snažil se, aby to činil v Aténách, čelil výmluvností proti jejich výmluvnosti, filozofií proti jejich filozofii, a logikou proti jejich logice; nesetkal se však s takovým úspěchem, jaký očekával. Jeho pohled zpět ho přivedl k tomu, aby pochopil, že to, co potřebuje, je mimo dosah lidské moudrosti. Bůh ho naučil, že musí přijít k němu něco, co je mimo světskou moudrost. Musí přijmout svou moc z vyššího zdroje. Aby mohl přesvědčit a obrátit hříšníky, Duch Boží musí vstoupit do jeho díla a posvětit každý duchovní pokrok. Musí jíst tělo a pít krev Syna Božího. – RH July 18, 1899 6BC 1084.7

2. (Ga 6,14). Jediná ústřední pravda Písma svatého – Existuje jedna velká ústřední pravda, která má být stále udržována v mysli při zkoumání Písma svatého – Kristus a to ten ukřižovaný. Každá jiná pravda je obdařena vlivem a mocí odpovídajícím jeho spojení s tímto tématem. Pouze ve světle kříže můžeme poznat vznešený charakter Božího zákona. Duše ochromená hříchem může být obdařena životem pouze skrze dílo vykonané na kříži Původcem našeho spasení. – Manuscript 31, 1890 6BC 1084.8

4. (kap. 4,9). Věrní kazatelé divadlem světu – Naše dílo pro tento čas nebude konáno v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, takové, jaké používali pohanští řečníci, aby obdrželi uznání. Mluvte v dokázání Ducha a s mocí, kterou může udělit jedině Bůh. Vyzkoušená pravda pro tento čas má být hlášána lidem, jehož rtů se dotklo řeřavé uhlí z Božího oltáře. Takové kázání bude rozhodným protikladem kázání obvykle slyšených. Věrní, Bohem poslaní poslové jsou divadlem tomuto světu, andělům, i lidem ne proto, že se budou zaujímat ve vysokých postaveních, nýbrž proto, že se ukáže, že jsou posilováni a podporováni Duchem. – Manuscript 165, 1899 6BC 1084.9

7-14. Viz komentář EGW k Ř 11,33. 6BC 1085.1

9. (Ef 1,17-18). Cvičení představivosti – Musíte se držet zaslíbení Božího Slova, mít je stále před očima mysli. Bod po bodu, den co den, stále a opět opakovat naučení v něm podaná, až se z nich naučíte jednání a smysl. Dnes poznáváme jen z částky, ale díky rozjímání a modlitbě zítra poznáme více. A tak my poznenáhlu přijímáme drahocenná zaslíbení, dokud nepochopíme jejich plný význam. 6BC 1085.2

Ó, jak mnoho ztrácíme tím, když necvičíme představivost, aby prodlévala u božských věcí, místo u pozemských! Můžeme dát nejplnější rozsah působnosti představivosti, a přesto, co, „*oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují*“. Nové divy budou zjeveny mysli, když se budeme více a důkladněji věnovat božským věcem. Ztrácíme mnoho tím, že nemluvíme více o Ježíši a nebi, onom dědictví svatých. Čím více přemýšlíme o nebeských věcech, tím více v nich budeme vidět novou radost a tím více budou naše srdce překypovat vděčností vůči našemu dobročinnému Stvořiteli. – Letter 4, 1885 6BC 1085.3

14. Pravda proti světské moudrosti – Drahocenné klenoty pravdy, mající nejvyšší cenu pro tichého a pokorného jedince, který věří v Krista, jsou bláznovstvím pro toho, kdo je moudrým podle světského mínění. Ale pravda, věčná pravda, je stále předkládána skrze pravé věřící. Duch svatý je pro takovou duši ustanoveným učitelem, průvodcem a neustálou silou a spravedlností. – Manuscript 29, 1899 *6BC 1085.4*

16. Zákon je výrazem Božího myšlení – Na zákon deseti přikázání nemá být pohlíženo ani tak ze strany zákazů, jako z pohledu slitování. Jeho zákazy jsou jistou zárukou štěstí, když jsou uposlechnuty. Když jsou přijaty v Kristu, uskutečňují v nás čistotu charakteru, což nám přinese radost po věčné věky. Pro poslušné je ochranným valem. Spatřujeme v nich dobrotu Boha, který zjevil lidem neměnné principy spravedlnosti, snažíce se je ochránit před zlem, jež je výsledkem přestoupení. *6BC 1085.5*

Nepohlížejte na Boha jako na Toho, který čeká, aby mohl potrestat hříšníka za jeho hříchy. Hříšník svolává trest na sebe sám. Jeho vlastní jednání uvádí do chodu běh okolností, které vyvolají jistý následek. Každý skutek přestoupení působí zpětně na hříšníka, vyvolává v něm změnu charakteru a způsobí, že snadněji podlehně dalšímu přestoupení. Tím, že si zvolí hřích, se lidé odloučí od Boha, odříznou se od potrubí požehnání a jistým výsledkem je zkáza a smrt. *6BC 1085.6*

Zákon je vyjádřením Božího myšlení. Když ho přijímáme v Kristu, stává se naší myšlenkou. Pozdvihne nás nad moc přirozených žádostí a sklonů, nad pokušení, které svádějí ke hříchu. – Letter 96, 1896 *6BC 1085.7*

1. Korintským 3.

1-2. (Žd 5,9-12). Proč mnozí selhávají při budování charakteru – (Citace Žd 5,9-12). Pavel nemohl mluvit k obráceným Židům ohledně tajemství zbožnosti tak jasně, jak chtěl. Kvůli jejich duchovní slabosti, jejich nedostatku chápání, nemohl vyslovit tu pravdu, která, kdyby mohli uslyšet správně s rozumným chápáním, by se stala vůní života k životu. *6BC 1085.8*

Chyba nebyla na straně jejich učitelů, ale v nich samotných. Měli otupělé chápání. Byly jim uděleny veliké přednosti. Mohli růst v poznání Krista, jeho díla, jeho moci spasit úplně všechny, kteří k Němu přijdou. Oni však nepostupovali kupředu a vzhůru, využívajíce své příležitosti, aby se dozvěděli více a ještě více o Spasiteli. Protože nepřijali ve víře pravdy, které jim byly uděleny, jejich paměť zeslábla. Nemohli udržet ve svých myslích pravdy nezbytné pro dosažení úspěchu v budování svého charakteru. *6BC 1085.9*

Apoštol obrací jejich pozornost na jejich omyly v tomto ohledu, které se staly příčinou jejich duchovní slabosti. Jejich nesprávné představy jim dávaly nejasný pohled na Kristovu moc učinit svůj lid chloubou země. – RH June 16, 1903 *6BC 1085.10*

1-3. Duchovní trpaslíci – Pavel toužil mluvit ke sboru v Korintu o duchovních věcech. Avšak se zármutkem zjistil, že tento sbor zachvátila velká slabost. Členové církve nemohli dokonce ani snést, aby slyšeli pravdu o sobě samých. Duchovní růst těchto lidí byl tak zakrnělý, že to jasné „tak praví Pán“ bylo pro ně urážkou. Pavel věděl, že tím, že jim dá pravdu, bude označen jako žalobce a kritik. – Manuscript 74, 1899 *6BC 1086.1*

2. Život na nízké úrovni – (Citace 1 K 3,1-3). Ti, kterým byla adresována tato slova, nepožívali Krista, a proto nečinili pokroky v duchovním poznání. Pavel řekl: „*Mlékem jsem vás živil*“ – nejjasnějšími, nejjednoduššími pravdami, vyhovujícím pro mladé obrácené ve víře; „*ne hutným pokrmem*“ – hutným, výživným, duchovním pokrmem vhodným pro ty, kteří učinili pokrok v poznání božských věcí. Oni žili na nízké úrovni, zdržující se u povrchních pravd, které nevyžadují žádné přemýšlení, žádné hluboké studium. – Manuscript 70, 1901 *6BC 1086.2*

4-9. Kazatelé nemají být zbožňováni – Nemůže být ve sborech podán žádný silnější důkaz, že pravdy Bible neposvětily její příjemce, než jejich připoutání se k nějakému oblíbenému kazateli a jejich neochota přijmout a být užitečným prací nějakého jiného učitele, který jim byl poslán z Boží prozřetelnosti. Pán posílá pomoc své církvi, kterou potřebují, ne jakou si zvolí; protože krátkozrací smrtelníci nemohou rozeznat, co je pro jejich nejlepší dobro. Málokdy se stává, aby jeden

kazatel měl veškerou způsobilost nezbytnou pro zdokonalení každého sboru ve všech požadavcích křesťanství; proto Bůh posílá další kazatele, aby ho následovali, jednoho po druhém, každého mající některou způsobilost, v které jiní byli nedostačující. 6BC 1086.3

Sbor by měl s vděčností přijmout tyto Kristovy služebníky tak, jakoby měli přijmout samotného jejich Mistra. Měli by se snažit čerpat veškerý možný prospěch z poučení, které jim kazatelé mohou předat ze Slova Božího. Ale sami kazatelé nemají být zbožňováni; neměli by být žádnými náboženskými miláčky a oblíbenci mezi lidem; jsou to přinášené pravdy, které mají být přijaty a uznány v pokorné tichosti. – Redemption: The Teachings of Paul pp. 74-75 6BC 1086.4

5-6. Pán naší účinnosti – Pán si přeje, abychom uměli rozlišit mezi prostředky a nástroji. Lidský činitel je pouze nástroj; je to Pán, jemuž vděčí za svou účinnost. Musí spolupracovat s božskou mocí. – Letter 150, 1900 6BC 1086.5

9. (2 K 10,4; viz kom. EGW k Gn 2,7; Ř 12,2). Bůh opatřuje zbraně – „*Jsme Boží spolupracovníci.*“ On nás opatřuje všemi prostředky, všemi duchovními zbraněmi nezbytnými pro zboření satanových pevností. Předkládejte pravdu tak, jak je v Ježíši. Necht' tón vašeho hlasu vyjadřuje lásku vůči Bohu. Vést, ale nikdy řídit. Přiblížte se k nejzatvrzelejším v duchu vlídnosti a soucitu. Ponořte svá slova do oleje milosti a necht' vycházejí z vašich úst s láskou. – Letter 105, 1893 6BC 1086.6

Bude uděleno Božské vzdělání – Pán udělí božskou výchovu těm, kdo s Ním spolupracují. Být spolupracovníkem s Bohem znamená snažit se a zápasit, aby mohl dorůst do Kristovy podoby. Je to satan, který pro nás činí nezbytným, abychom usilovali. Ti, kteří mají své oči upřeny na život Pána Ježíše, získají požehnaný vstup do jeho duchovního chrámu. – Letter 5, 1900 6BC 1086.7

Slabé sazenice vyžadují zvláštní péči – „*Jste Boží rolí.*“ Tak, jako má někdo zálibu v obdělávání zahrady, tak Pán nachází potěšení ve svých věřících synech a dcerách. Zahrada vyžaduje neustálé úsilí. Plevel musí být odstraněn; nové rostlinky musí být vysázeny; ratolesti, které příliš rychle rostou, musí být ořezány. Takto Pán pracuje pro svou zahradu, pro sazenice Páně. Nemůže najít zalíbení v takovém růstu, který nezjevuje ctnosti Kristova charakteru. Kristova krev učinila muže a ženy Boží drahocennými věřícími. Jak opatrný by měl být tedy každý, aby neprojevil příliš velkou volnost ve vytrhování rostlinek Páně vysázených v jeho zahradě. Některé rostlinky jsou tak slabé, že nemají v sobě téměř žádný život, a jim prokazuje Pán zvláštní péči. – Manuscript 39, 1896 6BC 1086.8

Učme se řemeslu budování charakteru – „*Jste Božím vzděláním.*“ Jste představiteli velkého Mistra Dělníka. Bůh zakazuje, abychom se opomenuli naučit řemeslu budování charakteru. Způsob, jakým toto dílo máme konat, není podle představ světa; móda nemá být podobná módě světa. Ti, kteří vstupují do Božího díla bez ukrytí vlastního „já“ v Kristu, se brzy oddělí od Mistra stavby. – Manuscript 165, 1899 6BC 1087.1

Necht' Kristus vede – Ve vašem díle budování charakteru si musíte být jisti, že Kristus je vaším vůdcem. V tom je velký rozdíl, zda jste Božími spolupracovníky anebo zda jste spolupracovníky proti Bohu; zda vaší nejvyšší touhou je oslavit Boha nebo vyvýšit sebe sama a vaše plány. Kristus prohlašuje: „*Beze mne nic nemůžete učinit*“ – nic, co nemůže být schváleno Bohem. Zkoumejte pečlivě své pohnutky a buďte si jisti, že nic nevykonáte ve své moudrosti v odloučení od Krista. – Manuscript 102, 1903 6BC 1087.2

Chrám poctěn Bohem i člověkem – Každý člověk má budovat s čistými, ušlechtilými, bezúhonnými činy. Výsledkem jeho díla bude souměrná stavba, krásný chrám poctěný Bohem i lidmi. – Manuscript 153, 1903 6BC 1087.3

9-15. Každý člověk má své místo působnosti – Měli bychom pečlivě vážit záležitosti týkající se díla, které zaujímáme. Bude toto dílo požehnáním pro duše? Bůh nám nedává práci jenom pro to, aby nás udržoval v činnosti, ale pro slávu svého jména. Mnozí jsou pilně zaměstnáni shromažďováním dřeva, sena a strnišť. Ale toto všechno bude stráveno a nebude ponecháno nic pro přípravu duše na ten velký den, kdy každé dílo bude zkoušeno ohněm. Mnozí zjistí, že práce, která zaujala jejich čas i pozornost, přijde samým užíváním ke zkáze a že se stěží zachrání před ohněm. 6BC 1087.4

Takovýto výsledek není podle Božího řádu. Podle Božího určení má každý člověk své místo povinnosti. Má být položena pozorná, zbožná otázka: Jaká povinnost je nám určena jednotlivě jako mužům a ženám zodpovědným Bohu? Bez ohledu na to, zda se naše práce výhradně omezuje na

duchovní věci, anebo zda jsou časné a duchovní spojeny, máme svou práci konat věrně. Věci světské a věci posvátné musí být sloučené, ale duchovní věci nemají být zahaleny světskými záležitostmi. 6BC 1087.5

Kristus žádá službu celé bytosti, do níž jsou zapojené tělesné, duševní i mravní síly. Tyto mají být zapojeny do Boží služby. Člověk musí pamatovat na to, že Bůh je vlastníkem všeho a že jeho záležitosti jsou zahalené svatostí, kterou neměli před vstupem do armády Páně. Každý čin má být posvěceným činem, protože zaujímá Bohem svěřený dar času. Svatost Hospodinu má být napsáno na všech činech takového člověka, protože jeho celá bytost je přivedena do podřízenosti Bohu. 6BC 1087.6

Žádná záležitost nemá být vykonána, dokonce ani v běžném životě, jestliže to kazí Boží vliv na smysly. Jsme vychováni v Boží škole a Bůh má své vlastní určené prostředky, pomocí kterých můžeme být přivedeni do jeho služby tak, aby jeho jméno mohlo být oslaveno v díle, které konáme na tomto světě. Mnozí jsou zneklidnění, protože nepracují přímo pro rozvoj Božího království. Ale ani nejpokornější práce nesmí být přehlédnuta. Jestliže je to poctivá práce, je požehnáním a může vést k vyšším pracovním výsledkům. Ti, kteří konají toto dílo, nemusí obviňovat sami sebe z neúčinnosti ve velké Boží rodině. Není to nezbytné, protože jejich práci musí někdo vykonat. – Manuscript 49, 1898 6BC 1087.7

11. Živý základní kámen – Bůh nepřijme nejokázalejší službu, ani nejoslnivější nadání, jestliže není položen na živý základní kámen a není s ním spojen; protože pouze toto dává skutečnou hodnotu získaným schopnostem a oživí službu Bohu. Můžeme pohledem projít uplynulá století a vidět živé kameny zářící jako paprsky světla a pronikající nánosy mravní temnoty, bludů a pověr. Tyto drahocenné klenoty září s neustále rostoucím jasnem nejenom v tomto čase, ale po celou věčnost. – Redemption: The Teachings of Paul, p. 80 6BC 1087.8

11-13. (viz kom. EGW k Ž 144,12). Zlato víry nehynoucí – Je velký rozdíl, jaký materiál je používán v budování charakteru. Dlouho očekávaný Boží den brzy prověří každé lidské dílo. „Oheň vyzkouší dílo každého člověka, jakého je druhu.“ Tak jako oheň zjevuje rozdíl mezi zlatem, stříbrem a drahokamy, dřevem, senem a strništěm, tak Den soudu prověří charaktery a ukáže rozdíl mezi charaktery vytvořenými podle Kristovy podoby a charaktery vytvořenými podle podoby sobeckého srdce. Veškeré sobectví, všechna falešná náboženství se tehdy zjeví tak, jak jsou. Bez-cenný materiál bude stráven; ale zlato pravé a jednoduché, ta pokorná víra nikdy neztratí svou hodnotu. Nikdy nemůže být stráveno; protože je nepomíjející. Jedna hodina přestoupení se ukáže jako velká ztráta, zatímco bázeň před Hospodinem bude viděna jako počátek moudrosti. Záliba v sebeuspokojení zahyne jako strniště, zatímco zlato neochvějných zásad, zachovávaných za každou cenu, bude trvat navěky. – RH Dec. 11, 1900 6BC 1087.9

12. Viz komentář EGW k Jr 23,28; Zj 20,12-13. 6BC 1088.1

16-23. Viz komentář EGW k 1 Te 5,23. 6BC 1088.2

1. Korintským 4.

9. (viz kom. EGW ke kap. 2,4; Ř 12,2). Každé vítězství je drahokamem v koruně života – Křesťan je divadlem světa, andělům i lidem. Pozoruhodné? – ano; on má naprosto jedinečný, zvláštní charakter, protože jeho život je utvářen podle božské podobnosti. 6BC 1088.3

Obyvatelé nepadlých světů a nebeského vesmíru sledují s intenzivním zájmem spor mezi dobrem a zlem. Těší je, když satanovy klamy jsou jeden po druhém rozeznány a čelí jim tím jasným „je psáno“ tak, jako jim Kristus čelil ve svém sporu s lstivým nepřítelem. Každé získané vítězství je drahokamem v koruně života. V den vítězství bude celý nebeský vesmír triumfovat. Harfy andělů vydají nejdražší hudbu, doprovázející melodii hlasu. – Letter 5, 1900 6BC 1088.4

1. Korintským 6.

19-20. Bůh si činí nárok na trůn srdce – Bůh nás vykoupil a chce mít svůj trůn v každém srdci. Naše mysl a tělo musí být podřízena Jemu a přirozené návyky a chutě musí být podřízeny vyšším potřebám duše. V tomto díle však nemůžeme spoléhat sami na sebe. Nemůžeme s jistotou následovat své vlastní rady. Duch svatý nás musí obnovit a posvětit. V Boží službě nesmí být žádná polovičatá práce. – SpT, Series A, No. 7, p. 39 ^{6BC 1088.5}

20. Viz komentář EGW k Ex 16,3; 2 Pt 1,10. ^{6BC 1088.6}

1. Korintským 9.

13-18. (kap. 1,1). Práce pro duše, ne pro peníze – Pavel nezaváhal. Byl zakořeněn ve víře. Ale pokud to bylo možné, usiloval o to být jedno s těmi, pro něž pracoval. ^{6BC 1088.7}

Pavel jako kazatel evangelia měl právo požadovat podporu od těch, pro které pracoval. Ale i když se stal služebníkem všech, přesto pracoval svými vlastníma rukama na svou obživu, aby nikdo nemohl nalézt podnět k tomu, aby ho obvinil ze sobectví. Nepřijímal mzdu za svou práci, i když jako kazatel evangelia měl na to právo. Takto učinil zjevným, že pracoval pro duše, ne pro peníze. ^{6BC 1088.8}

„Jakouž tedy mám odplatu?“ ptá se. „Abych evangelium káže, bez nákladů býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého při evangelium.“ ^{6BC 1088.9}

Pavel nevděčil člověku za své vysvěcení. Své pověření a vysvěcení obdržel od Pána. Svou kazatelskou práci považoval za výsadu. Pro něho to nebylo povinností pracovat za peníze. Pracoval pro lidské duše. *„Nebo káži-li evangelium,“ řekl, „nemám se čím chlubit, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.“* Neustále studoval, jak by mohl dát svému svědectví největší účinnost. Usiloval o Boží souhlas. ^{6BC 1088.10}

Kéž by mohli být dnes nalezeni muži víry jednající tak, jako Pavel, muži, kteří by hlásali evangelium, nedívající se na lidi za účelem získání odměny, ale ochotni přijmout, že jejich odměna je v získaných duších. – Manuscript 74, 1903 ^{6BC 1088.11}

20-23. Pavlův způsob práce – (Citace 1 K 9,20-23). Víme, že apoštol neobětoval ani jednu píď zásad. Nepřipustil, aby byl sveden sofistickou a výroky lidí. Nesouhlasil s domněnkami a ujištěními lidí, kteří učili učení lidských přikázání; protože nepravost a přestoupení byly v převaze a na vzestupu; nedovolil, aby jeho láska ochladla. Veškerá horlivost a upřímnost má být zachována; ale ve stejné době některé charakteristické rysy naší víry, pokud budou vyjádřeny některými činiteli s nimiž máte co do činění, okamžitě vzbudí předsudky. ^{6BC 1088.12}

Pavel mohl být tak horlivým jako žádný z těch nejhörlivějších ve své věrnosti a oddanosti vůči Božímu zákonu a v ukázaní, že byl dokonale obeznámen se Starým zákonem Písma svatého. Mohl hovořit o symbolech a stínech, které poukazovaly na Krista; mohl vyvýšit Krista a říkat všechno o Kristu a jeho zvláštním díle ve prospěch lidstva a také o tom, jaké pole musel prozkoumat. Mohl postupovat vpřed v nejdrahocennějším světle proroctví, které oni neviděli; avšak to ho neuráželo. Takto byl položen dobrý základ, že když přišel čas, kdy jejich duch byl obměkčen, mohl říci jazykem Jana: Spatřete v Ježíši Kristu, který se stal tělem a přebýval mezi námi, Beránka Božího, který snímá hříchy světa. ^{6BC 1089.1}

Pohanům kázal Krista jako jedinou naději pro jejich spasení, ale zpočátku nemluvil vůbec nic o zákonu. Když však jejich srdce byla rozpálena představením Krista jako Božího daru pro náš svět a když poznali v díle Vykupitele v jeho drahé oběti lásku Boží projevenou člověku, v nejvýmluvnější prostotě ukázal tuto lásku ke všemu lidstvu – Židu i pohanu – že mohou být spaseni, když Mu odevzdají svá srdce. Když se takto obměkčeni a přemoženi oddali Pánu, představil jim Boží zákon jako zkoušku jejich poslušnosti. Toto byl způsob jeho práce – přizpůsoboval své metody tomu, aby získal duše. Kdyby byl prudký a neobratný v Slovu, nezískal by ani Žida ani pohana. ^{6BC 1089.2}

Priváděl pohany k poznání ohromující pravdy o lásce Boha, který neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal Ho za nás, i kterak by tedy nám s Ním všech věcí nedal? Byla položena otázka, proč byla požadována taková nesmírná oběť, a pak se vrací zpět k symbolům a prostřednictvím písem Starého zákona, zjevujících Krista v zákoně, byli obráćeni ke Kristu a k zákonu. – SpT, Series A, Nr. 6, p. 54-55 6BC 1089.3

24-27. (1 Pt 2,11). Boj, v kterém všichni mohou zvítězit – (Citace 1 K 9,24-27). Tento slavný boj je před námi. Apoštol se nás snaží nadchnout, abychom se pustili do vznešeného soupeření, utkání, ve kterém nebude patrné žádné sobectví, nepoctivost nebo nečestné jednání. Máme použít každý duchovní nerv a sval v zápase o korunu života. Nikdo, kdo činí jak nejlépe může, v tomto zápase nezklame. 6BC 1089.4

Všichni, kteří se ucházejí o cenu, se musí podřídít přísné kázni. „*A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý.*“ Ti, kteří vstupují do boje tělesných sil pro pomíjitelnou odměnu, si jsou vědomi nezbytnosti přísné zdrženlivosti, každého požitkářství, které by oslabilo tělesné síly. Jedí prosté jídlo v pravidelných hodinách. 6BC 1089.5

Ó, jak mnohem více by měli ti, kteří začali běh evangelia, se zdržovat od nedovoleného holdování chuti a „*zdržovat se tělesných žádostí, které rytěřují proti duši*“. V každé době musí být střídmi. Stejná zdrženlivost, která jim dává sílu získat vítězství v jedné době, jim udělí, pokud jí budou uplatňovat dále, obrovskou převahu v běhu o korunu života. – Manuscript 74, 1903 6BC 1089.6

(Ř 8,13; Ko 3,5). Podřízen Boží kázni – (Citace 1 K 9,24-27). Pavel takto představuje podmínky, které Bůh ukládá každé duši, která vstupuje do jeho služby. Apoštol se bojí o sebe sama, aby nezklamal při snášení prověřovací zkoušky a aby nebyl nalezen nedostatečným, a proto se podrobuje přísné kázni. Stejně tak i dnešní křesťan musí držet přísnou stráž nad svou chutí. Musí se podrobit přísné sebekázni, aby neběžel naprázdno a bez cíle, aniž by viděl svůj vzor a usilující se ho dosáhnout. Musí být poslušný Božích zákonů. Tělesné, duševní i morální síly musí být udržovány v co nejdokonalejším stavu, pokud chce získat Boží uznání. „*Podmaňuji tělo své,*“ říká apoštol. To doslova znamená potlačit své touhy, pudy a vášně přísnou sebekázni, stejně jak to dělají ti, kteří běží o pozemskou cenu. – Manuscript 93, 1899 6BC 1089.7

27. (viz kom. EGW ke 2 K 12,1-4). Pavel na stráži – (Citace 1 K 9,26-27). Pavel byl stále na stráži, aby ho nepřemohly zlé sklony. Dobře střežil svou chuť, vášně a zlé sklony. – Letter 27, 1906 6BC 1089.8

1. Korintským 10.

4. Viz komentář EGW ke Sk 15,11. 6BC 1090.1

12. Viz komentář EGW k 1 Kr 11,1-4; Mt 26,31-35. 6BC 1090.2

1. Korintským 11.

18-34. (Mt 26,26-29). Večeře Páně převrácena – Korintští odešli daleko od prostoty víry a souladu s církví. Nadále se shromažďovali k bohoslužbám, ale se srdci, jež byla odcizená jeden od druhého. Převrátili pravý význam Večeře Páně, napodobující ve velké míře modlářské svátky. Přicházeli společně oslavovat utrpení a smrt Krista, ale proměnili tuto příležitost na období hodování a sobeckých požitků. 6BC 1090.3

Stalo se to zvykem, že předtím, než se ti, kteří měli účast, spojili na stole při společném jídle. Rodiny vyznávající víru přinesly své vlastní jídlo na místo setkání a jedli ho, aniž by zdvořile čekali na ostatní, až budou připraveni. Toto svaté ustanovení Večeře Páně se u bohatých změnilo na nenasyté hostiny; zatímco chudí se červenali, když jejich skrovná strava byla přinesena do protikladu s drahými lahůdkami jejich bohatých bratrů. 6BC 1090.4

Pavel kárá Korintské za to, že z Božího domu učinili místo hodování a hýření, podobně jak to činí společenství modloslužebníků: „*A což pak domů nemáte k jídlu a ku pití? Čili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají?*“ Veřejné náboženské svátky Řeků byly vedeny právě tímto způsobem.

sobem a bylo to díky následování rad falešných učitelů, jimiž byli křesťané svedeni k napodobování jejich příkladu. Tito učitelé začali tím, že je ujišťovali, že to není špatné navštěvovat modlářské slavnosti, a nakonec zavedli podobné praktiky do křesťanské církve. *6BC 1090.5*

Pavel pokračoval, aby uvedl řád a cíl večeře Páně, a pak varoval své bratry před zneužíváním tohoto svatého obřadu. – LP 170-171 *6BC 1090.6*

23-26. (Mt 26,26-29; Mk 14,22-24; L 22,19-20). Jediné správné představení – Lámaný chléb a čistá hroznová šťáva představují zlámané tělo a prolitou krev Syna Božího. Kvašený chléb nesmí přijít na stůl Páně; nekvašený chléb je jediné správné znázornění Večeře Páně. Nic kvašeného nemá být použito. Jedině čisté ovoce vinné révy a nekvašený chléb má být použit. – RH June 7, 1898 *6BC 1090.7*

25. Viz komentář EGW k Mt 26,28. *6BC 1090.8*

26 (viz kom. EGW k Mk 16,1-2). Četnost večeře Páně – Spasení lidí je závislé na neustálém uplatňování Kristovy očišťující krve vůči jejich srdcím. Proto Večeře Páně nemá být slavena jenom příležitostně nebo jednou v roce, ale častěji než výroční pascha. Tento slavnostní obřad připomíná daleko větší událost než vysvobození dítek Izraele z Egypta. Toto vysvobození bylo předobrazem velkého smíření, které Kristus vykonal tím, že obětoval svůj vlastní život pro konečné vysvobození svého lidu. – 3SG 228 *6BC 1090.9*

28. Viz komentář EGW k J 13,14-15. *6BC 1090.10*

1. Korintským 12.

4-6,12. (Ef 4,4-13). Každý člen má pracovat na Bohem určeném místě – (Citace 1 K 12,4-6,12). Vinná réva má mnoho ratolestí, ale i když jsou všechny větve odlišné, nemají mezi sebou spory. V rozmanitosti je jednota. Všechny větve získávají svou výživu z jednoho zdroje. Toto je ná- zorným příkladem jednoty, jež má existovat mezi Kristovými následovníky. V jejich různých ob- lastech díla mají všichni jen jednu Hlavu. Různými způsoby skrze ně působí tentýž duch. Zde je harmonická činnost, i když dary jsou různé. Studujte tuto kapitulu. Uvidíte v ní, že člověk, který je skutečně spojen s Kristem, nebude nikdy jednat tak, jako kdyby byl úplným celkem sám v sobě. ... *6BC 1090.11*

Dokonalost církve nezávisí na tom, jak každý člen bude utvořen podle přesné podoby. Bůh vy- zývá každého, aby zaujal své správné místo, stál na svém místě a konal svou určenou práci podle schopností, jichž se mu dostalo. – Letter 19, 1901 *6BC 1090.12*

Dvě kapitoly, které je třeba se naučit zpaměti – 12. a 13. kapitulu 1. epištoly ke Korintským by bylo třeba se naučit nazpaměť, zapsat do mysle a srdce. Skrze svého služebníka Pavla nám Pán předložil tato témata k přemýšlení a ti, kteří měli tu výsadu, že byli společně ve sborovém společen- ství, budou sjednoceni, rozumně a moudře. Obraz členů, kteří tvoří tělo, představuje Boží církev a vztah jejich členů, jaký by měli udržovat jeden vůči druhému. – Manuscript 82, 1898 *6BC 1090.13*

22. Viz komentář EGW k Žd 8,1-2. *6BC 1091.1*

1. Korintským 13.

Čtěte tuto kapitulu každý den – Pán si přeje, abych obrátila pozornost jeho lidu na třináctou kapitulu první epištoly ke Korintským. Čtěte tuto kapitulu každý den a získáte z ní útěchu a sílu. Poučte se z ní, jakou cenu vložil Bůh na posvěcenou, z nebe pocházející lásku, a necht' lekce, kterou ona učí, vejde do příbytku vašich srdcí. Naučte se, že Kristu podobná láska je nebeského původu a že bez ní všechny ostatní schopnosti nemají žádnou cenu. – RH July 21, 1904 *6BC 1091.2*

Vyjádření poslušnosti – V třinácté kapitole první epištoly ke Korintským apoštol Pavel defi- nuje pravou Kristu podobnou lásku. ... Tato kapitola je vyjádřením poslušnosti všech, kteří milují Boha a zachovávají jeho přikázání. Je uvedena do činnosti v životě každého pravého věřícího. – Letter 156, 1900 *6BC 1091.3*

1. Bůh drží váhy – Není to obratný řečník, bystrý rozum, který se u Boha počítá. Je to horlivý úmysl, hluboká zbožnost, láska k pravdě, bázeň Boží, jež má působivý vliv. Svědectví srdce, vycházející z úst, v nichž není žádná lest, jenž jsou plná víry a pokorné důvěry, i když je podáno koktavým jazykem, je u Boha považováno za stejně tak vzácné jako zlato; zatímco pohotová mluva, výmluvné řečnictví toho, komu byly svěřeny velké vlohy, ale kterému se nedostává pravdomluvnosti, rozhodného cíle, čistoty, nezištnosti, je jako zvučící měď a znějící zvonec. Může mluvit vtipné věci, může vypravovat humorné anekdoty, může hrát na city; v tom však není Ježíšův duch. Všechny tyto věci mohou potěšit neposvěcené srdce, ale Bůh drží ve svých rukou váhy, kterými váží slova, ducha, upřímnost, oddanost a prohlásí je naprosto lehčími než marnost. – Letter 38, 1890 6BC 1091.4

5. Viz komentář EGW k Př 16,32. 6BC 1091.5

12. (Ř 11,33; Ef 2,7; Zj 7,16-17; 22,4; viz kom. EGW k 1 K 15,20,42-52). Tajemství budou odhalena v nebi – Avšak mnoho tajemství ještě zůstává neodhaleno. Jak mnoho z toho, co je považováno za pravdu, je pro lidskou mysl tajemné a nevysvětlitelné! Jak temné se zdá být řízení Prozřetelnosti! Jaká potřeba vyvstává pro bezvýhradnou víru a důvěru v Boží morální vládu! Jsme hotovi říci spolu s Pavlem: „*Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystižitelné jeho cesty!*“ 6BC 1091.6

Nyní ještě nejsme dostatečně pokročilými v duchovním poznání, abychom mohli pochopit tajemství Boží. Když však budeme tvořit nebeskou rodinu, tato tajemství nám budou odhalena. O členech této rodiny Jan píše: „*Nebudouť lačnět ani žízniti více a nebude bít na ně slunce, ani žádné horko. Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a dovedeť je k živým studnícím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.*“ „*A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho budeť na čelích jejich.*“ 6BC 1091.7

Tehdy bude odhaleno a vysvětleno mnoho věcí, o kterých Bůh nyní mlčí, protože neshromažďujeme a nedoceňujeme ty, které byly uvedeny v známost z věčných tajemství. Cesty Prozřetelnosti budou objasněny a tajemství milosti skrze Krista budou odhalena. To, co mysl nemůže nyní pochopit, co je těžce pochopitelné, bude vysvětleno. Uvidíme řád v tom, co se zdá nevysvětlitelné; moudrost ve všem, co je zatajeno; dobrotu a laskavé milosrdenství ve všem, co je odhaleno. Pravda bude odhalena myslí, zbavena nejasnosti, v jednoduchých liniích a její jas bude snesitelný. Srdce bude připraveno zpívat pro radost. Spory navždy skončí a všechny těžkosti budou vyřešeny. – ST Jan. 30, 1912 6BC 1091.8

13. Láska nejcennější vlastností – Vlastnost, kterou Kristus u člověka nejvíce oceňuje, je láska z čistého srdce. To je ovoce zrozené na křesťanském stromu. – Manuscript 16, 1892 6BC 1091.9

Rostlina nebeského původu – Láska je rostlina nebeského původu a jestli chceme, aby kvetla v našich srdcích, musíme ji denně pěstovat. Mírnost, laskavost, trpělivost se nedají snadno vyprokovat, všechno snáší, všeho trpělivě čeká – to jsou plody na vzácném stromu lásky. – RH June 5, 1888 6BC 1091.10

1. Korintským 15.

6. Posvátná fakta zvěčněna – Po svém zmrtvýchvstání se Kristus neukázal nikomu kromě svých učedníků, avšak svědectví o jeho zmrtvýchvstání nebylo nedostatku. Pocházela z různých zdrojů, z pěti set těch, kteří se shromáždili v Galileji, aby spatřili svého vzkříšeného Pána. Toto svědectví nemohlo být utlumeno. Svatá fakta Kristova zmrtvýchvstání byla zvěčněna. – Manuscript 115, 1897 6BC 1092.1

Jeho tvář jako tvář Boha – Po svém zmrtvýchvstání se Kristus setkal se svými učedníky v Galileji. Ve stanovený čas se asi pět set učedníků shromáždilo na úbočí hory. Náhle Ježíš stanul mezi nimi. Nikdo nemohl říci odkud nebo jak přišel. Mnoho z těch, kteří byli přítomni, Ho nikdy předtím neviděli; ale na jeho rukou a nohou spatřili známky ukřižování; jeho tvář byla jako tvář Boha a když Ho spatřili, klaněli se Mu. – Letter 115, 1904 6BC 1092.2

9. Viz komentář EGW ke Sk 9,1-4. 6BC 1092.3

20. (Lv 23,10-11). Kristus skutečným snopkem obrácení – Bylo to k Boží slávě, že Kníže života mohl být prvním ovocem naplněním symbolu snopku obrácení. „*Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.*“ ... 6BC 1092.4

Kristus představoval prvotiny těch, kteří zesnuli. Právě tato scéna Kristova vzkříšení z mrtvých byla pozorována v předobrazu Židy během jednoho z jejich posvátných svátků. ... Přicházeli nahoru do chrámu, když byly sklizeny prvotiny a slavili svátek díkůvzdání. Prvotiny žňové sklizně byly posvátně zasvěceny Pánu. Tato úroda nebyla určena k užitku člověka. Toto první zralé ovoce bylo posvěceno Bohu jako děkovná oběť. Byl uznáván jako Pán žně. Když na poli dozrály první klasy obilí, byly pečlivě sebrány, a když lidé přišli do Jeruzaléma, byly předloženy Pánu, mávajíce před Ním zralým snopkem na znamení díkůvzdání. Po tomto obřadu mohl být srp přiložen k pšenici a mohla být svázána do snopů. – Manuscript 115, 1897 6BC 1092.5

20,42-52. (kap. 13,13; Ř 8,11). Obraz konečného vzkříšení – Ježíšovo vzkříšení je obrazem konečného zmrtvýchvstání všech, kdož zesnuli v Pánu. Vzkříšené tělo Spasitele, jeho způsoby, jeho řeč, to vše bylo jeho učedníkům důvěrně známé. Ti, kteří zesnuli v Ježíši podobným způsobem, vstanou z mrtvých. Poznáme pak své přátele stejně tak, jako učedníci poznali Ježíše. I když mohou být v tomto smrtelném životě nemocemi změněni nebo znetvořeni, přesto ve svém vzkříšeném a oslaveném těle bude jejich zvláštní totožnost plně zachována a v tváři zářící světlem vycházejícím z Ježíšovy tváře poznáme rysy těch, jež milujeme. – 3SP 219 6BC 1092.6

22,45. (Ř 5,12-19; viz kom. EGW k J 1,1-3,14; Zj 1,8). Hříšníkovi dána druhá zkouška – Jako představitel padlého lidstva Kristus prošel stejným územím, na kterém Adam klopýtl a padl. Životem dokonalé poslušnosti vůči Božímu zákonu Kristus vykoupil člověka z trestu Adamova hanebného pádu. Člověk přestoupil Boží zákon. Pouze pro ty, kteří se vrátí ke své věrnosti vůči Bohu, pouze pro ty, kteří budou poslušnými vůči zákonu, který přestoupili, bude Kristova krev mít užitek. Kristus se nikdy nestal účastníkem hříchu. Tím, že snášel trest zákona, dal hříšníkovi další šanci, druhou zkoušku. Otevřel cestu, na které může být hříšník znovu uveden do Boží přízně. Kristus nesl trest minulých přestoupení člověka a tím, že udělil člověku svou spravedlnost, mu umožnil zachovávat Boží svatý zákon. – Manuscript 126, 1901 6BC 1092.7

(Zj 1,8; 22,13). Alfa a Omega – Když studenti proroctví vloží srdce do toho, aby poznali pravdy Zjevení, tehdy si uvědomí, jaká důležitost je spojena s tímto bádáním. Ježíš Kristus je Alfou a Omegou od 1. Mojžíšovy Starého zákona až po Zjevení Nového zákona. Oba se setkávají v Kristu. Adam a Bůh jsou smířeni díky poslušnosti druhého Adama, který vykonal dílo tím, že zvítězil nad satanovými pokušení a vykoupil Adamovo hanebné selhání a pád. 6BC 1092.8

V ráji se setkají dva Adamové a obejmou se navzájem, zatímco drak, šelma a falešný prorok a všichni, kteří pohrdli příležitostí a výsadou jim danou za tak nekonečnou cenu, a nevrátili se ke své věrnosti, budou vyloučeni z ráje. – Manuscript 33, 1897 6BC 1093.1

42-52. (kap. 13,12). Osobnost zachována v novém těle – Naše osobní totožnost bude při zmrtvýchvstání zachována, i když ne ty stejné částice hmoty nebo hmotné podstaty, jaké odešly do hrobu. Podivuhodná Boží díla jsou pro člověka tajemstvím. Duch, charakter člověka, se vrací k Bohu, aby tam byl uchován. Při vzkříšení bude každý člověk mít svůj vlastní charakter. Bůh ve své vlastní době povolá mrtvé, znovu jim udělí dech života a přikáže suchým kostem, aby ožily. Ta stejná podoba vyjde ven, bude však zbavena nemocí a každé vady. Znovu žije a nese stejnou jedinečnost vzezření, tak že přítel pozná přítele. Neexistuje žádný Boží zákon v přírodě, který by ukazoval, že Bůh vrátí stejné identické částice hmoty, z nichž bylo vytvořeno tělo před smrtí. Bůh dá spravedlivému mrtvému tělo, které On uzná za vhodné. 6BC 1093.2

Pavel znázorňuje tuto věc pomocí zrna obilí zasetého na poli. Zaseté zrno se rozkládá, ale místo něho vyraší nové zrno. Přirozená podstata v zrně se rozkládá a nikdy již nevyroste tak jako předtím, ale Bůh jí dává tělo podle své libosti. A z mnohem ušlechtlejšího materiálu bude vytvořeno lidské tělo, protože je novým stvořením, novým narozením. Rozsévá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. – Manuscript 76, 1900 6BC 1093.3

51-55. (Iz 65,17; Mt 25,21; 1 Te 4,16-17; Zj 5,12; 21,4). Konečný dotek nesmrtelnosti – Máme živého, zmrtvýchvstalého Spasitele. Zlomil pouta hrobu poté, co tam tři dny ležel, a vítězně

prohlásil nad otevřeným Josefovým hrobem: „*Já jsem vzkříšení i život.*“ A On opět přijde. Jsme připraveni na jeho příchod? Jsme připraveni tak, že kdybychom museli zemřít, mohli bychom tak učinit s nadějí v Ježíši Kristu? Pracujete na záchraně svých bratří a sester? Dárce života brzo přijde. Dárce života přichází, aby zlomil pouta hrobu. Přijde, aby vyvedl zajatce a prohlásil: „Já jsem vzkříšení i život.“ Zde stojí vzkříšené zástupy. Poslední myšlenka byla o smrti a jejich bolestech. Poslední jejich myšlenky byly o hrobu a smrti, nyní však prohlašují: „*Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?*“ Poslední věc, kterou poznali, byla bolest smrti. Když procitnou, veškerá bolest pomine. ... 6BC 1093.4

Zde stojí a je na ně vložen poslední dotek nesmrtelnosti a oni vycházejí, aby se setkali se svým Pánem v povětří. Brány Božího města se otvírají na svých závěsech a národy, které zachovaly pravdu, vcházejí. Po obou stranách stojí zástupy andělů a vykoupení Boží vcházejí skrze cherubíny a anděly. Kristus je vítá a dává jim své požehnání: „*To dobře služebníče dobrý a věrný. ... Vejdě v radost Pána svého.*“ Jaká to radost? Vidí užitek své duše a je spokojen. 6BC 1093.5

To je to, pro co pracujeme. Zde je jeden, za něhož jsme úpěnlivě prosili Boha v noční době. Zde je jeden, s nímž jsme hovořili na jeho smrtelné posteli, a on vložil svou bezmocnou duši Ježíši. Zde je jeden, který byl ubohým opilcem. Snažili jsme se ho přimět k tomu, aby svůj zrak upnul na Toho, který je mocen zachránit, a řekli jsme mu, že Kristus mu může dát vítězství. Na jejich hlavách jsou vloženy koruny nesmrtelné slávy a vykoupení pak vrhají své zářící koruny Ježíši k nohám; a potom andělský sbor udá tón vítězství, andělé ve dvou zástupech začnou zpívat píseň a vykoupení zástup se k nim připojí, jako kdyby zpíval tuto píseň již na zemi, a oni ji skutečně zpívají. 6BC 1093.6

Ó, jaká to hudba! Není v ní žádného rušivého tónu. Každý hlas prohlašuje: „*Hoden jest Beránek, který byl zabit.*“ Vidí užitek své duše a je spokojen. Myslí si, že někdo tam bude věnovat čas tomu, aby vypravoval o svých zkouškách a nesmírných těžkostech? „*Nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na mysl.*“ „*A setřeť Bůh všelikou slzu s očí jejich.*“ – Manuscript 18, 1894 6BC 1093.7

2. Korintským 2.

4. Pavel přítel bloudících – Apoštol Pavel viděl nezbytnost kárat zlo v církvi, neztratil však při káraní chyb svou sebekontrolu. Znepokojeně vysvětluje důvod svého jednání. Jak opatrně jednal, aby nezanechal dojem, že je přítelem bloudících! Dával jim na srozuměnou, že mu to působí bolest, když je musí trestat. Zanechal v jejich myslích dojem, že jeho zájmem je být s nimi ztotožněn (citace 2 K 2,4). – Letter 16a, 1895 6BC 1094.1

11. (Ef 6,12; viz kom. EGW ke 2 K 4,3-6; 13,5). Neposkytněte satanu žádnou výhodu – V boji se satanskými mocnostmi existují rozhodující okamžiky, které určují buď vítězství na Boží straně nebo na straně knížete tohoto světa. Jestliže ti, kteří jsou zapojeni do tohoto boje, nejsou na-prosto bdělými, horlivými, ostražitými, neprosí o moudrost a takto nebdí na modlitbách, ... satan odchází jako vítěz, když by mohl být poražen armádami Páně. ... Boží věrní strážníci nemají dát zlým mocnostem žádnou výhodu. ... – Letter 47, 1893 6BC 1094.2

Musíme čelit neviditelným nepřítelům, zlí lidé jsou nástroji mocností temnoty, aby si prorazili cestu, a bez duchovní pronikavosti duše nepozná satanovy klamy a bude polapena, klopýtne a padne. Kdo chce zvítězit, musí se pevně držet Krista. Nesmí se dívat zpět, ale musí svůj zrak stále směřovat vzhůru. Stoupejte díky Prostředníku, držte se pevně Prostředníka, pronikajte od jedné oblasti díla k druhé, nepečujte o tělo podle jeho žádostí. 6BC 1094.3

Neexistuje nic takového jako náš vstup do nebeských bran skrze sebeuspokojování, pošetilost, zábavy, sobectví, ale jen díky neustálé bdělosti a vytrvalé modlitbě. Duchovní bdělost na naší straně osobně je cenou našeho bezpečí. Neuchylujte se na satanovu stranu ani o jednu píď, aby nezískal nad vámi převahu. – Letter 47, 1893 6BC 1094.4

14-17. Neohroženost posvěceného svědomí – (Citace 2 K 2,14-17). Tato Pavlova slova neoznačují duchovní pýchu, ale hluboké poznání Krista. Jako jeden z Božích poslů byl poslán, aby utvrdil pravdu slova, věděl, co je pravda; a se smělostí posvěceného svědomí, se chlubil tímto po-

znáním. Věděl, že byl Bohem povolán kázat evangelium s plnou jistotou, jež mu dala jeho důvěra v toto poselství. Byl povolán k tomu, aby byl Božím velvyslancem pro lid, a kázal evangelium jako ten, jež byl povolán. – Manuscript 43, 1907 6BC 1094.5

2. Korintským 3.

6-9. (Ř 8,15-21; viz kom. EGW k Žd 8,6-7). Zákon ustanoven pro život – Boží zákon, vyhlášený v strašném majestátu na hoře Sinaj, je výrazem odsouzení pro hříšníka. Úkolem zákona je odsoudit, ale není v něm žádné moci odpustit nebo vykoupit. Je ustanoven pro život; ti kteří jednají v souladu s jeho příkazy, obdrží odměnu za poslušnost. Přináší však otroctví a smrt těm, kteří stávají pod jeho odsouzením. – RH April 22, 1902 6BC 1094.6

7. Viz komentář EGW k Ex 34,29. 6BC 1094.7

7-11. (Ga 3,19; Ef 2,15; Ko 2,14; Žd 9,9-12; 10,1-7). Dvojitý systém zákona – Boží lidi, který On nazývá svým zvláštním pokladem, byl obdařen výsadou dvojitého systému zákona; mravním a ceremoniálním. Jeden, ukazující zpět na stvoření, aby uchovával v paměti živého Boha, který učinil svět, jehož požadavky jsou závazné pro všechny lidi v každé době, a který bude existovat po všechny časy a celou věčnost. Druhý, daný kvůli lidskému přestoupení mravního zákona, poslušnost vůči němu spočívala v obětech a obětních darech poukazujících na budoucí vykoupení. Každý je srozumitelný a odlišný od druhého. 6BC 1094.8

Od stvoření byl mravní zákon neodmyslitelnou součástí Božího plánu a byl tak neměnný jako Bůh sám. Ceremoniální zákon byl odpovědí na zvláštní úmysl Kristova plánu pro spasení lidstva. Před obrazný systém obětí a darů byl ustanoven proto, aby skrze tyto služby mohl hříšník poznat velkou oběť, Krista. Židé však byli tak zaslepeni pýchou a hříchem, že jen málokterí z nich mohli vidět více než smrt zvířete jako usmíření za hřích; a když Kristus, na něhož tyto oběti ukazovaly, předejitý, přišel, nepoznali Ho. Ceremoniální zákon byl slavný; byl opatřením učiněným Ježíšem Kristem v radě se svým Otcem, aby pomohl při záchraně lidstva. Celé toto opatření předobrazného systému bylo založeno na Kristu. Adam viděl Krista znázorněného nevinným zvířetem snášejícím trest za jeho přestoupení Hospodinova zákona. – RH May 6, 1875 6BC 1094.9

Dva zákony nesou pečeť božství – Pavel toužil po tom, aby jeho bratři pochopili, že velká sláva hříchy odpouštějícího Spasitele dala smysl celému židovskému systému. Přál si, aby také viděli, že když Kristus přišel na svět a zemřel jak oběť za člověka, symbol se setkal se skutečností. 6BC 1095.1

Když Kristus zemřel na kříži jako oběť za hřích, ceremoniální zákon ztratil svůj význam. Přesto byl spojen s mravním zákonem a byl slavný. Celý nesl pečeť božství a vyjadřoval svatost, právo a Boží spravedlnost. A jestliže tato ustanovená služba, která skončila, byla slavná, o kolik slavnější musela být skutečnost, když se zjevil Kristus, udělující svého životodárného, posvěcujícího Ducha všem, kteří věří? – RH April 22, 1902 6BC 1095.2

Služba smrti – Boží svatý zákon je stejně tak stručný jako i obsáhlý, protože je snadno pochopitelný a zapamatovatelný; a přesto je vyjádřením Boží vůle. Jeho stručnost je shrnuta v následujících slovech: „*Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze vší síly své. ... Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.*“ „*To číň, a živ budeš.*“ „*Ostříhejte ustanovení mých a soudů mých. Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich: Já jsem Hospodin.*“ ... 6BC 1095.3

Jestli hříšník bude posuzován podle litery této smlouvy, pak není žádné naděje pro padlé lidstvo; protože všichni zhřešili a nemají slávy Boží. Padlé lidstvo od Adama nemůže vidět v literě této smlouvy nic jiného než službu smrti; a smrt bude odplatou pro každého, kdo se marně snaží vypracovat svou vlastní spravedlnost, která by vyhověla požadavkům zákona. Svým slovem se Bůh sám zavázal, že vykoná trest zákona na všech přestupnících. Znovu a znovu se lidé dopouštějí hříchu, a přesto nechtějí věřit, že budou muset snášet trest za přestupování zákona. – ST Sept. 5, 1892 6BC 1095.4

(Žd 8,5). Prorocké obřady židovského zákona – Kristovo evangelium odráží slávu na židovskou dobu. Vrhá světlo na celý židovský systém a dává význam ceremoniálnímu zákonu. Sva-

tostánek anebo Boží chrám na zemi byl vzorem nebeského originálu. Všechny obřady židovského zákona byly prorockými, symbolickými tajemstvími v plánu vykoupení. ^{6BC 1095.5}

Ceremonie a obřady zákona byly oznámeny samotným Kristem, který zahalen v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci, byl Vůdcem zástupů Izraele; a tento zákon by měl být posuzován s velkou úctou, protože je svatý. Dokonce i potom, když už více nebyl zachováván, Pavel ho představuje Židům v jeho skutečném postavení a významu, ukazující jeho místo v plánu vykoupení a jeho vztah ke Kristovu dílu; a velký apoštol prohlašuje tento zákon slavným, hodným svého božského Tvůrce. To, co skončilo, bylo slavné, ale nebyl to onen zákon ustanovený Bohem pro řízení jeho rodiny v nebi i na zemi; protože tak dlouho, jak budou trvat nebesa, tak dlouho bude existovat zákon Páně. – ST July 29, 1886 ^{6BC 1095.6}

(Zj 22,14). Sláva dá průchod větší slávě – Neexistuje žádný rozpor mezi Starým a Novým zákonem. V Starém zákoně nacházíme evangelium o přicházejícím Spasiteli; v Novém zákoně máme evangelium o zjeveném Spasiteli, jak je předpovězen v proroctvích. Zatímco Starý zákon neustále ukazuje vpřed k pravé oběti, Nový zákon ukazuje, že Spasitel symbolizován předobraznými obětmi přišel. Zatemněná sláva židovského věku byla nahrazena jasnější, pronikavější slávou křesťanského věku. Ani jednou však Kristus neprohlásil, že jeho příchod odstranil požadavky Božího zákona. Ba naopak, v posledním poselství ke své církvi na ostrově Patmos, vyslovil požehnání nad těmi, kteří zachovávají zákon jeho Otce: „*Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.*“ – ST July 29, 1886 ^{6BC 1095.7}

7-17. Mravní zákon zveleben Kristem – Symboly a předobrazy obětní služby spolu s proroctvími, daly Izraelitům zahalený, nejasný pohled na milosrdenství a milost přinesenou světu skrze zjevení Krista. Mojžíšovi byl odhalen význam symbolů a předobrazů poukazujících na Krista. Viděl konec toho, co bylo zrušeno, když se při Kristově smrti setkal symbol se skutečností. Viděl, že pouze skrze Krista může člověk zachovávat mravní zákon. Přestoupením tohoto zákona člověk vnesl hřích na svět a s hříchem přišla smrt. Kristus se stal usmířením za hřích člověka. Nabídl dokonalost svého charakteru namísto lidské hříšnosti. Vzal na sebe prokletí neposlušnosti. Oběti a obětní dary poukazovaly vpřed na oběť, kterou měl přinést. Zabitý beránek představoval Beránka, který sejme hřích světa. ^{6BC 1096.1}

Mojžíš viděl konec toho, co bylo uskutečněno, viděl Krista zjeveného v zákoně, jež ozářil tvář Mojžíše. Služba zákona, napsána a vyryta do kamene, byla službou smrti. Bez Krista přestupník zůstával pod jeho prokletím, bez naděje na odpuštění. Ta služba neměla sama o sobě žádnou slávu, ale zaslíbený Spasitel, zjevený v symbolech a předobrazech ceremoniálního zákona, učinil mravní zákon slavným. – RH April 22, 1902 ^{6BC 1096.2}

7-18. (Ř 3,31; 7,7; Ga 3,13). Kristova sláva zjevena v jeho zákoně – Kristus nesl prokletí zákona, vytrpěl jeho trest, uskutečnil plán, díky kterému byl člověk postaven tam, kde mohl zachovávat Boží zákon a být přijat skrze zásluhy Vykupitele; a skrze jeho oběť sláva vyzařovala na zákon. Pak sláva toho, co nikdy nemá skončit – Božího zákona deseti přikázání, jeho měřítko spravedlnosti – byla jasně viděna všemi, kteří viděli konec toho, co bylo odstraněno. ^{6BC 1096.3}

„*My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Duchu Páně.*“ Kristus je obhájcem hříšníka. Ti, kteří přijímají jeho evangelium, Ho spatří s odkrytou tváří. Vidí vztah jeho poslání k zákonu a uznají Boží moudrost a slávu, jak ji zjevil Spasitel. Kristova sláva je zjevena v zákoně, který je kopií jeho charakteru, a jeho proměňující moc je pociťována v duši, dokud lidé nejsou proměněni k jeho podobě. Stávají se účastníky božské přirozenosti a stále více se stávají podobnými svému Spasiteli, postupující krok za krokem v souladu s Boží vůlí, dokud nedosáhnou dokonalosti. ^{6BC 1096.4}

Zákon a evangelium jsou v dokonalém souladu. Jedno podporuje druhé. V celém svém majestátu zákon stojí před svědomím, působí, aby hříšník pociťoval svou potřebu Krista jako usmíření za hřích. Evangelium uznává moc a neměnnost zákona. Pavel prohlašuje: „*Hříchu jsem nepoznala, než skrze Zákon.*“ Vědomí hříchu, probuzené zákonem, přivádí hříšníka ke Spasiteli. Ve své potřebě může člověk předkládat mocné argumenty poskytnuté křížem Golgoty. Může se dožadovat Kristovy spravedlnosti; protože je udělena každému pokání činícímu hříšníkovi. – RH April 22, 1902 ^{6BC 1096.5}

12-15. (viz kom. EGW k Ex 34,29-33). Závoj nevěry – (Citace 2 K 3,12-15). Židé nechtěli přijmout Krista jako Mesiáše, a proto nemohli vidět, že jejich obřady přestaly mít smysl a že oběti a obětní dary ztratily svůj význam. Závoj, který sami postavili tvrdošíjnou nevěrou, je stále před jejich myslí. Bude odstraněn, když přijmou Krista, který je spravedlností zákona. *6BC 1096.6*

Mnozí v křesťanském světě mají také před svýma očima a srdcem závoj. Nevidí konec toho, co bylo odstraněno. Nevidí, že to byl pouze ceremoniální zákon, který byl zrušen Kristovou smrtí. Tvrdí, že mravní zákon byl přibit ke kříži. Těžký je závoj, který zatemňuje jejich rozum. Srdce mnohých bojují s Bohem. Nejsou podřízeni jeho zákonu. Pouze tehdy, když vejdou v soulad s měřítkem jeho vlády, jim může Kristus být nějak prospěšný. Mohou hovořit o Kristu jako o svém Spasiteli, ale On jim nakonec řekne: Neznám vás. Neprojevíli jste pravou lítost před Bohem za přestoupení jeho svatého zákona, a proto nemůžete mít ani pravou víru ve Mě, protože Mým posláním bylo zvelebit Boží zákon. ... *6BC 1096.7*

Mravní zákon nebyl nikdy symbolem nebo předobrazem. Existoval již před stvořením člověka a bude trvat tak dlouho, dokud bude trvat Boží trůn. Bůh nemohl změnit nebo pozměnit jeden příkaz svého zákona, aby mohl zachránit člověka; protože zákon je základem jeho vlády. Zákon je neměnný, nezměnitelný, nekonečný a věčný. Aby člověk mohl být zachráněn a aby mohla být zachována čest zákona, bylo nezbytné, aby Boží Syn přinesl sám sebe jako oběť za hřích. Ten, který nepoznal hříchu, se stal za nás hříchem. Zemřel za nás na Golgotě. Jeho smrt zjevuje podivuhodnou lásku Boží k člověku a neměnnost jeho zákona. – RH April 22, 1902 *6BC 1097.1*

14,16. Kristova smrt odstranila závoj – Smrt Ježíše Krista za vykoupení člověka zvedla závoj a odrazila záplavu světla stovky let zpět na úplné ustanovení židovského náboženského systému. Bez Kristovy smrti by celý tento systém neměl žádný smysl. Židé zavrhlí Krista, a proto celý jejich náboženský systém se stal pro ně nejasný, nevysvětlitelný a nejistý. Připisovali tak velký význam předobrazným symbolickým obřadům, které se setkaly se svou skutečností, jak to učinili se zákonem deseti přikázání, která nebyla předobrazem ale skutečností tak trvalou, jako je samotný trůn Boží. Kristova smrt pozvedla židovský systém symbolů a předpisů a ukázala, že nebyly božsky ustanoveny k tomu, aby zachovaly živou víru v srdcích jeho lidu. – RH May 6, 1875 *6BC 1097.2*

18. (Žd 12,2; viz kom. EGW k Ž 19,14; Ř 8,29; Ef 4,20-24; Ko 3,10; Zj 7,4-17). Nesrovnatelný půvab Ježíše – Pohledte na Krista, vizte půvabnou krásu jeho charakteru a pohledem na Něj budete proměněni k jeho podobě. Závoj, který se nachází mezi Kristem a duší, zmizí, když vírou pohlédneme přes satanův pekelný stín a spatříme Boží slávu v jeho zákoně a Kristovou spravedlnost. *6BC 1097.3*

Satan se snaží zastřít Ježíše před naším zrakem, zatemnit jeho světlo; protože když obdržíme byt' jen záblesk jeho slávy, jsme k Němu přitahováni. Hřích zakrývá náš pohled na nesrovnatelný půvab Ježíše; předsudky, sobectví, samospravedlnost a vášně zaslepují naše oči, takže nemůžeme poznat Spasitele. Ó, kdybychom se vírou přiblížili k Bohu, zjevil by nám svou slávu, kterou je jeho charakter. Boží chvála by vycházela z lidských srdcí a zazněla lidskými hlasy. Pak bychom navždy přestali vzdávat slávu satanu, čímž hřešíme proti Bohu, a přestali bychom mluvit slova pochybnosti a nevěry. Neměli bychom již více klopýtat, reptat, naříkat a pokrývat Boží oltář svými slzami. – Manuscript 16, 1890 *6BC 1097.4*

(Gn 5,24; Ef 4,13,15). Příliš blízko nížin země – Je to Duch svatý, Utěšitel, o kterém Ježíš řekl, že Ho pošle na svět, který změní náš charakter ke Kristovu obrazu; a když to bude vykonáno, budeme slávu Páně odrážet jako v zrcadle. To znamená, že charakter toho, kdo bude takto hledět na Krista, bude tak podobný Kristovu charakteru, že ten, kdo na něj pohlédne, uvidí Kristův vlastní charakter vyzařující z něho jako ze zrcadla. Nepostřehnutelně budeme sami den po dni odváděni od našich vlastních cest a přání k cestám a vůli Kristově, ke kráse jeho charakteru. Takto budeme růst v Krista a nevědomky odrážet jeho obraz. *6BC 1097.5*

Vyznávající křesťané se drží celkově příliš blízko nížin země. Jejich oči jsou zvyklé vidět jen všední věci a jejich mysle prodlévají u věcí, na které hledí jejich oči. Jejich náboženská zkušenost je často povrchní a neuspokojující a jejich slova jsou laciná a bezcenná. Jak může takový odrážet Kristův obraz? Jak mohou vysílat jasné paprsky Slunce spravedlnosti do všech temných míst země? Být křesťanem znamená být podobným Kristu. *6BC 1097.6*

Enoch měl Pána stále před sebou a inspirované slovo říká, že „chodil s Bohem“. Učinil Krista svým stálým společníkem. Byl na světě a plnil si své povinnosti vůči světu; ale nacházel se pod vlivem Ježíše. Odrážel Kristův charakter, projevoval ty stejné vlastnosti – dobrotu, milosrdenství, něžné slitování, soucit, shovívavost, tichost, pokoru a lásku. Jeho každodenní spojení s Kristem ho proměnilo k obrazu Toho, s Nímž byl tak důvěrně spojen. Den po dni odcházel od svých vlastních cest a ve svých myšlenkách a pocitech vzrůstal na Kristově nebeské a božské cestě. Neustále se ptal: Je toto cesta Páně? Neustále rostl a měl společenství s Otcem i Synem. To je pravé posvěcení. – RH April 28, 1891 6BC 1097.7

Vidět Krista studováním jeho života – (Citace 2 K 3,18). Hledět na Krista znamená studovat jeho život, jak je uveden v jeho Slovu. Máme hledat pravdu jako skrytý poklad. Máme upřít náš pohled na Krista. Když Ho přijímáme jako svého osobního Spasitele, tak nám to dává smělost přiblížit se k trůnu milosti. Pohledem se měníme, mravně se připodobňujeme Tomu, který je dokonalý ve svém charakteru. Přijetím jeho připočtené spravedlnosti skrze proměňující moc Ducha svatého se Mu stáváme podobnými. Kristův obraz je pěstován a to podmaní celou bytost. – Manuscript 148, 1897 6BC 1098.1

Snažte se stát podobnými Kristu – Pohledem na Krista, aby se stal podobným jemu, vidí ten, který hledá pravdu, dokonalost zásad Božího zákona a stává se nespokojeným se vším, kromě dokonalosti. Skrývající svůj život v životě Krista poznává, že svatost božského zákona je zjevena v Kristově charakteru, a stále horlivěji se Mu snaží být podobný. Boj může být očekáván kdykoliv, protože pokušitel vidí, že ztrácí jednoho ze svých poddaných. Bitva musí být bojována vlastnostmi, které satan posiluje pro své vlastní použití. Lidský nástroj vidí, že musí bojovat proti cizí moci, která je opačná než představa dosažení dokonalosti, kterou nabízí Kristus. Avšak v Kristu je spásná moc, která mu v tomto boji dobude vítězství. Spasitel ho posílí a pomůže mu, když k Němu přijde prosbou o milost a sílu. – Manuscript 89, 1903 6BC 1098.2

Očištění mravního ovzduší – Když je Kristus milován více než vlastní „já“, tehdy se ve věřících odráží překrásný obraz Spasitele. ... 6BC 1098.3

Dokud vlastní „já“ nebude položeno na obětní oltář, Kristus se nebude odrážet v charakteru. Když vlastní já bude pohřbeno a Kristus se zmocní trůnu srdce, tehdy dojde ke zjevení zásad, které očistí mravní ovzduší obklopující duši. – Letter 108, 1899 6BC 1098.4

Lidské charakteristické rysy zaniknou – Duch svatý má zabránit tomu, aby došlo k utváření a formování srdce a mysle, protože lidé se domnívají, že nejlépe vědí, jak mají zformovat své vlastní charakter. A myslí si, že mohou bezpečně formovat své charakter podle svého vlastního modelu. Existuje však jediný vzor, podle kterého mají být lidské charakter utvořeny – a to Kristův charakter. Ti, kteří hledí na Spasitele, jsou proměňováni od slávy k větší slávě. Když lidé dovolí, aby se podřídili vůli Krista, stanou se účastníky božské přirozenosti, jejich lidské pokřivené vlastnosti zmizí. Když se rozhodnou, že si ponechají své vlastnosti a nepříjemné rysy charakteru, satan se jich zmocní, vloží na ně jho a použije je pro svou službu. Používá jejich schopnosti pro své sobecké cíle a způsobí, aby se stali příkladem tak nepříjemným a tak nepodobným Kristu, že se stanou výtkou Boží věci. – Manuscript 102, 1903 6BC 1098.5

(Pís 5,10,16; Žd 12,2). Přibližovat se k dokonalému Vzor – Když se někdo obeznámí s životem Vykupitele, objeví u sebe vážné nedostatky; jeho nepodobnost Kristu je tak velká, že vidí ve svém životě nutnost radikálních změn. Stále studuje s touhou, aby se mohl stát podobným svému velkému Vzor. Následuje podobu i ducha svého milovaného Mistra. Pohledem „*patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše*“, je proměněn v tentýž obraz. 6BC 1098.6

Ježíšův život nenapodobíme tím, že budeme odvracet od Něho svůj pohled, ale mluvením o Něm, prodléváním u jeho dokonalosti, usilováním o zušlechtní vkusu a povznesení charakteru, zkoušením skrze víru a lásku a opravdovým, vytrvalým úsilím se přiblížíme k dokonalému Vzor. Poznáním Krista – jeho slov, jeho zvyků, a jeho lekcí poučení – si vypůjčíme ctnosti charakteru, který máme tak podrobně studovat, abychom byli naplněni duchem, po kterém máme tolik toužit. Ježíš se nám stane „znamenitějším nežli deset tisíců“. Jediným „přežádostivým“. – RH March 15, 1887 6BC 1098.7

Kristus vyryje svůj obraz na duši – Když je duše přivedena do úzkého spojení s velkým Původcem světla a pravdy, dojmy, které na ni zapůsobí, zjevují její skutečné postavení před Bohem. Tehdy vlastní já umírá, pýcha je sražena do prachu a Kristus vyryje na duši svůj vlastní obraz v hlubších obrysech. – Manuscript 1a, 1890 6BC 1099.1

2. Korintským 4.

3-6. (kap. 2,11; J 15,5). Satanova okouzlující moc – Spravedlnost se dožaduje, aby hřích byl nejenom odpuštěn, ale musí být skutečně trest smrti. Bůh v daru svého jednorozeného Syna vyhověl oběma těmto požadavkům. Umíraje na místě člověka Kristus vytrpěl trest a přinesl odpuštění.

6BC 1099.2

Člověk se skrze hřích odloučil od Božího života. Jeho duše je ochromena úklady satana, původce hříchu. Sám od sebe si není schopen uvědomit hřích, není schopný ocenit a přivlastnit si božskou přirozenost. Kdyby byla dokonce přinesena v rámci jeho dosahu, tak by v ní nebylo nic, po čem by toužilo jeho přirozené srdce. Panuje nad ním okouzlující moc satana. Všechny důmyslné lsti, jaké ďábel může vymyslet, jsou předkládány jeho myslí, aby zabránily každému dobrému popudu. Každá schopnost a moc daná mu Bohem byla používána jako zbraň proti božskému Dobrodinci. A tak, i když Bůh člověka miluje, nemůže mu bezpečně udělit dary a požehnání, které by si přál mu dát. 6BC 1099.3

Bůh však nebude satanem přemožen. Bůh poslal svého Syna na svět, aby přijal lidskou podobu a přirozenost, tím spojil v sobě lidství s božstvím a povznesl člověka na úroveň Božích morálních hodnot. 6BC 1099.4

Neexistuje žádné jiné cesty pro záchranu člověka. „*Beze mne,*“ říká Kristus, „*nic nemůžete učinit.*“ Skrze Krista a jedinečně skrze Krista mohou prameny života oživit lidskou přirozenost, proměnit jeho záliby a nastavit jeho city, aby plynuly směrem k nebi. Skrze spojení božské přirozenosti s lidskou může Kristus osvětlit rozum a vštípit své životodárné vlastnosti do duše mrtvé v přestoupeních a hříších. – Manuscript 50, 1900 6BC 1099.5

17-18. (Ř 8,18; 1 Pt 1,6-7; viz kom. EGW k 2 K 12,4). Zkoušky Božího dělníka – (Citace 2 K 4,17-18). Jestliže Pavel, trápen ze všech stran, zmaten a pronásledován, mohl nazvat své zkoušky lehkými souženými, na co si pak může stěžovat dnešní křesťan? Jak bezvýznamné jsou naše zkoušky v porovnání s Pavlovými mnohými souženými! Nejsou hodny být srovnávány s věčným břemenem slávy čekajícím na vítěze. Jsou Božími nástroji, ustanovenými k dosažení dokonalosti charakteru. Bez ohledu na to, jak velká je ztráta a utrpení křesťana, jak temná a tajemná se může zdát cesta Prozřetelnosti, on se raduje v Pánu, věduce, že všechno působí pro jeho dobro. – RH May 6, 1902 6BC 1099.6

Bylo mi ukázáno, že v budoucnu uvidíme, jak úzce byly všechny naše zkoušky spojeny s naším spasením a jak nám toto lehké soužení způsobilo „*převelmi veliké věčné slávy břímě*“. – Letter 5, 1880 6BC 1099.7

Věčné břímě slávy – Léta sebezapření, strádání, zkoušek, utrpení a pronásledování, která Pavel snášel, nazval chvilkou. Věci nynějšíka nestojí za zmínku, když je porovnáváme s břemenem věčné slávy, které je očekává, když boj skončí. Právě tato soužení jsou Božími nástroji, ustanovenými k dosažení dokonalosti křesťanského charakteru. Bez ohledu na to, jaké mohou být okolnosti křesťana, jak temné a tajemné mohou být cesty Prozřetelnosti, jak velké je jeho strádání a utrpení, může odvrátit svůj pohled od všeho k tomu, co je neviditelné a věčné. Má pozhnanou jistotu, že všechny věci napomáhají k dobrému. ... 6BC 1099.8

Duch svatý osvětlil Pavlovou duši světlem z nebe a on byl ujištěn, že má podíl na vykoupeném vlastnictví vyhrazeném pro věrné. Pavlova řeč byla mocná. Nebyl schopen najít vhodná slova tak silná, aby mohla vyjádřit znamenitost slávy, poctu a nesmrtelnost, kterou věřící obdrží, když přijde Kristus. V porovnání s výjevem, na kterém spočinuly jeho duchovní oči, veškeré časné soužení bylo jen chvilkové, lehké soužení, nehodné přemýšlení. Ve světle kříže viděl, že věci tohoto života jsou jen marností a prázdnotou. Sláva, která ho přitahovala, byla přesvědčivá, pádná, trvalá, kterou nemůže jazyk popsat. 6BC 1099.9

Přesto Pavel dospěl tak blízko k vyjádření toho, jak jen mohl, že představivost mohla pochopit skutečnost, jak je to jen smrtelné mysli možné. Bylo to břímě slávy, plnost Boha, poznání, které je nezměrné. Bylo to věčné břímě slávy. A přesto si Pavel uvědomuje, že jeho jazyk je nevýrazný. Nepodaří se mu vyjádřit skutečnost. Sahá po výraznějších slovech. Nejvýraznější podoby řeči by dopadly daleko od pravdy. Hledá tedy nejzřetelnější výrazy, které lidský jazyk může opatřit, aby představivost mohla uchopit v určitém stupni nepřekonatelnou důstojnost slávy, která nakonec bude dána vítězi. 6BC 1100.1

Svatost, důstojnost, pocta a štěstí v přítomnosti Boží jsou věci nyní neviditelné, ledaže okem víry. Avšak věci, které jsou viděny, světská čest světské potěšení, bohatství a sláva je zastíněna znamenitostí, krásou a oslňující slávou věcí nyní neviditelných. Věci tohoto světa jsou časné, trvající jen určitou dobu, zatímco věci, které jsou neviditelné, jsou věčné, trvající po nekonečné věky. Zajistit si tento nekonečný poklad znamená získat všechno a neztratit nic. – Manuscript 58, 1900 6BC 1100.2

18. (Ko 3,2; Žd 11,27; viz kom. EGW k 2 K 6,17-18). Hledět na Toho, který je neviditelný – Naše mysle získají úroveň těch věcí, kterými se naše myšlenky obírají, a jestli uvažujeme o pozemských věcech, nemůžeme pak být ovlivněni těmi, které jsou nebeské. Velmi by nám prospělo, kdybychom rozjímali o milosrdenství, dobrotě a lásce Boží; utrpíme však velkou ztrátu zdržováním se u těch věcí, které jsou pozemské a dočasné. Když dovolíme, aby zármutek, pečování a těžkosti připoutaly naše mysle k zemi, činíme z krtčích kopečků hory. ... 6BC 1100.3

Dočasné věci by neměly zaujmout celou naši pozornost, nebo upoutat naše mysle, až dokud se naše myšlenky nestanou pouze pozemskými a dočasnými. Máme cvičit, ukázňovat a vychovávat mysl tak, aby mohla přemýšlet v nebeských dimenzích a aby se mohla zabývat věcmi neviditelnými a věčnými, které mohou být rozpoznány duchovním zrakem. To znamená, že hleděním na Toho, který je neviditelný, můžeme získat sílu mysle a sílu ducha. – ST Jan. 9, 1893 6BC 1100.4

2. Korintským 5.

7. Viz komentář EGW k Ř 5,1. 6BC 1100.5

10. (J 5,22; Ř 14,10; viz kom. EGW k Ř 3,19). Kristus soudcem – Bůh rozhodl, že Kníže mučedníků lidstva bude soudcem celého světa. Ten, který se podvolil, aby byl obviněn před pozemským soudním dvorem, Ten, který přišel z nebeských dvorů, aby zachránil člověka od věčné smrti, Ten, jímž lidé opovrhovali a jehož zavrhlí a na něhož naložili veškeré pohrdání, jakého jsou schopny lidské bytosti pužené satanem, Ten, který trpěl potupnou smrtí na kříži – jedině Ten může vynést rozsudek týkající se odměny nebo trestu. – Manuscript 39, 1898 6BC 1100.6

11. (Ž 119,53; Žd 4,1). Správná bázeň před Bohem – (Citace Žd 4,1). Pán chce, aby jeho lid důvěřoval v Něho a zůstával v jeho lásce. Ale to neznamená, že nebudeme mít žádný strach nebo obavy. Zdá se, že někteří si myslí, že jestliže člověk má zdravou bázeň před Božími soudy, že je to důkaz nedostatku víry; ale není to tak. 6BC 1100.7

Správná bázeň před Bohem, věřící v jeho hrozby, přináší pokojné ovoce spravedlnosti, způsobuje, že chvějící se duše utíká k Ježíši. Mnozí by měli mít tohoto ducha dnes a obrátit se k Pánu s pokornou lítostí, protože Pán nedal tolik strašných hrozeb, a nevyslovil tak hrozné soudy ve svém Slově jednoduše proto, aby byly zaznamenány; co však míní, to také říká. Někdo říká: „*Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj.*“ Pavel říká: „*Protož znájice tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme.*“ – RH Oct. 21, 1890 6BC 1100.8

14. (J 13,34; 1 J 4,7-8). Láska rozhoduje o posvěcené vůli – Kristova láska v srdci je to, co je potřebné. Vlastní „já“ musí být ukřižované. Když je vlastní já ponořeno v Kristu, pravá láska vyloučí samovolně. Není to pocit nebo popud, ale rozhodnutí posvěcené vůle. Láska nespočívá v pocitu, ale v proměně celého srdce, duše i charakteru, který je mrtvý vlastnímu „já“ a živý Bohu. Náš Pán a Spasitel nás prosí, abychom Mu odevzdali sami sebe. Odevzdání vlastnímu „já“ Bohu je všechno, co od nás požaduje, odevzdání se Jemu, aby nás mohl použít, jak sám uzná za vhodné. Dokud nedospějeme k tomuto bodu odevzdání, nebudeme moci pracovat šťastně, užitečně, ani úspěšně, ať jsme kdekoliv. – Letter 97, 1898 6BC 1100.9

17. (J 1,12-13; 3,5-8). Milost není dědičná – Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit království Boží. Staré způsoby, zděděné sklony, dřívější zvyky, musí být zanechány; protože milost se nedědí. Nové narození spočívá v obdržení nových pohnutek, nových zálib, nových sklonnů. Ti, kteří byli zrozeni k novému životu skrze Ducha svatého, se stali účastníky božské přirozenosti a ve všech svých zvycích a praktikách, podávají důkaz o svém vztahu ke Kristu. Když lidé, kteří tvrdí, že jsou křesťany, si ponechávají všechny své přirozené vady charakteru a povahy, v čem se jejich postoj liší od postoje světáka? Neváží si pravdy jako posvěcujícího a očišťujícího prostředku. Nejsou znovuzrozeni. – RH Dec. 4, 1892 6BC 1101.1

(1 J 2,6; Zj 3,14-17). Čisté náboženství je napodobováním Krista – Čisté náboženství je napodobováním Krista. Náboženství, které je postavené na sebevědomí a sobectví, je bezcenné. Opravdový křesťan je následovníkem Krista. Toto následování znamená chodit ve světle. Srdce musí být otevřeno k přijetí nebeského Hosta. Dokud je srdce uzavřeno pro jeho vstup, nemůže v něm být žádný pokoj. Žádný sluneční paprsek nemůže proniknout do příbytku chrámu duše, prorážejíce mlhu a mrak. 6BC 1101.2

Bůh nečiní žádný kompromis s hříchem. Právě obrácení mění dědičné a vypěstované sklony ke zlému. Boží náboženství je pevné tkanivo, složené z nespočetných vláken a utkané dohromady s taktem a dovedností. Pouze moudrost, která pochází od Boha, může učinit toto tkanivo úplným. Existuje velké množství druhů látek, které zpočátku mají pěkný zjev, ale nevydrží zkoušku. Jsou vyprány. Barvy nejsou stálé. Pod vlivem letního horka blednou a nakonec mizí. Taková tkanina nese nevhodné zacházení. 6BC 1101.3

Tak je tomu i s náboženstvím mnohých. Když osnova a tkanivo charakteru neobstojí ve zkoušce utrpení, materiál, z kterého je složené, je bezcenný. Úsilí, vynaložené k záplatování starého novou záplatou, nezlepší stav věci; protože starý, slabý materiál se odtrhne od nového, zanechávající mnohem větší díru než byla předtím. Nedělejte záplaty. Jediný způsob je zahodit starý kus oděvu se vším všudy a pořídit si úplně nový. 6BC 1101.4

Pouze Kristův plán je jediný bezpečný. On prohlašuje: „*Aj, nové činím všecko.*“ (Zj 21,5) „*Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest.*“ Kristus nikoho nepovzbuzuje, aby si myslel, že přijme nějakou záplatu charakteru, skládající se většinou z vlastního „já“ a trochy Krista. Toto je stav Laodicejské církve. Zpočátku se zdá, že je tam trocha vlastní „já“ a trocha Krista. Brzy však všechno patří vlastnímu „já“ a nic Kristu. Objevuje se kořen sobectví. Stále roste, zapouští své kořeny stále hlouběji a hlouběji, až jsou jeho větve pokryty odporným ovocem. Kristus vzhlíží s lítostivou něžností na všechny, kteří mají takové spojení charakterů. Ti, kteří mají takový charakter, mají tak křehké spojení s Kristem, že je to naprosto zbytečné. – Letter 105, 1893 6BC 1101.5

Vyspravený charakter není přijatelný – (Citace 2 Kr 5,17). Vyspravené náboženství nemá u Boha žádnou cenu. Bůh žádá celé srdce. Žádná jeho část nemá být vyhrazena pro rozvoj dědičných nebo vypěstovaných sklonnů ke zlému. Být hrubým, krutým, příliš sebejistým, sobeckým, sledovat své vlastní sobecké zájmy a přesto být horlivým, aby ostatní jednali nesobecky, je náboženství, které je Bohu odporné. Mnozí prožívají denně právě takovou zkušenost, ale to je nesprávné představení Kristova charakteru. – Letter 31a, 1894 6BC 1101.6

19. (J 1,18). Satan vidí v Kristu zjevení Božího charakteru – Zde stál na světě Ten, který byl dokonalým představitelem Otce, Ten, jehož charakter a způsoby vyvrátily satanovo nesprávné představení Boha. Satan přisuzoval Bohu vlastnosti, které měl on sám. Nyní viděl v Kristu Boha zjeveného v jeho pravém charakteru – soucitného, milosrdného Otce, který nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni mohli přijít k Němu s lítostí a obdrželi věčný život. – ST Sept. 6, 1898 6BC 1101.7

20. Viz komentář EGW k 1 K 3,9. 6BC 1102.1

21. Viz komentář EGW k J 1,14. 6BC 1102.2

2. Korintským 6.

14-18. (viz kom. EGW k Sd 2,2). Ze světa do Boží rodiny – Ti, kteří vyšli ze světa v duchu a všech jeho praktikách, se mohou považovat za syny a dcery Boží. Mohou věřit jeho Slovu tak, jako

dítě věří každému slovu svých rodičů. Každé zaslíbení je jisté pro toho, kdo věří. Ti, kteří se spojili s Otcem, Synem a Duchem svatým, kteří dokazují svými životy, že nebudou již více následovat způsob života, který následovali dříve, než se spojili s těmito božskými prostředníky, obdrží moudrost pocházející shůry. Nebudou spoléhat na lidskou moudrost. Aby mohli jednat ve světě spravedlivě, jako členové královské rodiny, děti nebeského Krále a křesťané, musí pociťovat potřebu moci, která pochází pouze od nebeských prostředníků, kteří se zavázali, že budou působit v jejich prospěch. 6BC 1102.3

Poté, co jsme vytvořili spojení s velkými třemi Mocnostmi, máme věnovat pozornost své povinnosti vůči členům Boží rodiny s mnohem posvěcenější bázní, než jsme to činili předtím. Toto je období náboženské reformy, které je velmi málo oceněno. Ti, kteří touží odpovědět na modlitbu „*bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi*“ (Mt 6,10), se budou snažit žít čistým, posvěceným životem, aby zjevili světu, jak je Boží vůle konána v nebi. – Manuscript 11, 1901 6BC 1102.4

17. (viz kom. EGW k Iz 8,12). Prosévací nástroj – Svět je nástroj, který tříbí církve a zkouší pravost jejich členů. Svět nabízí svody, které, když budou přijaty, staví věřícího tam, kde jeho život není v souladu s jeho vyznáním. ... 6BC 1102.5

Jestliže se budete pohybovat směrem k nebi, svět bude vůči vám neústupný. Na každém kroku budete muset prosazovat svou cestu proti satanovi a jeho zlým andělům a proti všem, kteří přestupují Boží zákon. Pozemské vrchnosti zakročí. Budete čelit soužením, zraněním ducha, tvrdým řečem, posměchu i pronásledování. Lidé budou chtít, abyste se přizpůsobili zákonům a zvykům, které by prokázaly vaši nevěrnost vůči Bohu. Zde je místo, kde Boží lid na své cestě života potká kříž. – Manuscript 3, 1885 6BC 1102.6

17-18. (Ko 3,2; viz kom. EGW k Př 1,10; Ř 6,1-4). Vytrhněte každý pozemský výhonek – Mnozí vyznávající křesťané jsou výstižně představeni vinnou révou, která se plazí po zemi a ovíví své úponky kolem kořenů a hlušin, které leží na jeho cestě. Ke všem takovým je adresováno poselství: „*A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (1 K 6,17-18) Musíme vyhovět těmto podmínkám, jestliže chceme být požehnáni a poctěni Bohem. Musíme se oddělit od světa a odmítnout dotknout se těch věcí, které oddělují naše city od Boha. Bůh má nejpřednější a nejvyšší právo na svůj lid. Vložte své city na Něj a na nebeské věci. Vaše výhonky musí být odděleny od všeho pozemského. 6BC 1102.7

Jste nabádáni, abyste se nedotýkali nečistého; protože když se ho budete dotýkat, sami se stanete nečistými. Je nemožné, abyste se spojili s těmi, kteří jsou zkažení, a přesto abyste zůstali čistými. „*Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnotami? A jaké srovnání Krista s Belíálem?*“ (2 K 6,14) Bůh a Kristus i nebeské zástupy touží, aby člověk věděl, že jestliže se spojí se zkaženými, sám se stane zkaženým. Bylo učiněno dostatečné opatření, abychom mohli být povzneseni od přízemních věcí a abychom naše city upřeli na Boha a nebeské věci. – RH Jan. 2, 1900 6BC 1102.8

2. Korintským 8.

1-8. Příklad jiných pohnutkou k dávání – Když lidé mají opravdovou touhu pomáhat tam, kde je pomoc potřebná pro rozvoj Božího díla v nějaké oblasti, Pán udělí těmto posvěceným, nesobeckým jedincům srdce k ochotnému dávání, jako výsadu. Bůh pohnul tyto Macedonské v jejich veliké chudobě k štědrému dávání tak, aby jejich příklad mohl být zaznamenán a aby vedl ostatní k prokázání stejné dobročinnosti. 6BC 1102.9

Povzbuzen tímto činem, který zjevil zvláštní působení Ducha svatého na srdce věřících, Pavel prosil Tita, aby navštívil korintský sbor a dokončil sbírku, kterou oni naplánovali a která již začala. Dělal si starosti, aby splnili to, co slíbili skrze Boží milost působící na jejich srdcích. 6BC 1103.1

Aby nebyli předstiženi v štědrosti poměrně chudými Macedonskými sbory, Pavel jim nejenom píše, ale posílá Tita, aby se postaral o sbírku. Apoštol velmi toužil vidět u věřících vyváženost křesťanského charakteru. Chtěl, aby podali důkaz o své lásce a projevíli upřímnost své víry. Jako

učedníci v plné víře pravdy toužil v nich vidět živý pocit jejich povinnosti a odpovědnosti vůči Bohu za evangelium. Toužil, aby to v nich působilo jako moc Boží a aby mohli nést svědectví o své práci přinášením ovoce ke cti Boží. Jako křesťané nacházející se pod Božím vedením měli se vši pí-
lí splnit každou povinnost. ... 6BC 1103.2

Pavel nevydával žádné příkazy korintským bratřím. Ale předložil jim potřeby sboru v Jeruzalémě a ukázal jim, co dávali jiní, kteří měli méně výhod a méně schopnosti, než měli Korintští. Představil jim příklad jiných, aby je povzbudil k dávání. – Manuscript 12, 1900 6BC 1103.3

6. Kazatelé by měli učit štědrosti – V této kapitole je naučení také pro ty, kteří pracují v Božím díle. Pavel říká: „*Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve započal, tak také i dokonat při vás milost tuto*“ – to znamená, přimět vás k tomu, abyste oplývali milostí štědrosti. Zodpovědnost spočívá na kazatelích Krista, aby učili sbory ke štědrosti. Dokonce i chudí se mají účastnit dávání svých darů Bohu. Mají být účastníky Kristovy milosti v sebezapření, aby pomáhali těm, jejichž potřeba je naléhavější než jejich vlastní. Proč by chudým svatým mělo být odepřeno požehnání dávat a pomáhat těm, kteří jsou ještě chudší než oni sami? – Manuscript 28, 1894 6BC 1103.4

9. Kristova chudoba součástí jeho velké oběti – Apoštol je vyzval, aby uvažovali o Kristově příkladu. Velitel nebes obětoval sám sebe k životu ponížení a chudoby, aby mohl stát bok po boku padlého lidstva a obnovit mravní obraz Boží v člověku. Pán Ježíš se dobrovolně stal chudým, aby svým ponížením a svou smrtí na kříži mohl za nás zaplatit výkupné. 6BC 1103.5

Ať jsme bohatí nebo chudí, nikdy nesmíme zapomenout, že Kristova chudoba byla součástí jeho dědictví v lidské podobě. Nebyla to jenom jeho zrada v zahradě nebo jeho muka na kříži, jež byla podstatou smíření. Ponížení, jehož součástí byla také jeho chudoba, bylo zahrnuto v jeho velké oběti. Kristus nesl na své božské duši celou řadu utrpení, jež obklopovala jeho lidství. – Manuscript 12, 1900 6BC 1103.6

(Mt 11,28; Fp 2,5-8). Proč Kristus přišel jak chudý člověk – Když byl položen plán vykoupení, bylo rozhodnuto, že Kristus se neobjeví ve svém božském majestátu; protože by se pak nemohl spojit se zoufalými a trpícími. Musel přijít jako chudý člověk. Mohl se objevit ve svém vznešeném postavení, jaké zaujímal v nebeských dvorech; avšak ne, On musí dosáhnout největších hlubin lidského utrpení a chudoby, aby jeho hlas mohli slyšet obtížení a zklamání a aby se unavené, hříchem nakažené duši mohl zjevit jako Obnovitel, touha všech národů, Dárce pokoje. A těm, kteří touží po odpočinku a pokoji dnes stejně tak opravdově jako ti, kteří naslouchali jeho slovům v Judeji, říká: „*Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.*“ – Manuscript 14, 1897 6BC 1103.7

Kristova chudoba Pavlův mocný argument – Byl to apoštolův silný argument. Není to přikázání Pavlovo, ale Pána Ježíše Krista. Syn Boží opustil svůj nebeský domov, s jeho bohatstvím, počtou a slávou, a přiděl své božství lidstvím – ne aby žil v královských palácích, bez starosti nebo práce, a byl obklopen všemi výhodami, které lidská přirozenost vyžaduje. V nebeské radě se rozhodl, že se postaví v řadách chudých a utlačovaných, přijme svůj úděl se skromnými dělníky a vyučí se řemeslu svého pozemského otce, který byl tesař, stavitel. Přišel na svět jako znovu obnovitel charakteru a vnesl do celého jeho díla budování dokonalost, kterou chtěl vnést do charakterů proměněných jeho božskou mocí. 6BC 1103.8

Pavel představuje svůj vzor, svůj ideál. Kristus sám sebe vydal k životu chudoby, aby se oni mohli stát bohatými na nebeské poklady. Chce oživit jejich vzpomínky s ohledem na oběť za ně přinesenou. Kristus byl velitelem v nebeských dvorech, přesto přijal nejnižší postavení na tomto světě. Byl bohatý, avšak kvůli nám se stal chudým. Nebylo to duchovní bohatství, které opustil; vždy oplýval dary Ducha. Měl však chudý původ. Svět nikdy neviděl svého Pána bohatého. – Manuscript 98, 1899 6BC 1104.1

Bohatý v poznání – Kristus, Majestát nebes, se stal chudým, abychom my mohli jeho chudobou zbohatnout. Bohatými nejenom v darech, ale bohatými v poznání. 6BC 1104.2

To jsou ta bohatství, která Kristus usilovně touží, aby jeho následovníci obdrželi. Když opravdový hledač pravdy čte Slovo a otvírá svou mysl, aby přijala toto slovo, tehdy touží po pravdě celým svým srdcem. Jejich duše ovládne láska, soucit, něžnost, laskavost, křesťanská zdvořilost, jež budou základními prvky v nebeských příbytcích, které Kristus šel připravit pro ty, kteří Ho milují.

Jeho úmysl je stálý. Je rozhodnut stát na straně spravedlnosti. Pravda nachází svou cestu k srdci a je tam zasazena Duchem svatým, který je pravdou. Když srdce ovládne pravda, člověk podává neomylný důkaz o tom, že se stal správcem Kristovy milosti. – Manuscript 7, 1898 ^{6BC 1104.3}

12. Viz komentář EGW ke Sk 16,14. ^{6BC 1104.4}

16-18,23. Titus jde do Korintu – Pavlovo svědectví bylo přijato s velkou vážností, kvůli mnoha zjevením, která obdržel. Znal lépe než mnozí jiní potřeby na různých místech. Pavel však nechtěl převzít osobní zodpovědnost za vybírání tohoto příspěvku. Byl do značné míry nástrojem, který se přičinil, aby byly zavedeny tyto sbírky, ale aby nemohla být nalezena jakákoliv záminka k zlým řečem, Titus a jeho společníci... se odebrali do Korintu; protože v té době neexistoval žádný bezpečný způsob přepravování peněz. – Manuscript 101, 1906 ^{6BC 1104.5}

16-22. Pavel doporučuje Tita Korintským – Titus byl tak úspěšný ve vybírání darů mezi sbory v Macedonii, že Pavel po něm chtěl, aby navštívil Korint a pokračoval ve stejné práci. Jiný bratr, „*který měl velikou chválu v evangelium po všech sborích*“, a ještě další, „*kterého jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný*“, byl poslán, aby doprovázel Tita. Pavel napsal dopis Korintským doporučující jim tyto bratry, kteří se tak ochotně ujali tohoto těžkého úkolu. V tomto listě jim připomíná úsilí, které bylo vynaložené rok předtím, než byly vybrány příspěvky v Korintu. – Manuscript 101, 1906 ^{6BC 1104.6}

22. Viz komentář EGW k Ř 12,17. ^{6BC 1104.7}

2. Korintským 8, 9.

Nedovolte, aby vás sobecké pohnutky vedly k tomu, abyste zadrželi finanční prostředky, které jsou potřebné v neopracovaných polích. Když jste pokoušeni zadržet to, co je potřebné v zahraničních polích, studujte osmou a devátou kapitulu druhé epištoly ke Korintským a uče se, jak máte soupeřit se štědrým duchem, který učinil Macedonské ochotnými dávat „nad jejich možnost“ na dílo, které volalo o pomoc. – Manuscript 11, 1908 ^{6BC 1104.8}

2. Korintským 9.

2. Tisíce zapálených pochodní – Ti, kteří zastávají vlivná a zodpovědná postavení v církvi, by měli být prvními v díle Božím. Jestliže jednají neochotně, jiní nebudou pracovat vůbec. Jejich horlivost však podnítl velmi mnohé. Když jejich světlo bude zářit jasně, tisíce pochodní bude hořet plamenem. – SW April 5, 1904 ^{6BC 1104.9}

6 (1 Tm 6,19; Žd 11,26). Jak bude zářit koruna? – Odměna, sláva nebes udělená vítězům, bude přímo úměrná míře, v jaké představovali Kristův charakter světu. „Kdo skoupě rozsévá, skoupě i žítí bude.“ Děkujeme Bohu, že je naší výsadou rozsévat na zemi semeno, které bude sklizené ve věčnosti. Koruna života bude zářící nebo zastíněná, bude se skvíť mnoha hvězdami, nebo bude zářit několika drahokamy, podle našeho vlastního způsobu jednání. ^{6BC 1104.10}

Den po dni můžeme pokládat dobrý základ pro budoucnost. Sebezapřením, proječováním misijního ducha, shromažďováním veškerých možných dobrých skutků v našem životě, snažíme se tak představovat Krista svou povahou, čímž přivedeme mnoho duší pro pravdu, budeme si vážit odpovídající odměny. Na nás závisí, jak budeme kráčet v světle, abychom využili každou příležitost a přednost růst v milosti a v poznání našeho Pána Ježíše Krista, a tak budeme konat Kristovy skutky a zajistíme si poklad v nebesích. – RH Jan. 29, 1895 ^{6BC 1105.1}

7. Dávání skoupě je výsměchem Bohu – Bylo by lepší nedat vůbec nic, než dávat skoupě; protože jestliže dáváme nějakou část našich prostředků, když nemáme ducha ochotného dávání, zesměšňujeme Boha. Mějme na paměti, že máme co do činění s Tím, na němž závisí každé požehnaní, s Tím, který čte každou myšlenku srdce, každý záměr mysle. – RH May 15, 1900 ^{6BC 1105.2}

2. Korintským 10.

1,7-8. Viz komentář EGW ke Sk 18,1-3. *6BC 1105.3*

4. Viz komentář EGW k 1 K 3,9. *6BC 1105.4*

5. (Ko 3,10). Každá schopnost má odrážet božské myšlenky – Pro Boha bylo úžasnou věcí stvořit člověka, obdařit ho myslí. Boží sláva byla zjevena ve stvoření člověka k Božímu obrazu a v jeho vykoupení. Jedna duše má větší hodnotu než celý svět. Bůh stvořil člověka, aby každá jeho schopnost byla schopností božské mysle. Pán Ježíš Kristus je tvůrcem našeho bytí, je také původcem našeho vykoupení a každý, kdo vejde do Božího království, rozvine charakter, který je kopií Božího charakteru. Nikdo nebude moci přebývat s Bohem ve svatém nebi, pouze ti, kteří nesou jeho podobu. Ti, kteří budou vykoupeni, musí být také vítězi; musí být povznesenými, čistými, jedno s Kristem. – Letter 55, 1895 *6BC 1105.5*

Bůh je Původcem každé ušlechtilé myšlenky – Budou muži a ženy uvažovat nad tím, jak Bůh pohlíží na stvoření, jež učinil? On utvořil mysl člověka. Nevymyslíme ani jednu ušlechtilou myšlenku, která by nepocházela od Něj. Zná všechna tajemná hnutí lidské mysli, protože zda ji On neutvořil? Bůh vidí, že hřích ponížil a zkazil člověka, ale přesto na něj pohlíží s lítostí a soucitem; protože vidí, že ho má satan ve své moci. – Manuscript 56, 1899 *6BC 1105.6*

Síla intelektu – Intelekt povznesený, očištěný, nebesy usměrněný, je všestrannou silou k vybudování Božího království. Zvrácený intelekt má přesně opačný vliv; je zkázonosný pro lidskou sílu danou v důvěře, že bude rozmnožena horlivou prací ve věci dobra. Rozum klame a hubí. Bůh dal dostatečné množství darů, aby učinil lidi schopnými a moudrými kráčet vpřed a přesvědčivě a laskavě představovat Hospodinovy podivuhodné skutky všem, kteří Ho milují a jsou poslušni jeho přikázání. – Manuscript 63, 1900 *6BC 1105.7*

Komu se podřídít? – Satan nemůže působit na mysl nebo rozum, pokud mu to nedovolíme. – Manuscript 17, 1893 *6BC 1105.8*

Đábel bude zneužívat vaši mysl, pokud se mu poddáte. – Manuscript 2, 1893 *6BC 1108.9*

2. Korintským 11.

Neposuzovat přednosti lidí – 11. kapitola 2. epištoly ke Korintským obsahuje mnoho poučení. Prozrazuje nám, že lidé, kteří snadno pohlízejí na záležitosti lidskýma očima, mohou učinit velmi vážné chyby, jestliže se účastní díla, které Bůh neurčil, nýbrž odsoudil. Tímto dílem je odsuzování, vystoupení na soudní stolicí a vyhlášení rozsudku. Ó, jak mnohem lépe by bylo pro jejich duchovní pokrok, aby se dobře podívali na své vlastní nedostatky a vady charakteru pozorným zkoumáním vlastních srdcí, aby se z nich snažili odstranit břevno kritizování, zlé domněnky, zlé řeči, vydávání křivého svědectví, nenávisť a obviňování bratří. – Manuscript 142, 1897 *6BC 1105.10*

14. (Mt 24,24; J 10,4; viz kom. EGW k Ef 6,10-12). Čelit satanovu vrcholnému klamu – Satan přišel na poušť pokušení jako anděl světlosti, aby sváděl Krista; a k lidem stejně tak nepříjde v odpudivé podobě, jak je někdy představován, ale jako anděl světla. Přejde a bude se vydávat za Ježíše Krista, konajíce mocné divy; a lidé před ním padnou a budou ho uctívat jako Ježíše Krista. Bude nám přikázáno, abychom uctívali tuto bytost, kterou svět bude oslavovat jako Krista. Co budeme dělat? – Řekněte jim, že Kristus nás varoval právě před tímto nepřítelem, který je nejhorším nepřítelem člověka, který však prohlašuje, že je Bohem; a že když se Kristus objeví, přijde s mocí a velikou slávou, doprovázen deseti tisíckrát deseti tisíci andělů a tisíců tisíců; a že když přijde, poznáme jeho hlas. – RH Dec. 18, 1888 *6BC 1105.11*

(Mt 7,15; 2 Te 2,7-12). Neklamná zkouška – Satan sestoupí v těchto posledních dnech, aby působil s veškerým klamem nepravosti v těch, kteří hynou. Jeho satanský majestát činí před zraky falešných proroků a před zraky lidí zázraky, prohlašuje, že je skutečně samotným Kristem. Satan udělí svou moc těm, kteří mu pomáhají v jeho podvodech; proto tedy ti, kteří tvrdí, že mají velkou Boží moc, mohou být rozeznáni pouze velkým odhalitelem – zákonem JHVH. Pán nám říká, že

kdyby bylo možné, chtěli by svést i vyvolené. Beránčí roucho se zdá být tak skutečné, tak opravdové, že vlk může být rozeznán pouze tehdy, když jdeme k Božímu velkému mravnímu měřítku a tam zjistíme, že jsme přestupníky Hospodinova zákona. – RH Aug. 25, 1885 ^{6BC 1106.1}

Příprava na závěrečné dějství – Tento svět je divadlem. Herci, obyvatelé tohoto světa, se připravují sehrát svou roli v posledním velkém dramatu. Ztratili Boha ze svých očí. Neexistuje jednota záměrů, kromě účasti lidí spolčených k tomu, aby dospěli ke svému zániku. Bůh to pozoruje. Jeho úmysly týkající se jeho vzbouřených poddaných budou splněny. Svět není odevzdán do rukou lidí, i když Bůh dovoluje prvkům zmatku a nepořádku, aby po určitou dobu vládly. Síly zezdola působí, aby navodily poslední velké scény dramatu – satan přijde jako Kristus a působí se všelikým podvodem nepravosti v těch, kteří se spojili dohromady s tajnými společnostmi. Ti, kteří podlehnou vášním pro tato spojení, uskutečňují plány nepřítele. Příčina vyvolává následek. – Letter 141, 1902 ^{6BC 1106.2}

(Ef 6,10-12). Vyžaduje se neustálá bdělost – (Citace Ef 6,10-12). Každý, kdo se postavil pod Kristův krví potřísněný prapor, vstoupil do boje, který vyžaduje neustálou bdělost. Satan je rozhodnut vést tento boj až do konce. Přijde jako anděl světla, prohlašuje se za Krista, bude svádět svět. Jeho triumf bude však krátký. Žádná bouře ani vichřice nemůže pohnout těmi, jejichž nohy jsou postaveny na zásadách věčné pravdy. Budou schopni obstát v této době téměř všeobecného odpadnutí. – Manuscript 74, 1903 ^{6BC 1106.3}

14-15. Viz komentář EGW k Mt 7,21-23. ^{6BC 1106.4}

23-30. Pavlova neochvějná odvaha – Získejme odvahu ze zkušenosti apoštola Pavla. Procházel mnohými zkouškami. Byl neúnavným pracovníkem a neustále cestoval, někdy skrze nehostinné oblasti, někdy po vodě, v bouři a vichřici. Jeho úděl byl daleko těžší než náš, protože cestování tehdy nebylo tak pohodlné, jako je dnes. Pavel však nedovolil, aby mu něco bránilo v konání jeho díla. – Letter 107, 1904 ^{6BC 1106.5}

2. Korintským 12.

1. (Fp 3,8). Pavel vyučován Duchem svatým – Apoštol Pavel, který obdržel mnoho zjevení od Pána, se setkával s obtížemi z různých stran a uprostřed všech jeho zápasů a znechucení neztratil svou víru a důvěru v Boha. Pod zvláštním vyučováním Ducha svatého, byl jeho úsudek očištěn, zúšlechťen, povznesen a posvěcen. Výmysly lidských bytostí a nepřítele vůči němu byly pro něho kázeňskými a výchovnými prostředky a on prohlašuje, že takto získal nejvyšší vzdělání, protože učinil Pána Ježíše svou oporou. „*Nýbrž,*“ prohlašuje, „*všecky věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého.*“ Jak velice toto evangelium zúrodňuje zahradu duše, umožňující jí přinášet nejdrahocennější ovoce. – Letter 127, 1903 ^{6BC 1106.6}

1-4. Pavel káže s mocí – Prostřednictvím Pavla Bůh předával mnohé podivuhodné lekce pro naše poučení. Ve svých viděních Pavel viděl mnoho věcí, o kterých člověku nepřísluší mluvit. Ale mnoho jiných věcí, které viděl v nebeských dvorech, byly vetkány do jeho učení. Pravda zazářila z jeho rtů jako ostrý, dvousečný meč. Dojmy, které učinil na jeho mysl Duch svatý, byly silné a živé a byly předloženy lidem takovým způsobem, který nikdo jiný nemohl představit. Pavel mluvil v dokázání Ducha a s mocí. – Letter 105, 1901 ^{6BC 1106.7}

(1 K 9,27). Pavel zůstal pokorným – Apoštol Pavel byl vysoce poctěn Bohem, byl uchvácen ve svatém vidění do třetího nebe, kde pohlížel na scény, jejichž sláva nesmí být zjevena smrtelníkům. Přesto ho toto všechno nevedlo k vychloubanosti nebo sebedůvěře. Uvědomoval si důležitost neustálé bdělosti a sebezapření, a jasně prohlašuje: „*Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ – RH May 3, 1881 ^{6BC 1107.1}

(Fp 3,12; 1 Tm 1,15). Pavel měl velmi skromné mínění o svém vlastním růstu v křesťanském životě. Říká: „*Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonale byl.*“ Mluví o sobě jako o největším z hříšníků. Přesto byl Pavel Pánem vysoce poctěn. Byl uchvácen ve svatém vidění do třetího nebe a tam se mu dostalo zjevení božské slávy, kterou mu nebylo dovoleno oznámit. – ST Jan. 11, 1883 ^{6BC 1107.2}

(Ř 16,25; Ef 3,8-9; Ko 1,26). Skrytá tajemství zjevena – Tajemství, která byla po věky skrytá, mu (Pavlovi) byla zjevena a kolik jen mohl snést z Božích skutků a jeho jednání s lidskými myslími, oznamoval. Pán řekl Pavlovi, že musí zvěstovat mezi pohany nevystižitelná bohatství Kristova. Světlo bylo dáno pohanům. To je to tajemství skryté od věků. – ST Jan. 30, 1912 6BC 1107.3

4. (kap. 4,17-18). Nepopsatelná sláva nebes – Pavel viděl nebesa a v rozhovoru o této slávě nejlepší věci, kterou mohl učinit, bylo nesnažit se ji popsat. Říká nám, že čeho oko nevidělo ani ucho neslyšelo, ani nevstoupilo na srdce člověka, to Bůh připravil pro ty, kteří Její milují. A tak můžete namáhat svou představivost, můžete pokoušet své nejlepší schopnosti, aby přijaly a uvažovaly o břemenu věčné slávy, a přesto vaše omezené smysly, slabé a unavené námahou, ji nemohou uchopit, protože tam za ní je nekonečno. Odhalování slávy a vynášení drahocenných pokladů Božího slova zabere celou věčnost. – Manuscript 13, 1888 6BC 1107.4

7-9. (viz kom. EGW ke Sk 9,8-9). Pavlovo utrpení nebylo odňato – Pavel měl tělesné utrpení; jeho zrak byl špatný. Myslel si, že skrze horlivou modlitbu by tato těžkost mohla být odstraněna. Ale Pán měl svůj vlastní plán a řekl Pavlovi: Nemluv už více se mnou o této věci. Má milost ti stačí. Uschopním tě nést tuto slabost. – Letter 207, 1899 6BC 1107.5

Bolestné překážky v Pavlově práci – Hluboký smutek stále spočíval na mysli a srdci Pavla kvůli jeho obavám o korintský sbor. Když byl ve Filippis, začal psát pro ně svou druhou epištolu, protože na jeho duši vložili velké břemeno. Sklíčenost ducha, již apoštol trpěl, byla však ve velké míře přisuzována tělesným slabostem, které ho učinily velmi neklidným, když se neúčastnil aktivní služby. Když však pracoval pro záchranu duší, povznášel se nad tělesnou slabost. Cítil, že nemoc, následkem které trpěl, byla pro něho obrovskou překážkou v jeho velkém díle a opakovaně prosil Pána, aby mu ji odňal. Bůh však neuznal za vhodné odpovědět na jeho modlitby v této záležitosti, přesto však mu dal ujištění, že božská milost bude pro něho dostatečná. – LP 175-176 6BC 1107.6

2. Korintským 13.

5. (kap. 2,11). Satanovy malé klíny – Ti, kteří nemají čas, aby věnovali pozornost svým vlastním duším, aby sami sebe denně zkušovali, zda zůstávají v Boží lásce a zda se nacházejí v dosahu světla, budou mít čas na to, aby se poddali satanovým našeptáváním a pracovali podle jeho plánů. 6BC 1107.7

Satan sám vnikne pomocí malých klínů, kterými rozšíří místo pro sebe. Tyto svůdné triky satana budou vneseny do zvláštního Božího díla v této době. – Manuscript 16, 1890 6BC 1107.8

Galatským 1.

6-7. Problémy v Galacii – Téměř v každém sboru byli někteří členové, kteří byli rodem Židé. K těmto obráceným našli židovští učitelé snadný přístup, a skrze ně získali podporu ve sborech. Bylo nemožné biblickými argumenty vyvrátit učení hláсанé Pavlem; proto se uchýlili k naprosto nevybíravým prostředkům, mařili jeho vliv a oslabili jeho autoritu. Tvrdili, že nebyl Ježíšovým učedníkem a že od Něj neobdržel žádné pověření; přesto, že se opovážil učit nauky přímo odporující těm, které hlásal Petr, Jakub a ostatní apoštolé. Takto židovství poslové sklízeli úspěch v odvedení mnohých obrácených křesťanů od jejich učitele evangelia. A když už dosáhli tohoto bodu, přiměli je, aby se vrátili k zachovávaní ceremoniálního zákona jako nezbytného prostředku pro jejich spasení. Víra v Krista a poslušnost vůči zákonu deseti přikázání byla považována za méně důležité. Rozdělení, kacířství a smyslnost rychle získávaly půdu mezi věřícími v Galacii. 6BC 1108.1

Pavlova duše byla zneklidněná, když viděl zlo, které rychle hrozilo zničením těchto sborů. Okamžitě napsal Galatským, odhalující jejich falešné teorie, a s velkou přísností napomínal ty, kteří odešli od víry. – LP 188-189 6BC 1108.2

17-18. Viz komentář EGW ke Sk 9,25-27. 6BC 1108.3

Galatským 2.

1-10. (Sk 15,4-29). Pavlova moudrost – Pavel... popisuje svou návštěvu Jeruzaléma, aby zajistil vyřešení právě těch otázek, které nyní znepokojují sbory v Galacii, pokud jde o to, zda by se pohané měli podrobit obřízce a zachovávat ceremoniální zákon. Toto byl jediný příklad, v kterém se Pavel podřídil úsudku ostatních apoštolů jako vyššímu, než je jeho vlastní. Nejprve usiloval o rozhovor mezi čtyřmi očima, v němž chtěl předložit záležitost po všech stránkách před vedoucími apoštoly – Petrem, Jakubem a Janem. S prozíravou moudrostí dospěl k přesvědčení, že jestliže tito lidé budou přivedeni k zaujetí správného postoje, všechno bude získáno. Kdyby nejprve předložil tuto otázku před celou radu, došlo by k rozdělení názorů. Vyvolal již silné předsudky, protože nevynucoval obřízku na pohanech, a proto byli mnozí přivedeni k tomu, aby se postavili proti němu. Takto by cíl jeho návštěvy mohl být zmařen a jeho užitečnost by byla značně překažena. Ale tito tři vedoucí apoštolé, proti kterým nebyly namířeny takové předsudky, měli být sami získáni pro správné postavení, předložili tuto záležitost před radu, a získali od všech souhlas v rozhodnutí nechat pohany osvobozené od povinnosti zachovávat ceremoniální zákon. – LP 192-193 6BC 1108.4

11-12. (Jk 1,8; viz kom. EGW ke Sk 21,20-26). Když silní mužové váhají – Dokonce i ti nejlepší mužové, když jsou ponecháni sami sobě, činí závažné chyby. Čím větší zodpovědnost je vložena na lidský nástroj, tím vyšší je jeho postavení přikazovat a ovládat a tím určitě vykoná větší zlo v zneužívání mysli a srdcí, jestliže pozorně nenásleduje cestu Páně. V Antiochii Petr zklamal v zásadách poctivosti. Pavel musel odolávat jeho zhoubnému vlivu tváří v tvář. Je to zaznamenáno proto, aby jiní z toho mohli mít užitek a aby toto poučení mohlo být výstrahou pro lidi ve vysokém postavení, aby neslevovali v poctivosti, ale pevně se drželi zásad. 6BC 1108.5

Není to divné, že Petr po všech svých selháních, po svém pádu a po své nápravě, po svém tak dlouhém působení, po své důvěrné známosti s Kristem, po svém poznání Kristova čistého, jasného, uplatňování zásad; po všem poučení, jehož se mu dostalo, při všech darech, při všem poznání a velkém vlivu, jež nabyt kázáním a vyučováním Slova, že přešel bez povšimnutí a vyhnul se zásadám evangelia, z obavy před člověkem, nebo proto, aby si získal jeho úctu? Není to divné, že zakolísal a byl dvoustranný ve svém názoru? Kéž by Bůh dal, aby si každý uvědomil svou vlastní, osobní bezmocnost řídit svou vlastní loď přímo a bezpečně do přístavu. Kristova milost je nezbytná každý den. Pouze jeho nesrovnatelná milost může ochránit naše nohy před pádem. – Manuscript 122, 1897 6BC 1108.6

16. (kap. 3,10-13; Ř 3,19-28; 5,1). Není místa pro soběstačnost – Jsme ospravedlněni skrze víru. Duše, která chápe smysl těchto slov, nebude nikdy soběstačná. Nejsme ani schopni sami myslit cokoli o sobě samých. Duch svatý je naší schopností v díle budování charakteru, v utváření charakteru podle božské podobnosti. Když si myslíme, že jsme sami schopni utvářet svou vlastní zkušenost, činíme velkou chybu. Nemůžeme nikdy sami získat vítězství nad pokušením. Avšak ti, kteří mají opravdovou víru v Krista, budou puzeni Duchem svatým. Duše, v jejímž srdci přebývá víra, vyrostle v překrásný chrám pro Pána. Je ovládána Kristovou milostí. Bude růst přímo úměrně tomu, jak bude záviset na vyučování Ducha svatého. – Manuscript 8, 1900 6BC 1109.1

20. (Fp 1,21; Ko 3,3; viz kom. EGW ke Zj 3,1). Největší dílo na světě – Veškeré dobro v mužích a ženách, je ovocem působení Ducha svatého. Duch nás učí zjevovat spravedlnost v našich životech. Největší dílo, které může být vykonáno v našem světě, je oslavování Boha prožíváním Kristova charakteru. Bůh učiní dokonalými pouze ty, kteří zemřeli vlastnímu „já“. Ti, kteří jsou ochotni to učinit, mohou říci: „*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.*“ – Manuscript 16, 1900 6BC 1109.2

Galatským 3.

6-9. Viz komentář EGW k Ř 8,15. 6BC 1109.3

8. Viz komentář EGW k Gn 12,2-3; Sk 15,11. 6BC 1109.4

10-13. Viz komentář EGW ke kap. 2,16; Ř 3,19-28. 6BC 1109.5

13. Viz komentář EGW k 2 K 3,7-18; Žd 13,11-13. ^{6BC 1109.6}

19. Viz komentář EGW k 2 K 3,7-11. ^{6BC 1109.7}

24. (kap. 2,16; Ř 3,19-28). **Zákon poukazuje na Krista** – Zákon nemá žádnou moc odpustit přestupníkovi, ale vede ho k Ježíši Kristu, který mu říká: Vezmu tvoje hříchy a sám je ponesu, jestliže mě přijmeš jako svého Zástupce a Ručitele. Vrať se ke své věrnosti a Já ti připočtu svou spravedlnost. – RH May 7, 1901 ^{6BC 1109.8}

Který zákon je pěstounem? – Byla jsem otázkána ohledně zákona v epištole ke Galatským. Který zákon je pěstounem, jež nás vede ke Kristu? Odpovídám: Oba – ceremoniální i mravní zákon deseti přikázání. ^{6BC 1109.9}

Kristus byl základem celého židovského systému. Ábelova smrt přišla jako důsledek Kainova odmítnutí přijmout Boží plán ve škole poslušnosti, aby mohl být spasen krví Ježíše Krista, znázorněnou přinášením obětí poukazujícími na Krista. Kain odmítl prolévání krve, která symbolizovala Kristovu krev prolitou za svět. Celá tato ceremonie byla ustanovena Bohem a Kristus se stal základem celého systému. To je počátek jeho díla jako vychovatele, aby přivedl hříšné lidské nástroje k uvažování o Kristu. ^{6BC 1109.10}

Všichni, kteří měli jakékoliv spojení se službou ve svatyni, byli neustále poučováni ohledně Kristovy přímluvy ve prospěch lidstva. Tato služba byla určena k tomu, aby v každém srdci probudila lásku k Božímu zákonu, který je zákonem jeho království. Přinášení obětí bylo názornou ukázkou Boží lásky zjevené v Kristu – v trpící, umírající oběti, která na sebe vzala hřích, jímž se člověk provinil, Tento nevinný byl učiněn za nás hříchem. ^{6BC 1109.11}

V hloubání o tomto velkém tématu spasení vidíme Kristovo dílo. Nejenom zaslíbený dar Ducha, ale rovněž i příroda a povaha této oběti a prostřednické dílo jsou tématem, které by měly vyvolat v našich srdcích povznesené, posvěcené, vznešené myšlenky o Božím zákoně, který obsahuje požadavky vůči každé lidské bytosti. Přestoupení tohoto zákona v malém skutku požívání zapovězeného ovoce přineslo na člověka a na zemi následky neposlušnosti vůči svatému Božímu zákonu. Povaha prostřednického díla by měla u člověka stále vyvolávat obavy vykonat nejmenší skutek neposlušnosti vůči Božímu požadavku. ^{6BC 1109.12}

Měli bychom mít jasné porozumění toho, co je hřích, a měli bychom se vyvarovat toho, abychom ani tím nejmenším způsobem nepřekročili hranice mezi poslušností a neposlušností. ^{6BC 1109.13}

Bůh chce, aby každý člen jeho stvoření rozuměl velkému dílu nekonečného Božího Syna v obětování svého života pro spasení světa. „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protoť svět nezná nás, že jeho nezná.*“ (1 J 3,1) ^{6BC 1110.1}

Když hříšník vidí v Kristu ztělesnění nekonečné a nezištné lásky a shovívavosti, v jeho srdci se probudí pocit vděčnosti následovat Krista tam, kam ho vede. – Manuscript 87, 1900 ^{6BC 1110.2}

Především mravní zákon – „*A tak Zákon pěstounem naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlněni byli.*“ V tomto textu Písma mluví Duch svatý skrze apoštola především o mravním zákonu. Zákon nám odhaluje hřích a vyvolává v nás uvědomění si potřeby Krista, utíkáme se k němu pro odpuštění a pokoj projevováním lítosti vůči Bohu a vírou vůči našemu Pánu Ježíši Kristu. ... ^{6BC 1110.3}

Zákon deseti přikázání není dán ani tak proto, abychom na něho pohlíželi z pohledu zákazů jako ze strany milosrdenství. Jeho zákazy jsou jistou zárukou štěstí v poslušnosti. Když jsme přijati v Kristu, působí v nás čistotu charakteru, což nám přinese radost po celé věčné věky. Pro poslušné je ochranným valem. V něm spatřujeme dobrotu Boha, který tím, že zjevuje lidem neměnné zásady spravedlnosti, se je snaží ochránit před zlem, které je výsledkem přestoupení. ^{6BC 1110.4}

Nemáme pohlížet na Boha jako na toho, který čeká na to, aby mohl potrestat hříšníka za jeho hřích. Hříšník sám na sebe snáší trest. Jeho vlastní činy uvádějí do pohybu běh okolností, které přinesou jistý výsledek. Každý čin přestoupení působí zpětně na hříšníka, vyvolává v něm změnu charakteru a usnadňuje mu další přestoupení. Lidé tím, že si volí hřích, se oddělují od Boha, odřezávají se od zdroje požehnání a jistým výsledkem je pak záhuba a smrt. ^{6BC 1110.5}

Zákon je vyjádřením Boží myšlenky. Když ho přijímáme v Kristu, stává se naší myšlenkou. Povznese nás nad moc přirozených tužeb a sklonů, nad pokušení, která vedou k hříchu. – Manuscript 23a, 1896 ^{6BC 1110.6}

Vztah dvou zákonů – Není to tak nezbytné porozumět přesným podrobnostem týkajících se vztahu dvou zákonů. Daleko větší význam má skutečnost, zda víme, že přestupujeme Boží zákon, zda jsme poslušni nebo neposlušni vůči svatým přikázáním. – Letter 165, 1901 6BC 1110.7

24-26. (kap. 6,14; 1 J 3,4). Kristus jediným lékem – Když je mysl přivedena ke kříži Golgoty, Kristus je nedokonalým pohledem spatřen na hanebném kříži. Proč zemřel? Následkem hříchu. Co je to hřích? Přestoupení zákona. Tehdy jsou oči otevřeny, aby spatřily pravou povahu hříchu. Zákon byl přestoupen, nemůže však odpustit hříšníkovi. Je naším pěstounem, odsuzujícím nás k trestu. Kde je lék? Zákon nás přivádí ke Kristu, který visel na kříži, aby byl mohl udělit svou spravedlnost padlému, hříšnému člověku a tak představit lidi svému Otci ve svém spravedlivém charakteru. – Manuscript 50, 1900 6BC 1110.8

Galatským 4.

10. Viz komentář EGW k Ř 8,17. 6BC 1110.9

24-31. Viz komentář EGW k Ř 8,15-21. 6BC 1110.10

Galatským 5.

1. Viz komentář EGW k Ř 8,15-21. 6BC 1110.11

1-2. (1 K 1,10-13). Spor o obřízku – Začaly rovněž povstávat oddělené skupiny díky vlivu židovských učitelů, které zdůrazňovaly, aby ti, kteří se obrátili na křesťanství, zachovávali ceremoniální zákon v otázce obřízky. Stále trvali na tom, že prvotní Izrael byl vyvýšeným a upřednostněným dítětem Abraháma a měli právo na všechna jemu udělená zaslíbení. Upřímně si mysleli, že když přijmou tento pozemský prostředek mezi Židy a křesťany, že se jim podaří odstranit opovržení, které spočívá na křesťanství, a tím k sobě přitáhnou velký počet Židů. 6BC 1110.12

Hájili svá stanoviska, která byla v opozici vůči těm, které zastával Pavel, poukazující na to, že jednání apoštola v přijímání pohanů do církve bez obřízky, více bránilo ostatním Židům v přijetí víry, než byly přírůstky pohanů. Takto omlouvali svou opozici vůči výsledkům klidných úvah Bohem uznaných služebníků. Nechtěli uznat, že Kristovo dílo zahrnuje celý svět. Tvrdili, že byl Spasitelem pouze Židů; proto zastávali názor, že pohané by měli přijmout obřízku dříve, než mohou být připuštěni k výsadám Kristovy církve. 6BC 1110.13

Po rozhodnutí rady v Jeruzalémě ohledně této otázky mnozí stále ještě zastávali tento názor, ale pak již dále neprosazovali svou opozici. Rada při této příležitosti rozhodla, že obrácení z židovské církve mohou zachovávat předpisy Mojžíšova zákona, pokud budou chtít, zatímco tyto předpisy by neměly být učiněny závaznými pro obrácené z pohanů. Opoziční skupina toho nyní využila, aby zdůraznila rozdíl mezi zachovávatelem ceremoniálního zákona a těmi, kteří ho nezachovávali, tvrdíce, že ti druzí byli více vzdáleni od Boha než ti první. 6BC 1111.1

Pavlovo rozhořčení bylo probuzeno. Jeho hlas zazněl v přísném pokárání: „*Budete-li se obřezovati, Kristus vám nic neprospěje.*“ Tato skupina zastávající názor, že křesťanství je bezcenné bez obřízky, se postavila proti apoštolu a on jim musel čelit v každém sboru, který založil anebo navštívil: v Jeruzalémě, Antiochii, Galacii, Korintu, Efezu a Římě. Bůh ho pudil ke konání velkého díla hlásání Krista a jeho ukřižování; obřízka nebo neobřízka nic neznamenal. Židovská skupina pohlížela na Pavla jako na odpadlíka, usilujícího o zboření rozdělující zdi, kterou Bůh ustanovil mezi Židy a světem. Navštěvovali každý sbor, který založil, a působili rozdělení. Tvrdíce, že účel světi prostředky, rozšiřovali falešná obvinění proti apoštolu a snažili se mu způsobit špatnou pověst. Když Pavel při navštěvování sborů následoval tyto horlivé a nesvědomitě odpůrce, setkal se s mnohými, kteří na něho pohlíželi s nedůvěrou, a s některými, kteří dokonce pohrdali jeho prací. 6BC 1111.2

Tato rozdělení, týkající se ceremoniálního zákona a vztahující se k zásluhám různých kazatelů vyučujících učení o Kristu, způsobila apoštolu mnoho starostí a tvrdé práce (citace 1 K 1,10-13). – LP 121-122 6BC 1111.3

6. (Fp 2,12; 1 Tm 6,12; Tt 2,14; Jk 2,14-20; 1 Pt 1,22; Zj 2,2; viz kom. EGW k Tt 1,9-11). Biblické náboženství znamená neustálou práci – Pravá víra vždy působí skrze lásku. Když se díváte na Golgotu, nenechá to v klidu vaši duši, aniž byste splnili povinnosti, aniž byste se uložili k spánku, ale zrodí víru v Ježíše, víru, která působí, očišťující duši od bahna sobectví. Když se chopíme Krista vírou, naše dílo teprve začíná. Každý člověk vlastní zkažené a hříšné návyky, které musí být přemoženy silným bojem. Každá duše musí bojovat boj víry. Jestliže je někdo Kristovým následovníkem, nemůže být přísný v jednání, nemůže být necitlivý, zbavený soucitu. Nemůže být hrubý ve své řeči. Nemůže být plný okázalosti a samolibosti. Nemůže být panovačný a nemůže též používat hrubá slova, kritizovat a odsuzovat. ^{6BC 1111.4}

Práce lásky vyvěrá z působení víry. Biblické náboženství znamená neustálou práci. „*Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, jenž jest v nebesích.*“ (Mt 5,16) „*S bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své.*“ Máme být horlivě následovnými dobrých skutků; máme se snažit vynikat v dobrých skutcích. A pravý Svědek říká: „*Znám skutky tvé.*“ ^{6BC 1111.5}

Je pravdou, že naše přílišná činnost nám sama o sobě nezajistí spasení, tak je také pravdou, že víra, která nás pojí s Kristem, bude duši povzbuzovat k činnosti. – Manuscript 16, 1890 ^{6BC 1111.6}

17. (Ef 6,12). Tvrdý boj v křesťanském životě – Život křesťana není zcela klidný. Musí čelit nelítostným bojům. Útočí na něj krutá pokušení. „*Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu.*“ Čím více se přibližujeme závěru dějin této země, tím klamnější a lstivější budou útoky nepřitele. Jeho útoky budou sílit, budou zuřivější a stále častější. Ti, kteří odporují světlu a pravdě, se stanou stále více zatvrzelejšími a nezaopatřeny a stále více zahořklými proti těm, kteří milují Boha a zachovávají jeho přikázání. – Manuscript 33, 1911 ^{6BC 1111.7}

22-23. (Ef 5,9). Uvnitř přebývající Duch – Působení Ducha svatého je Kristovým životem v duši. Nevidíme Krista a nemluvíme s Ním, ale jeho svatý Duch je právě tak blízko nás na jednom místě jako i na každém jiném. Působí uvnitř a skrze každého, kdo přijímá Krista. Ti, kteří znají uvnitř přebývajícího Ducha, zjevují ovoce Ducha – lásku, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrotu, věrnost. – Manuscript 41, 1897 ^{6BC 1112.1}

Galatským 6.

1-2. (Žd 12,12-13). Pracujte v duchu tichosti – (Citace Ga 6,1). Obnovení nemůže být vykonáno pyšným, příliš horlivým, mistrným způsobem, ale v duchu tichosti. Nezavrhuj svého bratra stranou, říkajíce: On mě zklamal, a proto se mu nebudu namáhat pomoci (citace Ga 6,2). – Manuscript 117a, 1901 ^{6BC 1112.2}

7. Viz komentář EGW k Ex 4,21; 20,16. ^{6BC 1112.3}

7-8. (Ř 2,6; viz kom. EGW k Sd 16). Žeň odporu – Duch Boží drží zlo pod kontrolou svědomí. Když se člověk vyvyšuje nad vliv Ducha, sklízí žeň nepravosti. Na takového člověka má Duch stále menší a menší vliv, aby ho zadržel před setím semen neposlušnosti. Varování mají nad ním stále menší moc. Postupně ztrácí svou bázeň před Bohem. Rozsévá tělu; a bude žití porušení. Žeň semen, které sám zasel, dozraje. Pohrdá Božími svatými přikázáními. Jeho masité srdce se stane srdcem kamenným. Odpor vůči pravdě ho utvrdí v nepravosti. Protože lidé rozsévají semena zla, nezákonnost, zločinnost a násilí převládalo v předpotopním světě. ^{6BC 1112.4}

Všichni by měli pochopit proces, kterým je duše zničena. Není to následkem nějakého nařízení, který Bůh vydal proti člověku. Nečiní člověka duchovně slepým. Bůh dává dostatek světla a důkazů, aby člověk mohl rozlišit pravdu od bludu. Nenutí však člověka přijmout pravdu. Nechává ho, aby si svobodně zvolil dobro či zlo. Jestliže člověk odporuje důkazům, které jsou dostatečné k tomu, aby vedly jeho úsudek správným směrem, a přesto si zvolí zlo jednou, učiní to podruhé snadněji. Potřetí se ještě dychtivěji vzdálí od Boha a rozhodne se, že bude stát na straně satana. A v tomto směru bude pokračovat tak dlouho, dokud nebude utvrzen ve zle a neuvěří v lež, kterou bude pěstovat jako pravdu. Jeho odpor přinesl svou žeň. – Manuscript 126, 1901 ^{6BC 1112.5}

(Zj 3,21). Otázka života a smrti – (Citace Ga 6,7-8). Podivuhodná pravda! Toto je dvousečný meč, který tne na obě strany. Tato otázka života a smrti stojí před celou lidskou rasou. Volba, kterou učiníme v tomto životě, je naší volbou pro celou věčnost. Obdržíme buď věčný život anebo věčnou smrt. Neexistuje žádná střední cesta, žádná druhá zkušební doba. Jsme vyzváni, abychom zvítězili v tomto životě tak, jako zvítězil Kristus. Nebesa nám poskytla hojné příležitosti a výsady, abychom mohli zvítězit tak, jako zvítězil Kristus, a mohli se spolu s Ním posadit na jeho trůn. Abychom však mohli zvítězit, nesmí být v našem životě žádného hýčkání tělesných sklonů. Veškeré sobectví musí být odstraněno i s kořeny. – Letter 156, 1900 6BC 1112.6

14. (viz kom. EGW ke kap. 3,24-26; J 3,14-17; 12,32; Ef 2,8-9; Zj 12,10). Kříž zdrojem síly – V Kristově kříži vidíme naši účinnost, náš nevyčerpatelný zdroj síly. – Letter 129, 1898 6BC 1112.7

Záruka úspěchu – V Kristově kříži vidíme jedinou jistou záruku na jednotlivé znamenitosti a zdar. A čím více je srdce ovládnuto Kristem, tím jistějším je poklad ve věčném světě. – Letter 129, 1897 6BC 1112.8

(Fp 1,21). Pavel živým příkladem pro každého křesťana – Pavel byl živým příkladem toho, čím může být každý opravdový křesťan. Žil pro Boží slávu. Jeho slova zaznívají jako hudba až do naší doby: „*Žít pro mne je Kristus.*“ „*Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.*“ Ten, který byl kdysi pronásledovatelem Krista v osobě jeho svatých, nyní vyzvedává před světem Kristův kříž. Pavlovo srdce hořelo láskou k duším, a proto vložil veškerou svou sílu do obrácení lidí. Nikdy nežil sebeodříkavější, horlivější, vytrvalejší pracovník. Jeho životem byl Kristus; konal Kristovy skutky. Všechna přijatá požehnání byla ceněna jako tak mnohé přednosti, aby byla použita k požehnání jiných. – RH May 29, 1900 6BC 1112.9

(Iz 45,21-22; Mt 16,24; J 1,29). Pohled' a žij – Kristus visící na kříži byl evangeliem. A tak máme poselství: „*Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hříchy ze světa.*“ Nebudou mít členové naší církve své oči upřeny na ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Spasitele, v Němž se soustředují jejich naděje na věčný život? To je naše poselství, náš argument, naše učení, naše varování pro zatvrzelé, naše povzbuzení pro zarmoucené, naděje pro každého, kdo věří. Jestliže se nám podaří probudit zájem v lidských myslích, který je přiměje k tomu, aby upřeli svůj zrak na Krista, můžeme ustoupit stranou a jen je prosit, aby stále upírali svůj zrak na Beránka Božího. Takto obdrží své poučení. „*Kdo chce přijít za mnou, zapři sám sebe, a vezmi svůj kříž, a následuj mne.*“ Ten, jehož oči jsou upřeny na Ježíše, opustí všechno. Zemře sobectví. Bude věřit všem Božím slovům, která jsou tak slavně a úžasně vyvýšena v Kristu. 6BC 1113.1

Když hříšník spatří Ježíše takového, jaký je, jako naprosto soucitného Spasitele, jeho duše se zmocní naděje a jistota. Bezmocná duše se odevzdá Ježíši bez jakýchkoliv výhrad. Nikdo, kdo neodvrátí svůj zrak od ukřižovaného Ježíše Krista, nemůže zůstat v pochybnosti. Nevěra je pryč. – Manuscript 49, 1898 6BC 1113.2

(Ž 85,10; viz kom. EGW k Jk 2,13). Kristův kříž hýbá světem – Kříž Golgoty vyzývá a nakonec porazí každou pozemskou a pekelnou moc. V kříži se soustředí všechny vlivy a z něho všechny vlivy vycházejí. Je velikým středem přitažlivosti, protože na něm Kristus položil svůj život za lidské pokolení. Tato oběť byla přinesena za účelem obnovení člověka k jeho původní dokonalosti. Ba co víc, byla přinesena proto, aby mu dala úplnou proměnu charakteru, činíce ho více než vítězem. 6BC 1113.3

Ti, kdo v Kristově síle přemohou velkého nepřítele Boha i člověka, zaujmou v nebeských dvorech vyšší postavení než andělé, kteří nikdy nepadli. 6BC 1113.4

Kristus prohlašuje: „*A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.*“ Jestliže kříž nenajde vliv ve své vlastní přízni, vytvoří si tento vliv. Z pokolení do dalších pokolení byla pravda pro tuto dobu zjevována jako přítomná pravda. Kristus na kříži se stal prostředkem, díky kterému se milosrdenství a pravda spolu potkaly a spravedlnost a pokoj se navzájem políbily. To je prostředek, který má hýbat světem. – Manuscript 56, 1899 6BC 1113.5

17. Viz komentář EGW ke Sk 9,8-9. 6BC 1113.6

*****

Efezským 1.

Drahocenné poučení pro všechny – Celá tato první kapitola epištoly k Efezským obsahuje drahocenné poučení pro každou duši. – Manuscript 110, 1903 ^{6BC 1113.7}

1. Viz komentář EGW ke Zj 2,1-5. ^{6BC 1113.8}

3-6. (J 1,12; Ko 1,26-27; 2,2-3.10). Evangelium je pravou vědou – (Citace Ef 1,3-6). Opravdoví věřící mohou dosáhnout těchto božských výšin. Všichni, kteří budou chtít, budou moci spatřit tajemství zbožnosti. Avšak pouze díky správnému pochopení Kristova poslání a díla můžeme v Ném být doplněni a přijati v Tom milovaném, což je nám přineseno na dosah. Jeho dlouhé lidské rámě objímá lidskou rodinu; jeho božské rámě se chápe trůnu Nekonečného, tím člověk může mít užitek z nekonečné oběti přinesené v jeho prospěch. Těm pak, kteří Ho přijali, dal moc stát se syny Božími, totiž těm, kteří věří v jeho jméno. ^{6BC 1113.9}

Jsou mnozí, kteří jsou příliš povzneseni ve svém vlastním názoru, než aby přijali toto tajemství. To je věda, kterou by Nejvyšší chtěl, aby tito velcí mužové pochopili; oni však nemohou chápat Pravdu, Život a Světlo tohoto světa. Lidská věda není božským osvícením. Božská věda je projevem Ducha Božího, vnuknutím v Ném zahrnutým. Velcí mužové tohoto světa pokládají tuto víru za ponižující pro jejich velké a inteligentní mysle, za něco příliš nízkého, aby jí věnovali pozornost; ale zde se dopouštějí obrovského omylu. Je konec konců příliš vysoká pro jejich lidskou inteligenci, aby ji mohli dosáhnout. ^{6BC 1113.10}

Poselství evangelia je daleko od toho být značně protichůdné k pravému poznání a rozumovým znalostem. Je samo o sobě pravou vědou, pravým rozumovým poznáním. Pravá moudrost je nekonečně vyšší než chápání světské moudrosti. Skrytá moudrost, jíž je Kristus utvořený v nás, ta naděje slávy, je moudrost tak vysoká jako samo nebe. Hloubka zásad zbožnosti je vznešená a věčná. Pouze křesťanská zkušenost nám může pomoci pochopit tento problém a dosáhnout poklady poznání, které byly ukryty v Božích radách, ale nyní jsou zjeveny všem, kteří mají živé spojení s Kristem. Všichni, kteří chtějí, mohou poznat toto učení. – RH July 18, 1899 ^{6BC 1114.1}

4. Viz komentář EGW k 2 Pt 1,10. ^{6BC 1114.2}

4-5,11. (Ř 8,29-30; 1 Pt 1,2). Boží předurčení – Otec vložil svou lásku na svůj vyvolený lid, který žije mezi ostatními lidmi. To je ten lid, který Kristus vykoupil za cenu své vlastní krve; a protože odpověděli na Kristovo přitahování, skrze Boží svrchované milosrdenství, jsou vyvolenými pro spasení jako jeho poslušné děti. Na nich se projevila hojná Boží milost, láska, jakou si je zamiloval. Každý, kdo se pokoří jako malé dítě, kdo s dětskou prostotou přijme a bude poslušný Božímu slovu, bude mezi Božími vyvolenými. ... ^{6BC 1114.3}

(Citace Ef 1,2-11). ^{6BC 1114.4}

V nebeské radě bylo učiněno opatření, že lidé, ačkoli jsou přestupníky, nemusí zahynout ve své neposlušnosti, ale skrze víru v Krista jako jejich Zástupce a Ručitele se mohou stát Božími vyvolenými, předurčenými za vlastní děti Ježíšem Kristem podle jeho dobré libé vůle. Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni, proto bylo učiněno dostatečné opatření tím, že dal svého jednorozného Syna, aby zaplatil výkupné za člověka. Ti, kteří zahynou, zahynou proto, že nechtějí být přijati za Boží děti skrze Ježíše Krista. – ST Jan. 2, 1893 ^{6BC 1114.5}

Věčná smlouva uzavřena s Abrahámem – (Citace Ef 1,3-5). Ještě dříve než byly položeny základy země, byla učiněna smlouva pro všechny, kteří budou poslušní, všechny, kteří skrze poskytnutou hojnou milost se stanou svatými ve svém charakteru a bez viny před Bohem si přivlastní tuto milost, budou dětmi Božími. Tato smlouva uzavřena od věčnosti byla dána Abrahámovi devatenáct století před příchodem Krista. S jakým zájmem a s jakou horlivostí Kristus v lidské podobě studoval lidskou rasu, aby viděl, zda mají užitek z nabídnutého jim opatření. – Manuscript 9, 1896 ^{6BC 1114.6}

(Ez 18,20-24; 3,12-16; Ř 11,4-6; 1 Pt 1,2; 2 Pt 1,10; 2,15-21). Žádná bezpodmínečná volba – (Citace 2 Pt 1,2-10). Nacházíme zde podmínku jediné spasitelné volby ve slově Božím. Máme se stát účastníky božské přirozenosti, uniknout porušení, které je na světě v žádostech. Máme připojit

ctnost ke ctnosti a zaslíbení zní: „*Nebo to činíce, nepadnete nikdy. Takť zajisté hojně způsobeno vám bude vejítí k věčnému království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.*“ ^{6BC 1114.7}

Ve slově Božím není nic takového jako bezpodmínečná volba – jednou v milosti, navždy v milosti. Ve druhém kapitole druhé epištoly Petra je toto téma ozřejmeno a ujasněno. Po představení některých, kteří následovali zlou cestu, je dáno vysvětlení: „*Kteříž opustivše cestu přímou, ... následující cesty Balámovy, syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.*“ ... (Citace 2 Pt 2,15-20). Zde je skupina lidí, kterou apoštol varuje: „*Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání.*“ ... ^{6BC 1114.8}

Je tu představena pravda, kterou musí duše přijmout, jestliže chtějí být spaseny. Zachovávání Božích přikázání je pro příjemce životem věčným. Ale Písmo mluví jasně, že ti, kteří jednou poznali cestu života a těšili se z pravdy, jsou v nebezpečí pádu skrze odpadnutí, a tak se stanou ztracenými. Proto je vysloveně zapotřebí každodenní obrácení se k Bohu. ^{6BC 1114.9}

Všichni, kteří se snaží podporovat teorii o volbě jednou v milosti, navždy v milosti, to konají to jasněmu: „*Tak praví Pán.*“ ... (Citace Ez 18,21; 33,13). ^{6BC 1115.1}

Ti, kteří jsou skutečně obráceni, byli pohřbeni spolu s Kristem v podobnosti jeho smrti a povstali z vodního hrobu v podobnosti jeho zmrtvýchvstání, aby chodili v novotě života. Věrnou poslušností pravdě mají upevňovat své povolání a vyvolení. – Manuscript 57, 1900 ^{6BC 1115.2}

6. (kap. 2,7; viz kom. EGW k Mt 3,16-17; L 17,10; Ef 1,20-21; Žd 4,15-16; 9,24). Vyvýšit Kristův charakter – Všichni nejnadanější lidé na zemi mohou najít od této chvíle až do doby soudu bohaté upotřebení svých Bohem jim daných schopností k vyvýšení Kristova charakteru. Stále však selhávají představovat Ho takového, jakým je. Tajemství vykoupení, zahrnující Kristův božsko-lidský charakter, jeho vtělení, jeho usmíření za hřích, by měly zaměstnávat písařská pera a nejvyšší duševní síly nemoudřejších lidí od této chvíle až do doby, kdy se Kristus zjeví na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. I kdyby se však tito lidé snažili se vší svou silou představit Krista a jeho dílo, jejich vyličení by bylo vzdáleno skutečnosti. ... ^{6BC 1115.3}

Téma vykoupení bude zaměstnávat mysle a jazyky vykoupených po celé věčné věky. Odlesk Boží slávy bude navždy vyzařovat ze Spasitelovy tváře. – Letter 280, 1904 ^{6BC 1115.4}

7. Viz komentář EGW ke kap. 4,7; Ř 7,12. ^{6BC 1115.5}

13. Viz komentář EGW k Ez 9,2-4. ^{6BC 1115.6}

15-16. Viz komentář EGW k Zj 2,1-5. ^{6BC 1115.7}

17-18. Viz komentář EGW k 1 K 2,9. ^{6BC 1115.8}

18. Viz komentář EGW k Za 9,16. ^{6BC 1115.9}

20-21. (v. 6; Žd 1,3). Přijati v tom Milovaném – Otec předal veškerou čest svému Synu, posadil Ho po své pravici vysoko nad všechno knížatstvo i mocnosti. Projevil svou velkou radost a potěšení v přijetí toho Jediného ukřižovaného a korunoval Ho slávou a ctí. ^{6BC 1115.10}

A všechny pocty, které projevil svému Synu tím, že přijal jeho velké smíření, jsou prokázány v jeho lidu. Ti, kteří spojili své zájmy v lásce s Kristem, jsou přijati v tom Milovaném. Trpěli s Kristem v jeho nejhlubším ponížení a jeho oslavení je velmi zajímavá, protože jsou v Něm přijati. Bůh je miluje tak, jako miluje svého Syna. Kristus, Immanuel, stojí mezi Bohem a věřícím, zjevující Boží slávu svým vyvoleným a přikrývající jejich nedostatky a přestoupení rouchem své vlastní neposkvrněné spravedlnosti. – Manuscript 128, 1897 ^{6BC 1115.11}

Efezským 2.

1-6. Viz komentář EGW k 2 Pt 1,4. ^{6BC 1115.12}

4-6. Kristova oživující moc – (Citace Ef 2,4-6). Tak, jako Bůh vzkřísil Krista z mrtvých, čímž vyvedl život a nesmrtelnost na světlo skrze evangelium, a takto vysvobodil svůj lid od jejich hříchů, tak Kristus vzkřísil padlé lidské bytosti z duchovní smrti, oživující je svým životem a naplňující jejich srdce nadějí a radostí. – Manuscript 89, 1903 ^{6BC 1115.13}

5-6. Viz komentář EGW k Zj 5,6. ^{6BC 1115.14}

7. (viz kom. EGW ke kap. 1,6; 1 K 13,12). Téma ke studiu po celou věčnost – Člověka to bude stát celou věčnost, aby mohl pochopit plán vykoupení. Bude se mu odhalovat řádek po řádku, trošku sem a trošku tam. – Manuscript 21, 1895 6BC 1115.15

7-8. Viz komentář EGW ke kap. 4,7. 6BC 1115.16

8. Viz komentář EGW k Gn 12,2-3; Ř 4,3-5; 1 Pt 1,22 6BC 1115.17

8-9. (Ř 3,27; viz kom. EGW k L 17,10; Ř 3,20-31). Vychloubání není na místě – (Citace Ef 2,8-9). Lidské bytosti jsou v neustálém nebezpečí chlubit se vyvyšováním vlastního „já“. Takto projevují svou slabost. ... 6BC 1115.18

Velká změna, která je viditelná v životě hříšníka po jeho obrácení, není způsobena nějakou lidskou dobrotou; proto veškeré lidské vychloubání je zcela nemístné. – Manuscript 36, 1904 6BC 1115.19

14-15. Viz komentář EGW k Mt 27,51. 6BC 1115.20

14-16. (Ko 2,14-17; viz kom. EGW ke Sk 15,1.5). Obřady skončily na kříži – Obřady spojené se službou v chrámu, v symbolech a předobrazech poukazujících na Krista byly odstraněny v době ukřižování, protože na kříži se symbol setkal se skutečností v smrti pravé a dokonalé oběti Beránka Božího. – Manuscript 72, 1901 6BC 1115.21

(Ř 3,31). Kristus, a ne zákon byl ukřižován – Zákon deseti přikázání trvá a bude trvat po celé věčné věky. Nezbytnost obětní služby a obětních darů skončila, když se symbol setkal se skutečností při smrti Krista. V něm se předobraz stal skutečností. Beránek Boží byl úplnou a dokonalou obětí. 6BC 1116.1

Zákon Boží zachová svůj vznešený charakter tak dlouho, dokud bude trvat trůn Boží. Tento zákon je vyjádřením Božího charakteru. ... Symboly a předobrazy, zápaly a oběti neměly po Kristově smrti na kříži žádný význam; Boží zákon však nebyl ukřižován spolu s Kristem. Kdyby tomu tak bylo, satan by získal všechno, co se pokoušel získat v nebi. Kvůli těmto snahám byl vypuzen z nebeských dvorů. Padl, berouce s sebou anděly, které oklamal. A dnes klame lidské bytosti vzhledem k Božímu zákonu. – Manuscript 167, 1898 6BC 1116.2

(1 J 3,4). Hanebná satanova lež – Bůh nepřinesl nekonečnou oběť tím, že vydal svého jednorozeného Syna za náš svět, aby zajistil člověku právo porušovat Boží přikázání v tomto životě a v budoucím věčném životě. Je to hanebná lež, jež má původ u satana, který musí být zjeven ve svém falešném, podvodném charakteru. Tento zákon, který si satan přeje tak moc vidět neplatným a nezávazným, je velkým mravním měřítkem spravedlnosti. Každé přestoupení proti němu je činem přestoupení proti samotnému Bohu a bude navštíveno trestem božského zákona. Na všechny obyvatelé světa, kteří zruší zákon Boží a nadále žijí v jeho přestupování, musí jistě dopadnout smrt. – Manuscript 72, 1901 6BC 1116.3

18. (kap. 1,6; 3,12; Žd 4,15-16; 9,14). Zásluhy Kristova jména – K Bohu máme přístup skrze zásluhy Kristova jména a Bůh nás vyzývá, abychom Mu přinesli své zkoušky a pokušení; protože On jim všem rozumí. Nechce, abychom své utrpení vylévali lidským uším. Skrze Kristovu krev smíme přistoupit k trůnu milosti a nalézt milost ku pomoci v čas příhodný. Můžeme přijít s důvěrou a říci: „*Jsem přijat v tom Milovaném.*“ „*Protože skrze něho jedni i druzí máme přístup v jednom Duchu k Otcí.*“ „*V němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.*“ Tak, jako pozemský rodič povzbuzuje své dítě, aby k němu přišlo v každé době, tak nás Pán povzbuzuje, abychom mu předložili své potřeby a těžkosti, svou vděčnost a lásku. Každé zaslíbení je jisté. Ježíš je naším Ručitelem a Prostředníkem a dal nám k dispozici každý zdroj, abychom mohli obdržet dokonalý charakter. Kristova krev je díky své stále trvající účinnosti naší jedinou nadějí; protože pouze skrz jeho zásluhy máme odpuštění a pokoj. Když se účinnost Kristovy krve stane skutečností pro duši skrze víru v Krista, věřící nechá své světlo vyzařovat v dobrých skutcích a přináší ovoce spravedlnosti. – YI Sept. 22, 1892 6BC 1116.4

19-21. (1 Pt 2,4-5). Matné kameny jsou bez ceny – Když přemýšlím o tomto zdroji živé síly, z něhož můžeme volně čerpat, pláču, že tak mnozí ztrácejí radost, kterou by mohli mít, kdyby uvažovali o jeho dobrotě. Být syny a dcerami Božími, rostoucími ve svatý chrám Páně, „*již nejste hosté a přichozí, ale spoluměšťané svatých a domáci Boží;*“ „*vzdělání na základ apoštolský a pro-rocký, kdežto jest gruntovní úhelný kámen sám Ježíš Kristus*“ – to je naší výsadou. 6BC 1116.5

Jak ohromena jsou nebesa nynějším stavem církve, která by mohla znamenat tak hodně pro svět, kdyby každý kámen byl na svém místě jako živý kámen vyzařující světlo! Kámen, který nezáří, je bezcenný. To, co vytváří hodnotu našich sborů, nejsou mrtvé, matné kameny, ale živé kameny, kameny, které zachycují jasné paprsky z hlavního úhelného kamene, Slunce spravedlnosti – zářící slávy, v které se pojí paprsky milosrdenství a pravdy, které se spolu potkaly, spravedlnosti a pokoje, které se políbily navzájem. – Letter 15, 1892 *6BC 1116.6*

19-22. Viz komentář EGW k 1 Kr 6,7. *6BC 1116.7*

Efezským 3.

8-9. Viz komentář EGW k 2 K 12,1-4. *6BC 1116.8*

9. Viz komentář EGW k Fp 2,5-8. *6BC 1116.9*

9-11. Viz komentář EGW k Ř 16,25. *6BC 1117.1*

12. Viz komentář EGW k Žd 4,15-16. *6BC 1117.2*

15. Viz komentář EGW k Gn 1,26. *6BC 1117.3*

17-19. Viz komentář EGW k 1 J 3,1. *6BC 1117.4*

Efezským 4.

Lekce k naučení a praktikování – Poukazuji vám na slova apoštola Pavla ve čtvrté kapitole epištoly k Efezským. Celá tato kapitola je lekcí, kterou nás chce Bůh naučit, a kterou chce, abychom prožívali. – Manuscript 55, 1905 *6BC 1117.5*

Prostředky objasňující jednotu – Ve čtvrté kapitole epištoly k Efezským je Boží plán tak jasně a jednoduše zjeven, že všechny jeho děti se mohou uchopit pravdy. Zde jsou prostředky, které určil k zachování jednoty v jeho církvi, aby její členové mohli zjevit světu zdravou náboženskou zkušenost, tak jasně představenou. – Manuscript 67, 1907 *6BC 1117.6*

4-13. Viz komentář EGW k 1 K 12,4-6.12. *6BC 1117.7*

7. (kap. 1,7; 2,7-8; Ř 3,24; Tt 2,11). Co je to milost? – Pán vidí náš padlý stav; vidí naši potřebu milosti, a protože miluje naše duše, dává nám milost a pokoj. Milost znamená přízeň pro toho, kdo si ji nezasluhuje, pro toho, kdo je ztracen. Je skutečností, že jsme hříšníci. Místo, aby nás vyloučil z milosrdenství a lásky k Bohu, prokazuje nám svou lásku jako naprostou nezbytnost, abychom mohli být spaseni. – ST June 5, 1893 *6BC 1117.8*

8. Viz komentář EGW ke Sk 1,9. *6BC 1117.9*

13. Viz komentář EGW k Př 4,23; Fp 1,21. *6BC 1117.10*

13-15. Viz komentář EGW k v. 30; 2 K 3,18; Zj 18,1. *6BC 1117.11*

15. Viz komentář EGW k 2 Pt 3,18. *6BC 1117.12*

20-24. (Žd 2,14; viz kom. EGW k 1 Te 4,3). Tajemství svatosti – Žádný člověk neobdržel svatost jako právo od narození, nebo jako dar od jiné lidského bytosti. Svatost je Boží dar prostřednictvím Krista. Ti, kteří přijali Spasitele, se stali Božími syny. Jsou jeho duchovními dětmi, narozenými znovu, obnovenými ve spravedlnosti a pravé svatosti. Jejich mysle jsou proměněny. S jasnějším zřením vidí věčné skutečnosti. Byli přijati do Boží rodiny a byli přetvořeni k jeho podobě, proměnění jeho Duchem od slávy k slávě. Od pěstování svrchované lásky k vlastnímu „já“ se obrátili k pěstování svrchované lásky k Bohu a Kristu. ... *6BC 1117.13*

Přijetí Krista jako osobního Spasitele a následování příkladu jeho sebezapření — je tajemstvím svatosti. – ST Dec. 17, 1902 *6BC 1117.14*

(2 K 3,18). Milost nezbytná každý den a každou hodinu – Posvěcení duše se děje neustálým patřením na Něj (Krista) skrze víru jako jednorozenného Syna Božího, plného milosti a pravdy. Moc pravdy přetváří srdce a charakter. Její účinek není jako trocha barvy tu a tam na plátně; celý charakter má být proměněn, Kristův obraz se má projevit v slovech i činech. Je udělena nová přirozenost. Člověk je obnoven podle Kristova obrazu v spravedlnosti a pravé svatosti. ... Kristova milost je nepostradatelná každý den, každou hodinu. Jestliže nás neprovází neustále, objeví se rozporuplnost

přirozeného srdce a život předloží rozdělenou službu. Charakter má být plný milosti a pravdy. Kdekoliv působí Kristovo náboženství, rozjasní a zpříjemní každou jednotlivost života s větší než pozemskou radostí a vyšším než pozemským pokojem. – Letter 2a, 1892 ^{6BC 1117.15}

29. Žádná zkažená mluva – Byla nám dána rada, aby z našich úst nevycházela žádná nevhodná mluva; avšak zkažená mluva není prostě jenom něco, co je odporné a hrubé. Je to každá řeč, která zatemňuje v mysli pohled na Krista, která vymazává z duše pravý soucit a lásku. Je to mluva, v níž není vyjádřena láska ke Kristu, ale spíše pocity Kristu nepodobného charakteru. – Letter 43, 1895 ^{6BC 1117.16}

30. (Ko 2,10; Zj 7,2-3; 14,1-4; viz kom. EGW k Ez 9,2-4; Sk 2,1-4.41). Dosažení cíle dokonalosti – Obrovská moc Ducha svatého koná celou proměnu charakteru lidské bytosti, činíce ho novým stvořením v Kristu Ježíši. Když je člověk naplněný Duchem, čím více přísněji je zkoušen a prověřován, tím jasněji ukazuje, že je zástupcem Krista. Pokoj, který přebývá v jeho duši, je patrný na tváři. Slova a činy vyjadřují lásku ke Spasiteli. Není v něm žádné usilování o nejvyšší postavení. Zřekl se vlastního „já“. Ježíšovo jméno je napsáno na všem, co mluví a koná. ^{6BC 1117.17}

Můžeme hovořit o požehnáních Ducha svatého, ale pokud se nepřipravíme na jeho přijetí, jaký užitek pak budou mít naše skutky? Snažíme se ze všech sil dosáhnout míry postavy mužů a žen v Kristu? Usilujeme o jeho plnost, stále směřující k předloženému nám cíli – k dokonalosti jeho charakteru? Když lid Páně dosáhne tohoto cíle, bude zapečetěn na svých čelech. Naplněn Duchem bude dokonalým v Kristu a zapisující anděl oznámí: „Je dokonáno.“ – RH June 10, 1902 ^{6BC 1118.1}

32. Laskavá slova se nikdy neztratí – Mělo by být naším cílem, abychom vnesli všechny možné příjemnosti do svého života a učinili veškerou možnou laskavost těm, kteří jsou kolem nás. Laskavá slova se nikdy neztratí. Ježíš je zaznamenává, jako kdyby byla mluvena k Němu. Rozsejte semena dobroty, lásky a něžnosti a ona vykvetou a přinesou ovoce. – Manuscript 33, 1911 ^{6BC 1118.2}

Efezským 5.

2. (viz kom. EGW k Ř 8,26.34; Zj 8, 3-4). Přijatelná oběť – Oběť, která je přinesena Bohu bez ducha úcty a vděčnosti, Jím nebude přijata. Pokorné, vděčné a uctivé srdce činí oběť jako příjemnou vůni přijatelnou Bohu. Děti Izraele mohly odevzdat všechno své jmění, ale jestliže byly odevzdány duchu samolibosti nebo farizejskému duchu, jako kdyby jim Bůh byl zavázán za jejich projevy přízně, jejich oběti byly nejenom nepřijatelné, ale naprosto jimi pohrdal. Naší výsadou je pilně spravovat majetek našeho Pána, zvětšovat naše zásoby tak, abychom mohli udělovat těm, kteří propadli úzkosti. Takto se stáváme pravou rukou Pána v uskutečňování jeho dobročinných cílů. – Manuscript 67, 1907 ^{6BC 1118.3}

2,27. Kristův života je obětí přinesenou Bohu – „*Jakož i Kristus miloval nás,*“ píše Pavel, „*a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.*“ Je to oběť daru života v náš prospěch, abychom se mohli stát vším, co si On přeje, abychom byli jeho představiteli, vyjadřující vůni jeho charakteru, jeho vlastních čistých myšlenek, jeho božských vlastností, jak se projevíly v jeho posvěceném lidském životě, aby Ho jiní mohli spatřit v jeho lidské podobě a chápající Boží podivuhodný plán mohli být přivedeni k tomu, aby toužili být jako Kristus – čistí, neposkvrnění, Bohu zcela přijatelnými, bez poskvrny nebo vrásky, anebo cokoli takového. – Manuscript 159, 1903 ^{6BC 1118.4}

9. Viz komentář EGW ke Ga 5,22-23. ^{6BC 1118.5}

23-25. Viz komentář EGW ke Zj 19,7-9. ^{6BC 1118.6}

25. (J 1,4; Zj 2,1; 21,23). Pouze jeden zdroj světla – „*Kristus miloval církev a vydal sebe samého za ni.*“ Vykoupil ji svou krví. Božský Syn Boží je spatřen, jak se prochází uprostřed sedmi zlatých svícňů. Ježíš sám naplňuje tyto hořící lampy olejem. Osobně rozněcuje plamen. „*V něm byl život, a život byl světlo lidí.*“ ^{6BC 1118.7}

Žádný svícen, žádná církev, nesvítí sama od sebe. Od Krista vyzařuje celé její světlo. Církev v nebi dnes je jen doplněním církve na zemi; je však vyšší, větší – dokonalá. To stejné božské osvětlení bude trvat po celé věčné věky. Pán Bůh Všemohoucí a Beránek jsou tímto světlem. Žádná církev

nemůže vlastnit světlo, jestliže opomene rozšiřovat slávu, kterou přijímá od trůnu Božího. – Manuscript 1a,1890 ^{6BC 1118.8}

25-27 (Mal 3,17). Skříňka, obsahující jeho klenoty – Kristova církev je velmi vzácná v jeho očích. Je skříňkou, která obsahuje jeho klenoty, ovčincem, který obklopuje jeho stádo. – Manuscript 115, 1899 ^{6BC 1118.9}

27. (J 14,15). Dosažení stavu bezhříšnosti – Pouze ti, kteří skrze víru v Krista jsou poslušni vůči všem Božím přikázáním, dosáhnou stavu bezhříšnosti, v kterém Adam žil před svým přestoupením. Dosvědčí svou lásku ke Kristu poslušností všech jeho přikázání. – Manuscript 122,1901 ^{6BC 1118.10}

Efezským 6.

4. (Ko 3,20-21). Mocnější než kázání – Rodiče, Bůh si přeje, abyste učinili svou rodinu příkladem rodiny v nebi. Střežte své děti. Buďte k nim laskaví a něžní. Otec, matka i děti mají být navzájem spojeni zlatými pouty lásky. Jedna spořádaná, ukázněná rodina je větší mocí v prokázání účinnosti křesťanství než všechna kázání na světě. Když si otcové a matky uvědomí skutečnost, jak je jejich děti kopírují, budou pečlivě sledovat každé slovo a gesto. – Manuscript 31, 1901 ^{6BC 1118.11}

10-12. (viz kom. EGW k 2 K 11,14; Zj 12,17). Boj s neviditelnými mocnostmi – (Citace Ef 6,10-18). Ve slově Božím jsou představeny dvě soupeřící strany, které ovlivňují a ovládají lidské bytosti v našem světě. Tyto dvě strany neustále působí na každou lidskou bytost. Ti, kteří jsou podřízeni Božímu vedení a jsou ovlivněni nebeskými anděly, budou schopni rozeznat lstivé působení neviditelných mocností temnoty. Ti, kteří touží být v souladu s nebeskými bytostmi, by měli silně a horlivě konat Boží vůli. Nesmí dát žádné místo satanu a jeho andělům. ^{6BC 1118.12}

Jestliže však nebudeme stále na stráži, budeme přemoženi nepřítelem. I když slavnostní zjevení Boží vůle ohledně nás bylo zjeveno všem, přesto však poznání jeho vůle neruší nezbytnost vysílat k Němu horlivé prosby o pomoc a pilně se snažit spolupracovat s Ním při odpovídání na předložené modlitby. On uskutečňuje své cíle skrze lidské nástroje. – Manuscript 95, 1903 ^{6BC 1119.1}

11. Celá zbroj je nezbytná – Bůh chce, aby se každý postavil s celou zbrojí na sobě, připravený na velkou přehlídku. – Manuscript 63, 1908 ^{6BC 1119.2}

11-17. Pancíř spravedlnosti – Musíme si obléknout každou část výzbroje a potom pevně stát. Pán nás poctil tím, že nás vybírá za své vojáky. Bojujme odvážně za Něho, hájíce právo v každé záležitosti. Čestnost ve všech věcech je nepostradatelná pro blaho duše. Když bojujete o vítězství nad svými vlastními sklony, pomůže vám skrze svého svatého Ducha, abyste byli rozvážní v každém jednání, abyste nedali žádnou příležitost nepříteli ke zlému mluvení o pravdě. Oblečte si svůj pancíř, který je božsky ochraňující spravedlností, jež je výsadou všech, aby ho nosili. On bude chránit váš duchovní život. – YI Sept. 12, 1901 ^{6BC 1119.3}

Andělé jsou blízko, aby nás chránili – Jestliže nosíme nebeskou zbroj, zjistíme, že útoky nepřítelů nebudou mít nad námi moc. Boží andělé budou kolem nás, aby nás chránili. – RH May 25, 1905 ^{6BC 1119.4}

12. (Ez 28,17; Zj 12,7-9; viz kom. EGW k Ž 17; Da 10,13; 2 K 2,11; Ga 5,17; Zj 16,13-16). Boj proti knížatstvům a mocnostem – Kdyby lidské bytosti znali počet zlých andělů, znali by i jejich úskoky a jejich činnost, bylo by daleko méně pýchy a lehkomyšlnosti. Satan je knížetem démonů. Zlí andělé, nad kterými vládne, plní jeho rozkazy. Skrze ně rozmnožuje své nástroje po celém světě. Podněcuje veškeré zlo, které na našem světě existuje. ^{6BC 1119.5}

I když však knížactva a mocnosti temnoty jsou hojní v počtu a neutuchající v činnosti, přesto by křesťan neměl nikdy pocítovat beznaději nebo znechucení. Nesmí doufat, že unikne pokušení díky nějakému nedostatku satanské účinnosti. Ten, který posílá legie k mučení jedné lidské bytosti, nemůže být odražen pouhou lidskou moudrostí nebo silou. ^{6BC 1119.6}

Když mluví o satanu, Pán říká, že nestál v pravdě. Kdysi byl krásným, zářícím v světle. Boží slovo však o něm říká: „*Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou.*“ ^{6BC 1119.7}

Satan podnítl jiné anděly, aby se vzbouřili, a když byli vypuzeni z nebe, spojil je do sdružení, aby konali veškeré možné zlo člověku, jako jedinému vlastnictví pozoruhodného Boha. Vyloučen z

nebe byl rozhodnut pomstít se ničením Božích děl. Kolem korouhve vzpoury, kterou vztyčil, se shromažďovali zlí pracovníci všech pokolení. Zlí andělé se spojili se zlými lidmi v boji proti Kristu království. 6BC 1119.8

Cílem satana bylo rozvinout jeho vlastní charakter v lidských bytostech. Jen co byl stvořen člověk, byl satan rozhodnut vymazat v něm Boží obraz a umístit své znamení tam, kde měla být Boží pečeť. A podařilo se mu vstoupit do srdce člověka ducha závisti, nenávisti a ctižádosti. Na tomto světě ustanovil království temnoty, jehož je vůdcem a knížetem přestoupení. Chtěl se zmocnit trůnu Božího. Když se mu to nepodařilo, působil v temnotě, v podvodnosti, v klamu, aby uchvátil své místo v srdcích lidí. Postavil svůj trůn mezi Bohem a člověkem, přivlastnil si čest, která patří pouze Bohu. – Manuscript 33, 1911 6BC 1119.9

(Žd 1,14). Pod či kontrolou? – Chci, abyste uvažovali o tom, jaká by nastala situace, kdybychom neměli službu svatých andělů. ... „*Neboť není bojování naše proti tělu a krvi.*“ Setkáme se s odporem lidí, ale je někdo, kdo stojí za touto opozicí. Je to kníže mocností temnoty se svými zlými anděly, kteří jsou neustále v činnosti, a my všichni si musíme uvědomit, že naše bojování je „*proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světu pánům temností věku tohoto*“. 6BC 1119.10

Kdo je ten, kdo vládne dnes celému světu, a kdo je ten, kdo se rozhodne postavit se pod praporem knížete temnoty? Proč tam stojí téměř celý svět? Celý svět, který nepřijal Ježíše Krista, si zvolil za svého vůdce knížete temnoty; a jakmile jen se postaví pod jeho prapor, navazují spojení se zlými anděly. Buď zlí andělé anebo Boží andělé ovládají mysle lidí. Naše mysle jsou buď podřízeny Boží kontrole nebo kontrole mocností temnoty; a bude dobré pro nás dopátrat se toho, kde dnes stojíme – zda pod krví zborceným praporem Knížete Immanuele anebo pod černým praporem mocností temnoty. 6BC 1120.1

Musíme učinit každou přípravu, která je v našich silách, abychom mohli odolávat nepříteli duší. Každé opatření musí být učiněno; v Božím plánu bylo všechno zařízeno tak, aby člověk nebyl ponechán napospas svým vlastním pocitům, svým vlastním omezeným silám, aby nemusel vést boj proti mocnostem temnoty ve své vlastní omezené síle; protože by jistě padl, kdyby byl takto ponechán sám sobě. – Manuscript 1, 1890 6BC 1120.2

(Ž 34,7). Věrní strážní bdí – Existují dobří a zlí andělé. Satan je stále ve střehu, aby klamal a sváděl. Používá každé kouzlo, aby přilákal lidi na širokou cestu neposlušnosti. Působí, aby mátl smysly klamnými pocity a odstranil mezníky umístěním svého falešného nápisu na ukazatelích, které Bůh ustanovil, aby zdůraznil správnou cestu. Protože tyto zlé nástroje se snaží zastínit každý paprsek světla dopadající na duši, tyto nebeské bytosti jsou určeny ke konání jejich díla služby vést, chránit, a ovládat ty, kteří se stanou dědici spasení. Nikdo si nemusí zoufat kvůli zděděným sklonům ke zlu, ale když Duch Boží odsoudí hřích, přestupník se musí kát, vyznat a opustit zlo. Věrní strážní stojí na stráži, aby obrátili duše na správnou cestu. – Manuscript 8, 1900 6BC 1120.3

Neustálý boj andělů – Kdyby mohla být odstraněna opona a každý mohl vidět neustálou činnost nebeské rodiny, aby ochránili obyvatele země před satanskými svůdnými nástrahami, aby svým bezstarostným postojem nebyli satanskou úskočností svedeni z pravé cesty, ztratili by ve velké míře svou sebejistotu a sebevědomí. Viděli by, že nebeská vojska jsou v ustavičném boji se satanskými mocnostmi, aby dosáhli vítězství ve prospěch těch, kteří si neuvědomují hrozící jim nebezpečí a kteří postupují v nevědomé netečnosti. – Manuscript 32, 1900 6BC 1120.4

16. Viz komentář EGW ke Ko 3,3. 6BC 1120.5

*****